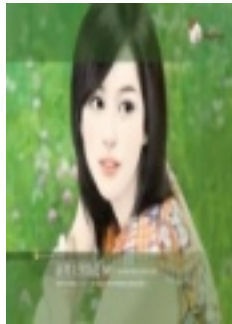

Nắm Tay Sai, Gả Đúng Người

Contents

Nắm Tay Sai, Gả Đúng Người	2
1. Chương 1: Vây Bắt Lấy Hồn	2
2. Chương 2: Ngọn Lửa Nhiệt Huyết Bùng Cháy Rồi...	5
3. Chương 3: Huỳnh Đài, Hạ Thủ Lưu Tình...	7
4. Chương 4: Nắm Tay Sai	8
5. Chương 5: Em Sẽ Chờ Anh...	10
6. Chương 6: Cũng Như Nhau Cả Thôi...	12
7. Chương 7: Một Đôi...	14
8. Chương 8: Vẫn Ở Đó...	17
9. Chương 9: Rốt Cuộc Là Vì Cái Gì Mà Phải Chấp Nhất...	19
10. Chương 10: Trọng Điểm Là Gì ?	22
11. Chương 11: Thất Nghiệp...	25
12. Chương 12: Trêu Chọc Trong Truyền Thuyết...	28
13. Chương 13: Phỏng Vấn...	31
14. Chương 14: Đậu Phộng Thành Cây...	34
15. Chương 15: Trao Đổi...	38
16. Chương 16: Người Một Nhà...	42
17. Chương 17: Quân Tử...	44
18. Chương 18: Chúng Ta...	47
19. Chương 19: Thất Thần	50
20. Chương 20: Không Được Đánh...	53
21. Chương 21: Đúng Là Khác Người...	56
22. Chương 22: Hồng Môn Yến [thượng]	59
23. Chương 23: Hồng Môn Yến [hạ]	64
24. Chương 24: Ăn No Hiếu Chiến...	67
25. Chương 25: Vì Cái Gì...	70
26. Chương 26: Đập Nồi Dìm Thuyền...	73
27. Chương 27: Đây Là Thổ Lộ Hả ?	73
28. Chương 28: Tay Kéo Trần Hải Nguyệt... [thượng]	76
29. Chương 29: Tay Kéo Trần Hải Nguyệt [hạ]	80
30. Chương 30: Lai Giả Bất Thiện...	82
31. Chương 31: Hóa Ra Là Anh...	86
32. Chương 32: Xem Kịch	90
33. Chương 33: Tân Hôn Vui Vẻ...	94
34. Chương 34: Giấc Mộng Năm Ấy...	97
35. Chương 35: Là Như Vậy Sao...	100
36. Chương 36: Nội Hàm...	102
37. Chương 37: Kết Thúc	106
38. Chương 38: Ngoại Truyện Trịnh Phi : Chậm Nửa Bước...	109

Nắm Tay Sai, Gả Đúng Người

Giới thiệu

Vâng, lại một câu chuyện tình yêu bình thường nữa ạ, ấm áp, hài, sủng và HE ... Anh nam chính yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-tay-sai-ga-dung-nguoi>

1. Chương 1: Vây Bắt Lấy Hắn

Trần Hải Nguyệt khoác trên vai một cái túi thật lớn, trong tay cầm laptop, thở hồng hộc vọt vào “Phi Điểu Ngư”, lao luôn về chỗ ngồi quen thuộc, nháy mắt nằm lún người trên chiếc ghế salon mềm mại.

Quan Nhung đã đợi sẵn ở đó cầm một bình trà nhỏ rót một chén trà hoa quả cho Trần Hải Nguyệt.

Trần Hải Nguyệt thuận tay ném túi xách và laptop vào một góc, bưng cái chén lên một hơi nốc cạn.

Quan Nhung lắc đầu khinh bỉ, “Trâu ăn mẩu đơn.”

“Phi Điểu Ngư” là một hội quán trà chiều tư gia, tầm 5h chiều trở đi sẽ phục vụ nhẹ, tuyệt chiêu chính là thức trà hoa quả do chính chủ quán tự tay làm, mỗi khi bưng lên cho cái con người không đầu óc như Trần Hải Nguyệt uống như uống nước lọc đều phải ngoảnh mặt làm ngơ.

“A, đúng rồi, lúc tao đến thấy hàng lẩu Lô gia bị phá rồi! Chuyện lớn như vậy sao không ai nói cho tao biết?” Trần Hải Nguyệt vừa châm trà, vừa lú lú.

Quan Nhung bưng cái chén lên trừng mắt nhìn cô, “Chả lẽ người ta muốn dỡ nhà còn phải gọi điện xin phép mày chắc?”

“Không phải, ý tao là...” Trần Hải Nguyệt bắt mắt nhìn cái chén nhỏ quá mức trong tay, “Cái chỗ kia phá đi rồi, cũng phải gọi điện báo cho khách quen là tao biết một tiếng, chỗ đó ăn ngon lắm đó!” Đối với Trần Hải Nguyệt người mà ngoài giờ làm việc, trừ đi ăn ra không bao giờ ra khỏi nhà, đây chính là đại sự, đại đại sự!

“Trần Hải Nguyệt, mày ăn cứ như máy bay chiến đấu ấy!”

“...”

Người nào đó ăn như máy bay chiến đấu cúi đầu hổ thẹn, yên lặng bốc đậu phộng bỏ vào miệng nhai.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, Quan Nhung vừa rung đùi đắc ý, vừa cầm lên nghe máy.

“...Ừ, nó tới rồi. Mày đang ở đâu đấy?... Ừ, vậy mày nhanh lên.. còn một bàn này.. Được.. Tao cúp đây!”

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu, “An An à?”

“Ừ,” Quan Nhung rót thêm chút trà nóng vào trong chén mới tiếp tục nói, “Triệu tiên sinh nhà nó đưa nó đi, sắp đến nơi rồi.”

Trần Hải Nguyệt vừa hâm mộ vừa ghen tị ném đậu phộng trong tay vào đĩa, ngồi phịch trên ghế ai oán than khóc, “Bọn mày... Cái lũ người hạnh phúc... Huhuhuhuhu

!”

“Kêu điếc tai tao~!” Quan Nhung nhặt hạt lạc bị cô quăng rớt trên mặt bàn ném qua, “Dạo này sao rồi? Có bấy được thăng nào không?”

Tốt nghiệp ba năm, ba người bọn họ chỉ còn Trần Hải Nguyệt là vẫn một thân một mình.

Theo lời của Trần Hải Nguyệt mà nói, Quan Nhung và An Linh, hai cái người đã kết hôn này đối với vấn đề cá nhân của cô còn quyết liệt hơn cả mẹ già ở nhà.

Trần Hải Nguyệt xoa xoa cái trán bị bắn trúng ưỡn ngực, “Này, nói bấy là bấy được à, không có!”

Quan Nhung giận, “Đồ bỏ đi! Nếu mày có thể lấy thái độ tích cực lần hang cùng ngõ hẻm quán ăn để đi tìm đàn ông thì đã sớm OK rồi! Đây là vấn đề về thái độ, là thái độ!!!!”

“Ack, dù sao hiện tại O không có, K cũng không có. Chuyện tình cảm, không phải chỉ mình tao muốn có là có được mà..” Oan uổng mà đại nhân, không phải ta giết người ~ T.T

“Tao khinh! Tao đây vừa tốt nghiệp đã lòi lão Vương nhà tao đi đăng ký, An An tốt nghiệp một năm cũng bắt Triệu Huy quẹo vào lễ đường, mày mà có một nửa mạnh mẽ vang dội của tao với một nửa khéo léo, BT của An An, có phải là sự tình bớt rắc rối đi một nửa rồi không?”

Được rồi, chuyện này dù có hay không thì kết quả cũng đã được chứng minh bằng chuyện của hai đứa nó, có điều, sao mày không chịu làm nốt nửa phần việc còn lại cho tao đi!

Trần Hải Nguyệt nằm úp mặt trên bàn, cười, “Tao có thể làm được một nửa, nhưng mà nửa còn lại tao không biết làm...”

“Tao—”

Quan Nhung đang định lao lên đá chết cô, An Linh đã bưng bưng khí thế bước vào, dẹp túi xách và laptop của Trần Hải Nguyệt sang rồi ngồi xuống, hai mắt long lanh, “Cái gì mà một nửa cơ? Trần Hải Nguyệt, rốt cuộc mày cũng tìm được tổ chức rồi à?... Tao nói, cái gì nó cũng có đôi, hướng chi là phụ nữ..”

Túi xách và laptop của Trần Hải Nguyệt bị ghét bỏ càng bị vứt ra xa...

Trần Hải Nguyệt sụp đổ chạy trốn chết, “Xin hai vị tỷ tỷ, tao mới hơn mười ngày không gặp bọn mày, bọn mày đã muốn tao giao nộp tổ chức ra sao? Thắt cổ cũng phải thở gấp chứ!”

“Tao khinh tao khinh,” Quan Nhung giúp An Linh pha trà, không chút do dự khinh bỉ, “Mày có thở cũng gấp quá rồi, còn thở nữa cả con tao cũng biết phun nước miếng vào mặt mày!”

Kinh!

“Mày có thai?!”

“Mày có thai?!”

Trần Hải Nguyệt và An Linh cùng lúc cả kinh bật dậy.

Quan Nhung bưng cái chén uống một hơi, ngọt ngào cười, “Cũng sắp.”

“À...” An Linh nghe vậy uống ngụm trà an ủi, sau đó đặt cái chén xuống bàn.

Trần Hải Nguyệt không nói gì rót trà vào hai cái chén.

Quan Nhung cũng không so đo, chuyển đề tài, rốt cuộc vẫn quay lại với chuyện của Trần Hải Nguyệt, “Mấy năm nay mày cũng qua lại với vi người, sao lại không có cảm giác gì nhỉ?”

Trần Hải Nguyệt xấu hổ mãi miết cắn đậu phộng.

Mấy chuyện này đúng là như gặp quỷ, không có cảm giác thì là không có cảm giác chứ sao, cô cũng buồn bực lắm chứ có phải không đâu, nhắc tới là lệ hai hàng...

Aizz, không nghĩ nữa, ăn đậu phộng, ăn đậu phộng..

An Linh như có suy nghĩ gì khẽ liếc mắt nhìn cô một cái, nói với Quan Nhung, “Nói cũng kỳ, nếu tao không nhằm thì hồi trung học nó thăm mền Trịnh Phi, tao nghĩ quá, không biết có phải nó...”

Quan Nhung trầm trọng gật đầu...

Mẹ của Trần Hải Nguyệt từng nghi ngờ cô thích con gái. Chứng cứ là từ nhỏ đến lớn cô chưa từng đồng đưa với con trai bao giờ.

Đừng tưởng Trần Hải Nguyệt là con gái ngoan, gặp ai cũng niềm nở đón chào, hi hi ha ha, tận đến giờ đã 25 tuổi, bạn bè thực sự bên cạnh cô vẫn chỉ có Quan Nhung và An Linh, còn lại cho dù là bạn học, đồng nghiệp, con trai hay con gái, cô cũng – ai đến đều không từ chối, ai đi đều không luyến lưu như thế...

Cũng không trách được mẹ cô nghĩ lung tung, tình thế như vậy người bình thường nhìn vào không liên tưởng mới là lạ.

May là có hai con người trước mặt này biết được gốc gác cô cũng từng có tâm sự con gái, bằng không, thật là muốn khóc cũng không có chỗ để mà khóc...

“Lại nói đến Trịnh Phi...” Hai con người đã kết hôn phấn khích liếc nhau, không hẹn mà tìm được vấn đề mấu chốt.

“Chẳng lẽ là tại mày từ trước tới nay vẫn thăm mền hần sao?” Quan nữ hiệp khí phách hào hùng đi thẳng vào vấn đề.

Nói như vậy cũng có lý, trong lòng có người, đương nhiên không thềm liếc mắt nhìn ai nữa.

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu khoát tay, “Nói vậy. Không phải là thăm mền đâu! Nói với bọn mày bao nhiêu lần rồi còn gì. Hứ!”

Hồi đó, quả thật cô cảm thấy Trịnh Phi cũng không tệ.

Trời sinh cực kỳ đẹp mặt, lại chơi bóng rổ giỏi, ở ban xã hội nam sinh vốn ít ỏi tất nhiên rất được chú ý.

Năm lớp 11 có một thời gian Trần Hải Nguyệt cuồng chơi bóng rổ, khăng khăng luyện tập, ban xã hội con gái đối với môn vận động chỉ đứng xa mà xem, tuyệt đối không bao giờ nhúng tay vào, bọn nam sinh ganh với kỹ thuật của cô rồi cũng đâm ra ghét tính, đứa nào cũng không muốn cho cô chơi cùng, chỉ có Trịnh Phi là vẫn luôn ôn hòa nói không sao, dù sao cũng không phải là trận đấu, lúc có người muốn nghỉ liền cho Trần Hải Nguyệt vào chơi.

Đáng thương cho Trần Hải Nguyệt ngây thơ, một đêm nằm tán chuyện trước mặt hai cô này phán một câu, “Trịnh Phi thật là tốt”, sau đó liền bị kết án, buộc tội cô thăm mền Trịnh Phi..

Kỳ thật chính cô cũng không biết đây có gọi là thăm mền không nữa. Cô chỉ biết rằng, người như Trịnh Phi rất ôn hòa, khiến cô không có cảm giác khó xử, ở cạnh hần rất thoải mái.

Không có biện pháp, vốn cô cũng chỉ thích tiếp xúc với những người ôn hòa nhã nhặn thôi.

“Eh eh eh, bọn mày đừng có dùng cái ánh mắt “tao nghe mày nói rằng” nhìn tao được không.” Trần Hải Nguyệt không chịu được lắm bầm, “Thật là tao không phải vì hần mà mới không thích người khác mà.”

An Linh đập bàn, “Quyết định như vậy đi!”

Quan Nhung và Trần Hải Nguyệt đều bị hoảng sợ, mở mắt nhìn An Linh.

Quyết định cái gì?

“Mặc kệ mày có thích hần hay không, đằng nào bây giờ mày cũng không thích ai khác được, mà trước kia ngoài hần ra mày cũng không để ý đến người khác, vậy...” An nữ hiệp nheo mắt cười quỷ dị.

Quan nữ hiệp nghĩa khí ngút trời thập phần ăn ý bật người đứng dậy theo, “Bắt lấy hần!”

2. Chương 2: Ngọn Lửa Nhiệt Huyết Bùng Cháy Rồi...

“Bắt? Bắt như nào mà bắt?” “Tao, tao xin bọn mày...” Trần Hải Nguyệt không nói nổi, đập trán vào lưng ghế sofa, “Tám trăm năm không liên lạc rồi, ngay cả số điện thoại hần tao còn không có, bọn mày đòi đánh quỹ trừ yêu gì chứ.” Chết mất, hai cái con đồ kia.

Quan Nhung vung tay, “Số điện thoại thì nói làm gì, trực tiếp động thủ, bắt lấy!”

An Linh bưng chén trà hớp một ngụm, gật đầu tỏ vẻ đây thật sự là một ý kiến chất lượng tốt, hiệu quả cao.

Trần Hải Nguyệt mắt trợn ngược, đầu choáng váng, yếu ớt đặt laptop lên bàn, vừa bật máy vừa nói, “Vây phiên hai vị thương lượng rồi đề xuất cho tôi một cái phương án hoàn chỉnh nhé, tôi phải làm việc cái đã.”

“Hừ, cái công ty quảng cáo nhỏ như nhà vệ sinh công cộng bọn mày, làm quái gì mà hôm nào cũng làm thêm vậy? Sắp đến lúc giải tán chưa...” Quan Nhung từ lâu đã không vừa mắt với chỗ làm của cô.

“Nhắc đến lại rớt nước mắt,” Trần Hải Nguyệt vừa gõ văn bản, vừa ai oán, “Cũng chẳng biết có phải gặp quỷ không, giờ tao cứ ý như cảnh sát á, in ấn có việc đến tìm tao, kế hoạch có vấn đề tới tìm tao, giờ cả hành chính tổng hợp có việc cũng tới tìm tao, tao rõ ràng chỉ là trợ lý giám đốc thôi mà!”

An Linh bĩu môi, liếc nhìn cô một cái, “Mấy cái đó cũng đều là chạy việc lặt vặt phải không? Trời sinh người tốt mệnh tốt, không để lãng phí trong tay cái loại nhu nhược như mày— bộ mày thấy hai chữ “không rảnh” phát âm khó lắm hả?”

Trần Hải Nguyệt chột dạ sờ sờ mũi, cố gắng chăm chú nhìn màn hình.

Cô vốn rất khó từ chối người khác, dù cho lúc đó có vội cũng vẫn muốn đứng lại giúp người ta, nhưng mà... Aizzz... Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài!

An Linh và Quan Nhung cùng lắc đầu thở dài, con người này đúng là hết thuốc chữa rồi.

“Đúng rồi, An An, lớp trưởng lên diễn đàn kêu gọi tổ chức họp lớp kìa? Mày thấy không?” Quan Nhung đột nhiên nhớ tới chuyện này.

An Linh lắc đầu: “Không. Nhưng mà hần cũng gọi điện cho tao rồi— đường đường là lớp trưởng, hần lại không muốn chủ trì, gọi đòi tao làm thay hần.”

“Hả? Mày đồng ý rồi à?”

Xế chiều, ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa kính, mềm mại ảm áp đổ đầy góc phòng, giọng nói của Quan Nhung và An Linh đều đều bên tai Trần Hải Nguyệt có chút mơ hồ.. Cô vẫn thế, rất dễ thất thần..

Kỳ thật cũng chẳng phải nghĩ chuyện gì cao thâm, toàn chuyện đã nghĩ mãi rồi..

Rất nhiều người đều khuyên nhủ cô, đừng có soi xét quá, đã trưởng thành rồi, vậy mà một lần yêu đương cũng không có.

Cô luôn miệng nói không biết.

Không phải soi xét, chẳng qua muốn chờ một chút, chờ người đó đến.

Không cần giàu có, không cần đẹp trai, chỉ cần hai người ở bên nhau cảm thấy ấm áp, bình yên, mãi mãi không rời là được.

Mặc dù hơi ấu trĩ, cô vẫn cố chấp tin rằng, khi người đó đến, cô nhất định sẽ biết được người đó là của cô...

Cho nên, trước khi người đó xuất hiện, cô không muốn miễn cưỡng, không muốn tạm bợ.

Cô không muốn vì dư luận hiện tại hoặc vì áp lực tuổi tác mà cố lựa chọn, lỡ đến khi người đó xuất hiện, cô chỉ có thể tiếc nuối mà nói, thật xin lỗi, em không chờ được anh.

Không thể không đợi được liền từ bỏ như thế.

Cô thường có những ảo tưởng rất ngu ngốc, một ngày nào đó, người ấy sẽ mỉm cười đứng trước mặt cô, sau đó cô sẽ nói cho người ta biết: Em chờ anh lâu rồi, sao bây giờ anh mới đến.

Cũng may là anh đã đến rồi...

“... Này này, mày có đang nghe bọn tao nói không vậy?” An Linh vỗ nhẹ bả vai Trần Hải Nguyệt, phá tan mơ mộng của cô.

“Hả, nói cái gì?” Hồn về mà mặt người nào đó vẫn còn u u mê mê...

Quan Nhung nóng nảy gõ gõ bàn: “Mất công bọn tao diễn cảm! Nói nửa ngày mày vẫn không nghe sao?”

An Linh giải thích: “Lớp trưởng bảo thông báo ấy người cùng khóa tốt nghiệp Y trung năm đó, bây giờ mà làm việc ở thành phố C thì tổ chức họp lớp.”

“Cũng được, bọn mày đi thì tao đi,” Trần Hải Nguyệt đã định thần trở lại, “Chỉ cần bọn nó lúc đi ăn liên hoan chọn chỗ nào đồ ăn dễ nuốt một chút.”

Quan Nhung: “Tao nhỏ, nói với mày họp lớp, nháy mắt mày đã tự động đề xuất hai chữ “liên hoan” rồi.”

Trần Hải Nguyệt giả ngu, cười hì hì bỏ thêm mấy cục đường phèn vào chén trà.

Không phải sao? Bạn cùng lớp cô còn không liên lạc mấy, đừng nói là bạn cùng khóa. Không để ý chuyện ăn uống còn để ý cái gì?

“Tao vừa nhận tin cho lớp trưởng, đề cử mày làm chủ trì.” An Linh bình tĩnh nói.

Trần Hải Nguyệt rợn tóc gáy, “What? Sao tao lại làm chủ trì? Liên quan quái gì tới tao? Nằm cũng bị ăn đạn à?”

An Linh khê liếc cô một cái, giọng điệu lại hiền hòa thân thiết, “Bọn tao là muốn giúp mày mà.”

Mày giúp trăm vạn hùng binh lớn qu đi! Rõ ràng là xem mạng người như cỏ rác! Trần Hải Nguyệt oán thăm.

“Lớp trưởng nói, Trịnh Phi cũng đi,” Quan Nhung phấn khích bắt đầu giảng giải kế hoạch hoàn mỹ mới cùng An Linh thương thảo, “Hắn là học sinh tiêu biểu, chắc chắn là đứng cạnh người chủ trì chờ đọc diễn văn, đến lúc đó mày nhìn hắn nói vài lời giỡn chơi chơi, sau đó giơ móng vuốt ra bắt lấy tay hắn, nếu hắn từ chối, thì mày làm bộ như không có gì, coi như ăn đậu hủ hắn một tí, còn nếu hắn không từ chối, thì không phải trước mắt bao người trở thành đôi sao!” Lang huyết sôi trào, lang huyết sôi trào ~~~

(Ces: Lang huyết = máu sói. Ai đọc ngôn tình cũng biết a sói thì ntn r đấy ^^)

Phong cách biết bao, dũng mãnh biết bao..

Trần Hải Nguyệt nghe hồng cả đầu, “Phong cách chỗ nào.. dũng mãnh chỗ nào.. Bọn mày thật là...” Xem nào nhiệt bất hiểm sự lớn.

An Linh ném cho Quan Nhung ánh mắt – chớ vội nóng nảy, bình tĩnh, cẩn thận thăm dò Trần Hải Nguyệt, “Mặc kệ mày có thừa nhận hay không, dù sao mày cũng có cảm tình đối với hắn, được rồi, đừng lờm tào, từng có cảm tình đối với hắn, mày thử một lần đi. Trần Hải Nguyệt, mày đừng có mơ cả ngày ở trong cái nhà 10 mét vuông sẽ có lương duyên từ trên trời giáng xuống, không ai không làm mà hưởng được hết, tình cảm cũng thế. Đừng vì Mr. Perfect mà bỏ qua Mr. Right.”

Trần Hải Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của An Linh, nhiệt huyết cũng tuôn trào.

Quan Nhung bổ sung: “Cho dù chuyện có thể nào, chẳng qua cũng mất chút thể diện, dù sao bọn nó cả năm cũng có gặp mày được mấy lần. Ít nhất đến lúc già rồi có thể khoe khoang với sắp nhỏ, hồi trẻ bà cũng ngông cuồng kinh khủng lắm!”

Không thể không nói, cái chuyện này thật sự chẳng đâu vào đâu cả, trăm ngàn sơ hở, không có việc gì lại vướng vào cái kế hoạch nào tàn như này.

Cơ mà... Tuổi trẻ ngông cuồng... Hình như, mình chưa có...

“Vậy thì...” Trần Hải Nguyệt do dự thốt lên, “Thử xem sao!”

Ngọn lửa nhiệt huyết, bùng cháy rồi...

3. Chương 3: Huynh Đài, Hạ Thủ Lưu Tình...

“Rốt cuộc ai quyết định địa điểm vậy?” Quan Nhung vừa đi vừa oán hận, “Sao lại là khách sạn? Chắc, chẳng sáng ý tẹo nào, đây là hộp lớp mà, có phải hôn lễ đâu, uống công bọn nó ở chỗ này lẫn lộn 3 năm trời, hừ ~!”

An Linh không phản ứng đi theo sau cô nàng Chư Cát Lượng đang oán hận, quay đầu dặn dò Trần Hải Nguyệt, “Nói cho hay vào, kế hoạch không đổi, đến phút chót rồi, không ày đổi ý.”

Trần Hải Nguyệt chạy theo hụt hơi tỏ vẻ nghi vấn, “Cơ mà, còn vấn đề này nữa.”

Quan Nhung trừng mắt thị uy, “Vấn đề gì? Mà dám cảm thấy kế hoạch hai đứa tao giúp mày nghĩ ra không đủ phong cách, không đủ phóng khoáng sao?!”

“Đúng là phong cách, đúng là phóng khoáng, nhưng mà...”

An Linh nghe vậy cũng nổi nóng giống Quan Nhung, chỉ tiếc rên rỉ không thành thép dần giọng, “Nhưng mà cái con khỉ! Mày đừng có do dự nữa, ngồi đó mà nói chi bằng đứng lên đi làm đi!”

“Chỉ muốn đâm chết nó cho rồi.” Quan Nhung quơ quơ nắm đấm trong không khí, hoàn toàn làm ô uế hình tượng xinh đẹp yếu đuối của nó.

An Linh trong lòng bị thương phẩy tay về hướng Trần Hải Nguyệt xem thường.

Trần Hải Nguyệt rụt rụt cổ, đấu tranh tư tưởng một hồi vẫn cảm thấy tốt hơn hết nên nói ra: “Kế hoạch cực kỳ... tốt, nhưng mà chúng mày đã quên mất một điểm mù trọng yếu rồi!”

Điểm mù?

Hai đứa kia dừng bước quay lại nhìn cô.

“Đó là, chắc gì bây giờ Trịnh Phi chưa có bạn gái?” Cô – Trần Hải Nguyệt quang minh chính đại, thà bị người ta khinh bỉ cũng tuyệt đối không chấp nhận làm cái loại tiểu tam vô sỉ. Nắm tay!

!!

Cả ba người đứng bên đường hóa đá.

Một lúc lâu sau, An Linh quả quyết lấy di động ra.

Nói chuyện điện thoại một lúc, búng ngón tay: “Kế hoạch không thay đổi. Hấn-không-có!”

“Mày chắc không?” Trần Hải Nguyệt và Quan Nhung cùng lúc khôi phục tinh thần, buột miệng hỏi.

An Linh thần bí cười: “Bây giờ hấn đang ở chung nhà với một đồ nghiệp mà đồng nghiệp của hấn lại là bạn học hồi đại học của tao. Hắc hắc hắc...” Cái gì mà chả biết.

Nguy cơ bị loại trừ.

Trần Hải Nguyệt run rẩy đuổi theo gót hai đứa kia, cảm thấy trong lòng càng lúc càng nhộn nhạo.

Ai tới nói cho cô đi, vì sao cô lại làm cái hành vi háo sắc ngu xuẩn như vậy?

An Linh liếc mắt nhìn cô một cái, tỏ vẻ quan tâm, “Mày khẩn trương vậy sao?”

Trần Hải Nguyệt cúi đầu máy móc đi đường, lúng búng đáp lời: “Sao có thể không khẩn trương được chứ?! Trước mặt mọi người giờ trò lưu manh, lần đầu tiên tao làm đó...”

Vừa đi vừa nói chuyện đã tới quán rượu, lớp trưởng đại nhân phụ trách công tác tiếp đãi niềm nở phát phát tay tỏ ý mời vào.

Quan Nhung nuốt vào mấy lời phát biểu còn chưa kịp thốt ra, nháy mắt đã trở thành con gái nhà lành, mỉm cười ngoan ngoãn.

Trần Hải Nguyệt trong lòng thầm bái phục tuyệt kỹ thay đổi sắc mặt của Quan Nhung một trăm lần.

Đứng ngoài hàn huyên với lớp trưởng vài câu, mấy người bọn họ đi thẳng vào trong phòng.

Thật lâu không thấy bạn học cùng lớp, cùng trường hồi trung học, mặc dù có chút câu nệ nhưng về mặt tâm lý thì vẫn có phần thân thiết, vì thế, dăm câu tán chuyện khí thế đã bắt đầu sôi sục ngất trời.

Đề tài cũng chỉ xoay quanh “Wow, mày càng ngày càng đẹp ra!” “Đâu có, chồng tao bảo tao đang phát phì ra ý.” “Đứa nào đó vẫn ở chung một chỗ với đứa nào đó đó à?” “Này anh em, ai có cô nương nào tốt nào nhớ giới thiệu nhé” “Hồi năm nhất mày còn blah blah... Ha ha ha” linh ta linh tinh...

Hàn huyền một lúc, mọi người cũng dần tản ra, ai ngồi vào chỗ của người ấy, ai uống rượu thì uống rượu, tiếp tục trao đổi tin tức.

Lúc này, lớp trưởng mới đẩy cửa bước vào, vài người đi theo phía sau.

Trong phòng có người phấn khích hướng về phía trưởng lớp kêu lên, “Lớp trưởng, cậu đúng là nước sâu không dò thấy đáy, bạn học tinh anh ở thành phố C này bị cậu một lưới bắt gọn rồi!”

Lớp trưởng oai vệ ngẩng đầu, nghênh ngang đi vào, “Hê hê, ta quả là lợi hại! Mọi người nhiệt liệt hoan nghênh! Trịnh Phi! Hàn Nhạc Nhạc! Lương Đông Vân!”

Vỗ tay rào rào, tiếng huýt gió cùng tiếng hoan hô xô vào nhau hỗn loạn.

Trần Hải Nguyệt vẻ ngoài tuy bình tĩnh nhưng trong lòng lại run rẩy, gương mặt nhìn lên, quả nhiên thấy Trịnh Phi đang đi theo sau lớp trưởng.

Anh ta cũng không giống như trong trí nhớ lắm... Vậy là hôm nay người này sắp sửa trở thành đối tượng để cô giở trò lưu manh rồi—

Huynh dài, hạ thủ lưu tình ~.

4. Chương 4: Năm Tay Sai

Đám người múa may quay cuồng rối cuộc sau khi được lớp trưởng thu xếp cũng đã chấm dứt.

Chúng thần trở về vị trí, Trần Hải Nguyệt hít sâu một cái, đi lên bục phát biểu được làm tạm khá sơ sài—Liều đi! Coi như mấy đứa ngồi dưới là bí đồ hết đi!

“Về lý mà nói, hôm nay có DJ radio nổi danh Hàn Nhạc Nhạc ở đây, vốn là không tới phiên tôi chủ trì,” Trần Hải Nguyệt đứng trên bục tươi cười nói, “Nhưng mà vì người chịu trách nhiệm chính lo lắng đến vấn đề dự toán nên cuối cùng vẫn đành lớn mật mà nhờ đến phiên người mới như tôi đây. Có vẻ nhiều bạn vẫn chưa biết tôi— Xin chào mọi người, tôi là Trần Hải Nguyệt ban sáu.”

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay.

Trần Hải Nguyệt nhìn dàn bí đồ đang vỗ tay, càng lúc càng khẩn trương, càng lúc càng hốt hoảng, cuối cùng không biết phải nói gì nữa.

Một lát sau, mới phát hiện mình đã không còn gì để nói, cô nhanh chóng kết thúc, “Theo như chỉ thị tinh thần của trường hội học sinh, xin mời đại diện ở phía dưới lên đọc diễn văn.”

Vốn nói đến đây là có thể kết thúc được rồi, ai ngờ khi cô nhìn thấy mấy người hội Trịnh Phi đứng dậy đi lên, đầu óc nháy mắt bị chập mạch, bổ sung thêm một câu, “Lấy tư cách người chủ trì, tôi cũng không có ý tưởng gì khác, chỉ mong các bạn nói ít mà ý nhiều, nhanh chóng dọn cơm.”

Nhất thời cười vang, cả hội vỗ tay đám bàn cười nghiêng ngả.

Có nam sinh lớp bên cạnh vừa cười vừa kêu: “Người đẹp, anh thích em! Thật thà quá đi!”

A a a a a a a! Trần Hải Nguyệt, mày là máy bay chiến đấu ngu ngốc.

Cô chán nản, tự dưng muốn dẹp luôn cái kế hoạch ngu ngốc kia đi..

Đang nghĩ tới đó, bỗng dưng bắt gặp ánh mắt của An Linh.

Thấy ánh mắt An Linh vô cùng tàn nhẫn, tư thế cực kỳ giống “Mày dám bỏ cuộc tao cho Quan Nhung cắn mày”, không khỏi run rẩy—

Được rồi, người không điên khó mà thành công! Suy cho cùng cũng chỉ là tuổi trẻ nông cuồng, đánh thì đánh!

Trần Hải Nguyệt nhìn mấy người kia đã lên đến nơi, khẽ cắn răng, dựng ngược lên, rớt cuộc giờ bàn tay tội ác về phía người đứng bên cạnh...

Gia, nương tay người ta là con gái nha~ lớp bộp~

Quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, kinh hoàng phát hiện, nắm-nhằm-tay-rồi!

Nếu thật sự có linh hồn, chắc chắn linh hồn của Trần Hải Nguyệt lúc này đang ở trên đầu cô ngồi thu lu mà run rẩy lấy bối....

Cả phòng im lặng, cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được, mọi người hôm nay bị xoẹt xoẹt cho vài phát chẳng hiểu ra làm sao cả.

Hả? Làm cái gì đây? Không phải lớp trưởng nói người đầu tiên đọc diễn văn là Trịnh Phi sao? Sau người đứng bên cạnh mình lại là Lương Đông Vân?!

Trong nháy mắt ngẩn ngui, trong đầu Trần Hải Nguyệt đã hiện lên vô số câu độc thoại.

Họ Trần tên Hải Nguyệt, là người đã ra ngoài xã hội lẩn lộn vài năm, ứng xử mấy tình huống bộc phát này cũng đã từng làm rồi, chớ sợ, chớ sợ.

Trần Hải Nguyệt nhanh chóng lòi trong đồng độc thoại rồi rầm nghĩ sẵn trong đầu ra một câu, khuôn mặt vẫn tươi cười vô cùng thân thiết, “Nếu anh vẫn còn chưa có bạn gái, vậy thì để tôi mạo muội cưới anh nhé!”

Lời vừa dứt, chính cô cũng ngốc...

“Mời anh lên sân khấu” với “Cưới anh...”—

Này, hai từ thuộc nhóm từ đồng âm sao?!

Hai từ thuộc nhóm từ đồng âm sao?!

Từ thuộc nhóm từ đồng âm sao?!

Nhóm từ đồng âm sao?!

Từ đồng âm sao?!

Đồng âm sao?!

Âm sao?!

Sao?!

Má ơi—!

Trần Hải Nguyệt chạy trời chết, bổ nhào vào trong lòng Quan Nhung, bị thương cọ đầu lên bả vai nó: “Tao nói sai! Nói sai rồi!”

Quan Nhung ôm cô, nhìn An Linh ở đối diện 2s, chột phì cười.

Mọi người rớt cuộc cũng phản ứng kịp, cả hội cười không kìm được.

Chuyện này thực sự là rất, rất, rất KuSO! Ha ha ha ha ha!

[KuSO = Buồn nôn, mắc ói, or ngu ngốc - thanks ss Maroon và vợ Shi]

Mọi người cười nửa ngày, cười đến đứng hình, lớp trưởng mới đứng dậy ôm bụng làm dấu ra hiệu im lặng, ý bảo mọi người trên sân khấu cứ tiếp tục.

Mọi người tầm mắt nhìn về phía sân khấu, cả hội trường im lặng trong 3s...

Lương Đông Vân đứng đó, phong tư tuấn tú, mặt hơi ửng đỏ, cười ngọt như kẹo, hai mắt đen như tấm quả sơn tuyền.

Nhận thấy mọi người xung quanh yên tĩnh đến quỷ dị, Trần Hải Nguyệt quay đầu lại nhìn—

Đứng hình!

Hắn hần hần hần hần.. đang nhìn chỗ nào vậy? Này, ánh mắt kiểu gì thế kia?! Biểu tình kia là cái gì?!

Trần Hải Nguyệt cũng không biết trong lòng mình vì sao rối loạn.

A, không chừng người ta đang nhìn Quan Nhung đó, phải không nhỉ? Hử? Tâm huynh, đừng có đập thành thịch nữa, xin huynh đấy ~!

5. Chương 5: Em Sẽ Chờ Anh...

Cuối tháng chín, trong phòng làm việc lòng người cũng rệu rã.

Vừa mới qua 4h, nhân viên sớm đã bí mật sắp xếp xong hết thấy, chỉ chờ đồng hồ điểm 5h đứng dậy là có thể lẩn về, không cần tốt nhất, chỉ mong nhanh nhất.

Trần Hải Nguyệt nhìn đồng hồ treo tường, chống cằm ngẩn người.

Chị Trương phòng in ấn bưng chén nước tựa trước bàn của Trần Hải Nguyệt nói chuyện phiếm với người khác: “Mùng một tháng mười mọi người định làm gì chưa?”

[1/10 là quốc khánh Trung Quốc]

Quản lý nghiệp vụ đáp: “Ăn cơm, ngủ, yêu đương.”

“Choáng. Còn cô thì sao?” Chị Trương chuyển hướng sang một cô khác cũng phòng in ấn.

Cô nàng nghĩ nghĩ, nhỏ giọng, “Ăn cơm, ngủ, yêu đương.”

Trần Hải Nguyệt không nhin được, phì cười.

Mọi người quay đầu lại nhìn cô: “Cười cái gì?”

“Mọi người từng nghe chuyện cười này chưa?” Cô đứng lên, chống tay lên mặt bàn, “Phóng viên đi phỏng vấn một đám chim cánh cụt, hỏi, bọn mày bình thường làm gì? Con chim cánh cụt thứ nhất trả lời, ăn cơm, ngủ, đánh KISS. Con thứ hai cũng trả lời, ăn cơm, ngủ. đánh KISS... Hỏi con chim cánh cụt cuối cùng, đáp án là, ăn cơm, ngủ. Phóng viên hỏi, sao mày không đánh KISS giống bọn kia? Chẳng lẽ mày không có bạn gái à?”

“Nó nói sao?” cô nàng in ấn phối hợp hỏi han.

Trần Hải Nguyệt tự mình cười ha ha ha một tràng, “Con chim cánh cụt kia tức giận nói— bởi vì tao chính là KISS!”

Từng vạch đen chạy dài trên trán mọi người = =...

“Được rồi, tôi tẻ ngắt rồi...” Trần Hải Nguyệt sấm hỏi, yên lặng ngồi xuống, “Nhưng mà tôi thật sự thấy chuyện này buồn cười mà ha ha ha...”

“....”

...

..

.

Đợi cho dư vị tẻ ngắt của câu chuyện cười kia tản đi, chị Trương mới mở miệng: “Tiểu Trần, em thì sao? Mừng một tháng mười định làm gì?”

“Về với ông bà già.” Cô cười khanh khách ngẩng đầu trả lời.

Thành phố Y cách chỗ này cùng lắm chỉ hơn 3 tiếng ngồi xe, không cần phải lẩn tẩn...

Quản lý nghiệp vụ nói chen vào: “Bây giờ mà về với ông bà già thà đi đây cho rồi, nói chung là cảm giác rất quái lạ. Aizz.. Tiểu Trần, tôi thấy cô rất hay về nhà, mỗi lần về làm gì vậy?”

“Ăn cơm, ngủ.”

“Hóa ra cô là KISS à!” MM phòng in ấn đột nhiên chỉ vào cô cười rộ lên.

Chị Trương cùng quản lý nghiệp vụ sững sốt một chút, cuối cùng cũng phản ứng kịp, nhe răng ra cười.

Cô cầm cái chén đứng lên, đau thương liếc mắt nhìn bọn họ đi về phía phòng uống trà, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Thối đời ngày nay, cả người cô đơn cũng bị khinh bỉ ~...”

Nhìn dòng nước trong veo chậm rãi rót vào cái chén, Trần Hải Nguyệt bỗng đứng hoảng hốt.

Hôm đó đi họp lớp. ánh mắt của Lương Đông Vân đứng trên sân khấu cũng như vậy, sáng ngời, thông suốt.

Lúc ăn cơm mọi người nhón nháo cũng không nên xếp cho hai người ngồi cạnh nhau, rốt cuộc làm bữa ăn hôm đó cô nuốt không trôi.

Lúc hần đứng dậy mời rượu, đột nhiên quay đầu nói với cô, “Trần Hải Nguyệt, em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Mấy người ngồi cùng bàn nghe vậy phấn khích đập bàn khua bát kêu to, “Hai người ngồi cạnh nhau đi...! Ha ha ha ha, chuyện của hai người được đó!”

Tiệc rượu tàn, Lương Đông Vân đi đến trước mặt cô gơ tay ra: “Cho anh mượn di động một chút.”

Mặt Trần Hải Nguyệt đỏ bừng, mắt mở to, tự nhiên chột dạ túm chặt lấy ngăn đựng điện thoại trong túi.

Kết quả, cổ tay bị người ta giữ chặt, dịu dàng nhưng kiên quyết rút điện thoại ra.

Cô nhìn ngón tay thon dài, các khớp xương rõ ràng của hần ấn ấn điện thoại của mình, nhất thời tim đập không đều, kêu lên: “Lương Đông Vân, anh giở trò lưu manh...” 5555~~ Đại ca, anh đừng đùa tôi nữa, đau tim muốn chết!

Lớp trưởng đang chào tạm biệt mấy người khác quay đầu lại, nghiêm túc mà nghiêm trọng nói: “Trần Hải Nguyệt, cô thế là không được. Lúc người khác khách khí với cô, cô giở trò lưu manh, lúc người khác lưu manh với cô, cô lại bày đặt nói chuyện đoan trang — hai người, nhất định phải ở cùng nhau ha ha ha...”

**

Trần Hải Nguyệt định thần lại, thông thả đi về bàn làm việc, trong lòng thì lệ rơi như mỳ sợi T___T...

Nhục nhã ngoài dự đoán! A a a a a a ~~ làm người quả nhiên không thể làm mấy hành vi bại não, ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ! Báo ứng rắng mà chịu... Huhuhu...

“Tiểu Trần, di động của cô kêu.” Chị Trương gọi cô một tiếng, quay đầu tiếp tục nói chuyện phiếm.

Trần Hải Nguyệt quay về chỗ, lấy điện thoại ra nhìn, một dãy số lạ, cô nghi hoặc nhấn nút nghe.

“Em đã mua vé xe về nhà chưa?” một giọng nam rất dễ nghe.

Cô phản xạ có điều kiện trả lời: “Sáng mai mua chuyến sớm nhất.” Anh là ai vậy?

“Mua chuyến 10h30 đi, 9h anh vẫn còn phải làm việc.”

“Ack... Có phải anh gọi nhầm máy rồi không?” Trần Hải Nguyệt chần chừ một chút, vẫn hỏi lại.

Đầu bên kia điện thoại im lặng...

Trần Hải Nguyệt lẩm bẩm, “Cái gì chứ..” Chuẩn bị cúp máy.

“Anh với em,” giọng nói đầu bên kia trở nên tối tăm, “Trần Hải Nguyệt, đối với người em muốn kết hôn, em cũng nên lưu số điện thoại chứ?”

Ack, Lương Đông Vân!

Trần Hải Nguyệt chấn động, di động thiếu chút nữa rớt xuống: “A, là anh à, không, ngại quá...” Hôm đó cô vừa về đến nhà lập tức tắt máy giả chết, làm gì có chuyện lo nghĩ đến số điện thoại trên di động cơ chứ.

Đầu kia vẫn không nói gì, hại cô càng lúc càng khẩn trương, nói nhanh: “10h30 phải không, không thành vấn đề, không thành vấn đề, em đi mua, em đi mua....”

555, cô bán, làm gì mà phải sợ, hần làm gì có bản lĩnh mà trèo từ trong điện thoại ra ăn thịt người đâu?

“Ồ đại sảnh nhà ga chờ anh, xong việc anh lập tức qua đó tìm em.” Giọng nói của Lương Đông Vân đã khôi phục độ ấm bình thường.

“Được, anh không phải vội, em sẽ chờ anh.” Trần Hải Nguyệt tỏ vẻ chân chó.

Đầu kia lại im lặng, lát sau nghe thấy một tiếng cười khẽ rồi cúp máy.

Trần Hải Nguyệt nhét điện thoại vào trong túi, ngẩng đầu nhìn, mọi người trong văn phòng vẫn sôi nổi tán hươu tán vượn, vì thế nhanh chóng xách túi đi ra ngoài.

Vọt vào thang máy, trong nháy mắt, cô đột nhiên hóa đá—

Mình vừa nói cái gì nhỉ?!

Em, sẽ, chờ, anh!!

Em, sẽ, chờ, anh??

Trong thang máy, mọi người được chứng kiến một khoảng khắc kỳ tích.

Hải thượng thăng minh nguyệt

Mình nguyệt nào sung huyết.

6. Chương 6: Cũng Như Nhau Cả Thôi...

Trần Hải Nguyệt ngồi trong cửa hàng ăn nhanh đối diện nhà ga, yên lặng nhìn người ta tấp nập chiêng trống bên ngoài, không khỏi liên tưởng đến lời thoại kinh điển của hai con quái thú trong “Đồng thành tây tộ”: “Người kia ~! Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!!”

Đối với trạch nữ lâu ngày như cô, cảnh tượng trước mặt thật khiến người ta khó chịu kinh khủng.

Trong quán tiếng đồng hồ báo giờ vang lên, 10h rồi.

Cô bị thương cần ống hút, trong lòng hốt hoảng—

Rốt cuộc là cô bị làm sao? Làm sao thế này? 7h30 đã chạy đến nhà ga, bây giờ vẫn còn cầm vé ngồi ở đây?!

Hay là gọi điện hỏi xem hần đang ở đâu. Cô cầm di động lên.

Không được không được, xấu hổ lắm. Đột nhiên nghĩ tới lời nói đong đưa ngốc nghếch của chính mình trong điện thoại ngày hôm qua – “Em sẽ chờ anh”, lại nhanh chóng đặt điện thoại xuống.

Mấy nhân viên đứng trong quầy phục vụ thấy tình hình này không khỏi liếc mắt nhìn nhau, thì thầm, “Cô gái này có tật xấu, di động cầm lên rồi lại đặt xuống, làm như vậy hơn hai mươi lần rồi.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên chấm dứt mọi sự rối rắm, cô nhanh chóng nghe điện thoại.

“Em ở đâu? Anh ở cửa nhà ga rồi.”

“Ồ quán quán ăn nhanh đối diện, em đi ra ngay đây.”

Trần Hải Nguyệt vừa nói vừa xách túi đi ra ngoài, điện thoại còn chưa kịp cúp đã thấy thân ảnh cao ngất đứng bên kia đang cầm di động.

Lương Đông Vân ngũ quan không phải là xuất sắc, mặt mũi cũng bình thường, chiều cao cũng chỉ có thể xem như không liên lụy tới giá trị trung bình của nhân dân cả nước. Nhưng chính khí chất chắc chắn, cản

thận đặc thù của dân kỹ thuật, hơn nữa lại được giáo dưỡng đàng hoàng khiến cho hắn tùy từng lúc thể hiện tư thế xác đáng, để lại cho người ta ấn tượng sáng sủa.

Hiển nhiên, Lương Đông Vân cũng nhìn thấy cô, cúp máy.

Cô nhanh chóng cắt điện thoại, chậm chậm chạy về phía trước, không nghĩ được gì khác, trong đầu chỉ có một câu—

Đẹp trai— Cũng là một loại tinh thần!

Quá trình vào đến trạm soát vé rất vất vả, đủ loại gian nan hiểm trở khiến hai người không có cơ hội mà mở miệng nói chuyện.

Chính là, hành động hết sức che chở cho cô của Lương Đông Vân lại khiến cho tim cô bắt đầu đập loạn.

Huỳnh dài, kỳ thật huỳnh không cần phong độ như vậy đâu! Trong lòng vừa thầm rơi lệ, vừa đi theo hắn chen lấn trong đám đông, cuối cùng cũng lên được tàu cao tốc.

Tàu cao tốc ngựa quen đường cũ bắn đầu phóng ào ào, cả thế giới lại im lặng.

Trần Hải Nguyệt ngồi nghiêm chỉnh, một lúc lâu sau, thật sự cảm thấy tình huống quá mức ngại ngùng, đành giả vờ vui vẻ ngắm nhìn cảnh sắc bên đường, “thuận tiện” lơ đãng nghiêng đầu hỏi, “Anh về có việc gì vậy?”

Lương Đông Vân thông dong nhìn cô đang cố làm ra vẻ trấn định, hỏi ngược lại, “Em thì sao?”

“Ack, em về thăm ba mẹ.” Rõ ràng là cô hỏi trước mà.

“Cũng như nhau thôi.” Hai tròng mắt nhợt nhạt có vẻ mỗi một toát lên ý cười, tầm mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt người nào đó viết rõ ràng 4 chữ, “Em rất xấu hổ.”

“À.. Vâng...Ra là như vậy. Ha ha..” Trần Hải Nguyệt hơi chột dạ quay đầu, tiếp tục chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài.

Trước mặt mọi người giả trò lưu manh lại còn nhăm người, trước mặt mọi người giả trò lưu manh nhăm người xong còn không biết có phải chịu trách nhiệm với người ta không, thật là không chột dạ không được.

Còn đang rối rắm, Lương Đông Vân đã nhích lại gần, tựa đầu lên vai cô, nhắm mắt lại nói: “Tăng ca cả đêm, mệt quá!”

Đầu tựa lên không nặng, nhưng lại khiến Trần Hải Nguyệt toàn thân cứng ngắc.

Tình huống này là gì?!

Duy trì tư thế cứng ngắc một lúc lâu, âm báo tin nhắn vang lên một tiếng. Trần Hải Nguyệt chậm rãi nghiêng đầu nhìn nhìn, Lương Đông Vân dường như đã ngủ rồi, có vẻ anh ta thực sự mệt mỏi, vì thế thật cẩn thận lấy di động ra.

An Linh: Về đến nhà rồi chứ?

Trần Hải Nguyệt: Vẫn chưa, mới lên tàu, phải lát nữa!

An Linh: Làm cái gì vậy, không phải mày nói 7h đã ra khỏi cửa sao? Hay là lại ngủ nướng?

Trần Hải Nguyệt: Không có. Cái này, là vì Lương Đông Vân nhờ tao tiện đường giúp anh ta mua vé, anh ta có việc đến trễ nên mua vé lúc 10h30.

An Linh: Lương Đông Vân!!! Có JQ, có JQ... Hắc hắc hắc hắc...

[JQ= Gian tình]

Trần Hải Nguyệt nhìn một hàng ý vị thâm trường kia im lặng tuyệt đối, cảm giác không thể ủy khuất danh tiết của Lương Đông Vân, lách cách hồi âm: Không có, không có, không có JQ cũng không có QJ, chỉ là anh ta cũng vừa lúc phải về nhà vấn an cha mẹ nhờ tao tiện thì mua hộ vé thôi.

[QJ= Cường gian]

Nhìn tín hiệu “Đã gửi đi” trên điện thoại, Trần Hải Nguyệt đột nhiên muốn chặt tay luôn, mắt rưng rưng—
Vốn cô muốn làm một vé đối tình tế, dễ nghe dễ đọc, nhưng mà ký hiệu “QJ” này, thật sự là quá đặc địa, quá miễn cảm ~.

Cái gì gọi là nói nhiều nói dai đâm ra nói đại? Cái gì gọi là càng bôi càng đen? Cô đúng là .. Trư mà..

Chờ bị An Linh trêu tới chết thôi.

Một lát sau, tin nhắn giết người của An Linh đã gửi tới.

An Linh: Mà nói xem, rốt cuộc mày lòi tao hay hấn lòi mày? Năm kia lúc ba hấn thuyền chuyển công tác, cả nhà hấn đã dọn tới thành phố C rồi, cái gì mà về thăm cha mẹ? Tế tổ còn có lý. Aizz... tao phần khích quá đi~. Mà phải nắm chắc vào đấy, Mu-azzzzzzzzzzz!

Trần Hải Nguyệt đọc hết tin nhắn, khoe miệng cong lên cười.

Tế tổ? Ha ha, An Linh mà dùng từ thật là văn minh. Nếu mà là Quan Nhung, cùng ý tứ như vậy, nhất định sẽ nói khác— “Về mà xem người chết nhà hấn à!”

Hehehehe...

Trần Hải Nguyệt cười cười, đột nhiên đọc lại, nhất thời tròn tròn mắt.

Vừa mới rồi rõ ràng anh ta nói là cũng về nhà thăm cha mẹ mà.

Lương Đông Vân đâu có giống mấy người nhảm chán hay nói giỡn đâu, cần gì lừa cô?

Sao cứ thấy là lạ?

Được rồi, tua lại một lần:

“Anh về có việc gì vậy?”

“Em thì sao?”

“Ack, em về thăm ba mẹ.”

“Cũng như nhau cả thôi.”

Em về thăm ba mẹ. Cũng như nhau cả thôi.

Em về thăm ba mẹ. Cũng như nhau cả thôi??

Em về thăm ba mẹ. Cũng như nhau cả thôi!!

!!!

Trần Hải Nguyệt lắc đầu quây quây, hoảng sợ nhìn Lương Đông Vân chăm chăm.

Lương Đông Vân bị đánh thức, ngái ngủ nhìn cô, vẻ mơ màng vô tội.

Trần Hải Nguyệt há miệng ra lại ngậm lại, không nói nên lời.

Không phải anh ta có ý kia chứ? Hay là tại cô suy nghĩ nhiều quá?

Cô muốn truyền đạt tới trung tâm tư tưởng, tuyệt đối không có khả năng anh muốn đi gặp ba-mẹ-cô phải không?!

7. Chương 7: Một Đôi...

Cha mẹ Trần Hải Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh con gái mình.

“Mẹ.” Con gái đi giành giật đàn ông đã trở về.

“Cha.” Con gái chém giết nhằm người mất rồi.

“Chú, dì.” So với Trần Hải Nguyệt chỉ có thể khó khăn phát ra từng từ một, Lương Đông Vân rõ ràng bình tĩnh trấn định hơn nhiều.

“Mau vào đi, mau vào đi, ngồi xe lâu như vậy mệt không?” Trần mẹ hồi phục tinh thần trước tiên, đưa mắt ra hiệu kéo Trần ba ba lại, dẹp đường cho hai người vào nhà.

Ngồi xuống uống trà, khách và gia chủ song phương tiến hành nói chuyện thân thiết hữu nghị.

Trần ba ba giành quyền chủ động: “Hải Nguyệt, cậu này xưng hô như thế nào đây?” Con gái à, muốn dẫn bạn trai về nhà cũng phải nói trước một tiếng, ba già rồi tâm lý dễ bị chấn động mạnh lắm ~.

Trần Hải Nguyệt vẫn còn giãy dụa trong đám khiếp sợ khó hiểu, nghe vậy cứng ngắc chìa bàn tay hướng về phía Lương Đông Vân, “Lương Đông Vân.”

Tiếp tục cứng ngắc chuyển qua phía cha mẹ, “Ba em. Mẹ em.”

Lương Đông Vân lễ phép mỉm cười: “Chú dì, cháu làm phiền rồi.”

“Không phiền, không phiền.” Trần mẹ cười tươi như hoa, “Nghe giọng cháu không giống người tỉnh ngoài nhỉ?”

“Lúc cháu học tiểu học thì cha cháu chuyển đến đây công tác, cháu lớn lên ở đây, đến khi tốt nghiệp trung học mới chuyển đi.” Lương Đông Vân lễ phép trả lời.

“Tốt tốt.” Trần mẹ vừa lòng gật đầu mỉm cười. Con gái à, con có nghe thấy tiếng gì không? Đó là tiếng tảng đá trong lòng người làm mẹ như ta đây vừa mới rơi xuống đó. ~

Tiếp sau đó, khách và gia chủ song phương tiến hành trao đổi thông tin, chỉ có Trần Hải Nguyệt vẫn còn ở trạng thái tự do bên ngoài.

Tận đến lúc Lương Đông Vân bị mẹ lôi vào phòng dành cho khách, Trần Hải Nguyệt mới nặng nề lê bước về phòng, ném người lên giường.

Đang nằm mơ phải không?

Trong cuốn “Không gian trong mộng” không phải đã nói rồi sao, chỉ có trong mơ thiên tài mới không thể giải thích vì sao mình lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này chỗ kia...

Cô hiện tại không cách nào giải thích Lương Đông Vân vì sao lại xuất hiện ở trong nhà mình.

Lung tung lộn xộn quá!

Quên đi, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, trấn định.

Trần Hải Nguyệt nhìn bức tranh cửu cửu tiêu hàn ở trên tường, niệm ba lần:

Đình, tiền, thù, liễu, trần, trọng, đài, phong, xuân.

Tranh cửu cửu tiêu hàn mỗi chữ đều có chín nét, bắt đầu từ ngày đông chí, mỗi ngày viết một nét, viết xong chín chữ này mùa đông sẽ trôi qua.

Được lắm, ba cái mùa đông đã qua rồi, đi ăn cơm!

Lúc ăn cơm, bầu không khí tiếp tục nhiệt liệt thân thiết hữu nghị, Trần Hải Nguyệt thân thể tiếp tục cứng ngắc, mày móc ăn cơm.

Trần mẹ trù mẩn gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong bát của cô, híp mắt cười: “Hải Nguyệt, bình thường không phải nói nhiều lắm sao, sao hôm nay im lặng vậy?”

Vừa dứt lời, mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về phía cô.

Cô yên lặng bỏ miếng sườn vào miệng, gian nan ngẩng đầu, nhìn cha mẹ một cái, lại quay đầu liếc mắt nhìn Lương Đông Vân một cái, yên lặng cúi đầu thầm nói: “Con chỉ muốn nói rằng, con không có gì để nói cả.”

Ai tới đánh thức cô khỏi cái giấc mơ chẳng hiểu ra làm sao cả này đi!

Ăn cơm xong, Trần mẹ kiên quyết không cho Trần Hải Nguyệt rửa bát, “Đi đi, không có chuyện gì làm thì dẫn Tiểu Lương ra ngoài đi dạo một chút.”

Trần Hải Nguyệt còn chưa kịp phát biểu câu nào, Trần ba ba liền ra lệnh, “Hai đứa không phải tốt nghiệp cùng một trường sao, chỉ bằng đến thăm lại trường cũ đi.”

Trần mẹ thả cái bát trong tay xuống, thuận tay chùi chùi lên tạp dề, đi tới nhẹ nhàng kéo Lương Đông Vân và Trần Hải Nguyệt ra cửa, “Đúng đấy, đi đi, thanh niên ở nhà mãi làm gì, mấy người già bọn ta xem TV mấy đứa lại không thích xem.”

Cứ như vậy bị đuổi ra khỏi nhà.

Trần Hải Nguyệt rưng rưng bị phẫn, liếc mắt nhìn cửa nhà bị khép chặt, yên lặng đi về phía trường học.

Lương Đông Vân cũng không nói chuyện, thông thả đi theo cô.

Nhà Trần Hải Nguyệt rất gần trường trung học Y, đi một lát đã đến cổng trường.

Lương Đông Vân nghiêng đầu nhìn cô, “Nhà em thật là gần trường.”

“Đúng vậy, ngày trước đi học, em toàn ngủ nướng đến lúc còn cách giờ học mấy phút mới ra khỏi giường.” Trần Hải Nguyệt phản xạ có điều kiện quay đầu đáp.

Bắt gặp ánh mắt của anh, toàn thân lại bắt đầu cứng ngắc. Cô gượng gạo quay lại đi về phía cổng trường, tay chân như nhau cuống quýt.

Lương Đông Vân khẽ cười đi theo, tiếp tục thông thả bám ngay sát sườn cô.

“Bác Triệu!” Trần Hải Nguyệt vừa thấy bác bảo vệ, vui vẻ vọt tới, “Là cháu, là cháu này, bác còn nhớ cháu không?”

Bác Triệu bảo vệ nhìn cô, nghĩ nghĩ, “Có chứ, mày nói cứ như bác già lắm rồi ấy! Chẳng phải ngày trước hôm nào mày cũng đến sớm nhất trường tập chạy đó sao! Nhóc con càng lớn càng đẹp ha ha ha!”

(_) Bác, đi tập chạy là Quan Nhung mà.

Biểu cảm trên mặt không đổi, Trần Hải Nguyệt mỉm cười lễ phép hỏi: “Bác Triệu, chẳng mấy khi bọn cháu về đây, có thể vào trong một chút được không ạ?”

Lương Đông Vân thích thú nhìn cô.

Bác Triệu cười hề hề đáp: “Được chứ. Bây giờ học sinh nghỉ hết rồi, có thể vào thăm.”

Vì lý do an ninh, Y trung thường thường cấm nhân viên xã hội vào, chỉ có cuối tuần hoặc ngày nghỉ, học sinh nghỉ học rồi mới mở cửa cho người ngoài vào, dân địa phương có thể đến đây tản bộ hay học sinh cũ trở về thăm trường.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn.”

Hai người trăm miệng một lời cùng cảm ơn, Trần Hải Nguyệt bật cười, vẫy tay tạm biệt bác bảo vệ rồi đi vào trong trường.

“Cười cái gì?” Lương Đông Vân đi tới hỏi.

Trần Hải Nguyệt lắc đầu, cảm giác không còn câu nệ như lúc trước nữa, cười hì hì chỉ vào chòi nghỉ mát trong rừng cây nhỏ bên đường, “Anh xem, chỗ này ngày trước có nhiều tình nhân lắm!”

Hai người đi vào, ngồi xuống chỗ chòi nghỉ mát.

Trần Hải Nguyệt ó ngó chung quanh, nhớ lại có chút tiếc nuối nói, “Ngày trước ở đây có rất là nhiều đôi, em với Quan Nhung và An Linh toàn tới bắt “Gian”! Hắc hắc. Tiếc quá, hôm nay chẳng có đôi nào.”

Thời trung học bọn cô hết giờ học không có chuyện gì chơi đều rủ nhau tới đây “Tảo hoàng đánh phi”, bắt gian mấy đôi tình lữ, nói trắng ra là thích chơi trò đả uyên ương, ha ha ha!

Lương Đông Vân cười nói: “Ai bảo hôm nay không có đôi nào?”

Cô nghe vậy nghi hoặc nhìn xung quanh, quay đầu nhìn anh: “Không có mà! Anh thấy ở đâu vậy?”

“Chỗ này không phải có một đôi đây sao.” Nói xong nhẹ nhàng giữ lấy cô, thật chậm, thật nhẹ cúi xuống.....

Hôn...

8. Chương 8: Vẫn Ở Đó...

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, theo luật giang hồ, vẫn như cũ cử hành “Chị em tụ họp”.

Trần Hải Nguyệt vừa bước vào “Phi Điều Ngự” đã chứng kiến Quan Nhung và An Linh mặt mũi hai đứa vô cùng bất quải.

Rối rắm đi đến ngồi xuống.

An Linh nhắc chén trà lên, cười tươi như hoa: “Lại đây lại đây, cho chị em hưởng sái tí kỳ nghỉ ngọt ngào của mùa đi!”

Quan Nhung lao qua ôm cổ Trần Hải Nguyệt, cười như đi ăn trộm: “Về nhà mùa rồi cơ à? Thế đã áp sát, hôn hít, nhào vô chưa?”

“Tỷ tỷ à, em rất là hay e thẹn,” Trần Hải Nguyệt nổi da gà, “Xin đừng có hỏi trắng vấn đề ra với em, em thẹn thùng.”

“Trần Hải Nguyệt, tao thích nhất nhìn mùa xấu hổ đỏ mặt ra, ha ha ha..” An Linh cười sảng khoái.

Trần Hải Nguyệt lệ rơi đầy mặt: “Hai đứa mùa là cái loại bạn bè gì vậy? Có mắc bệnh tâm thần mới cười vui được như bọn mùa. Không quan tâm tao sống chết ra sao— Lũ cầm thú!”

Quan Nhung rút tay về vuốt vuốt cằm, trầm ngâm nói: “Được. Tao thích cái tên này!”

Quan Nhung, mùa là đồ không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch thủ.

Trần Hải Nguyệt vừa oán thăm, vừa lúi di động ra nghe điện thoại.

Ack, Lương Đông Vân.

Thấy màn hình lập lờ cái tên này, Trần Hải Nguyệt cảm thấy tâm can nhỏ run rẩy, tay cũng nhân tiện run theo, không cần thận tất điện thoại.

Buổi sáng hai người cùng ngồi xe trở về thành phố C, tàu cao tốc vừa dừng lại, Trần Hải Nguyệt đã quăng lại một câu “Buổi chiều có hẹn với bọn Quan Nhung, em đi trước đây. Tạm biệt.” Sau đó chạy như chó đại lủi vào đám đông chồn mất.

Từ sau vụ hôn kia, cô vẫn không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào.

Cô với anh ta không quen nha nha nha nha nha nha nha~!

“...Mùa làm sao vậy?” Quan Nhung xán lại gần, cắt ngang hồi tưởng của Trần Hải Nguyệt.

“Ack, di động hết pin rồi.” Cầm cái điện thoại màn hình đen sì ra quơ quơ trước mặt Quan Nhung vài cái, sau đó vội ném vào trong túi.

Phá hoại, phá hoại.

Ba người vừa ăn uống vừa bát quái— đương nhiên, trọng tâm của sự bát quái vẫn là sự kiện cầu thân đen đủi của Trần Hải Nguyệt.

“Aizzz, nói thật, mùa tính làm sao bây giờ?” Quan Nhung chẳng mấy khi nhân tính nảy mầm, quan tâm hỏi.

Trần Hải Nguyệt y như đà điều cúi đầu, nắm chặt chén trà nhỏ trong tay.

Không biết có hay không, cô cái gì cũng không biết.

Ngón tay mảnh khảnh trắng muốt của An Linh gõ lách cách xuống mặt bàn, đây là thói quen của nó khi đang suy nghĩ. Một lúc lâu sau, nhìn cô nói: “Mày thích hần không?”

Trần Hải Nguyệt ôm đầu rên: “Tao xin mày ~! Tao không quen hần mà! Mấy hôm nay lúc tao nhìn thấy hần tay còn không biết phải để đâu nữa là.”

“Không biết để chỗ nào? Thì tự mày cầm lấy.”

Quan Nhung chọc cười hơi nhạt, vừa không thể làm dịu đi không khí, vừa không thể chuyển đề tài.

An Linh liếc mắt khinh bỉ một cái, tiếp tục bắn tĩa Trần Hải Nguyệt: “Vây mày ới rõ ràng với hần đi, chẳng hạn mày ghét hần.”

“Chị cả, nói như nào bây giờ! Mày biết tao toàn làm hư chuyện mà, bảo tao nói thì quỷ cũng biết leo tường.” Bây giờ đã đủ loạn lăm rồi, càng bôi càng đen thì biết làm sao.

“Lấy di động trong túi tao ra, tao giúp mày nói rõ ràng với hần.” Quan nữ hiệp xưa nay khí phách hào hùng, tiếng tăm vang khắp giang hồ.

Ack... Nói thế nào? Nói cái gì? Trần Hải Nguyệt nhất thời im lặng, đáng thương ngẩng đầu.

An Linh như có suy nghĩ gì nhấp một ngụm trà, tiếp tục chậm rãi gõ bàn: “Với tính cách của mày, hôm đó nhận được tin nhắn của tao rồi, về đến trạm sau sẽ lập tức bắt xe về lại thành phố C... Ít nhất có thể thấy, mày cũng không bài xích chuyện hần chẳng hiểu làm sao lại theo mày về nhà.”

Aizz.. Có đứa bạn hiểu rõ mình như vậy, mặc quần áo mà cứ như “trưởng cời”!

Quan Nhung nghe vậy cũng đã tỉnh hồn, há hốc mồm nói: “Vây Trịnh Phi thì phải làm sao giờ? Aizz, không phải, vậy rốt cuộc có muốn nói hay không?”

Trầm mặc. Mọi người trầm mặc mới thật sự là trầm mặc.

Một lát sau, điện thoại của Quan Nhung vang lên.

“Xin chào... A, xin chào xin chào... Hở? Ừm, Ờ, ở đây ở đây. Ừm, được, anh chờ một chút!”

Trần Hải Nguyệt nhìn Quan Nhung đưa điện thoại qua, mắt đầy dấu chấm hỏi.

Chuyện gì thế?

“Điện thoại của mày.” Quan nữ hiệp không thêm giải thích, cười gian.

Trần Hải Nguyệt dần dần nhận điện thoại, không kịp thấy Quan Nhung nhìn An Linh làm khẩu hình: Lương Đông Vân.

Chưa hiểu đầu đuôi ra sao, vừa mới “Alo” một tiếng, đầu bên kia đã truyền tới giọng nói của một người khiến cô dựng tóc gáy: “Bọn em tụ họp ở chỗ nào vậy?”

Cô yếu ớt đọc địa chỉ.

“Được. Anh biết rồi,” giọng nói của Lương Đông Vân đột nhiên nhẹ bẫng, “Trần Hải Nguyệt, không nhất thiết từ chối điện thoại của anh, không tìm thấy em, anh sẽ lo.”

Cúp điện thoại, đầu vẫn còn choáng váng, Trần Hải Nguyệt trả máy lại cho Quan Nhung, cả người lảng lảng cứ như quả khinh khí cầu.

Cô.... cô thay đổi có thất thường quá không? Tự nhiên lại cảm thấy thế này... Trong lòng ngọt ngào chậm rãi tràn ra quần quýt...

An Linh tiếp tục phân tích cho cô thế cục trước mắt.

Quan Nhung vẫn bám riết không tha chân tướng.

Cứ như câu danh ngôn vang dội kim cổ kia: Tin tao đi, mày thua rồi.

Đối mặt với phụ nữ trong tình trạng tinh thần hoảng loạn, có trêu chọc cách mấy cũng vô tác dụng.

Cuối cùng, Quan Nhung cũng chịu không nổi nữa, vỗ bàn đứng dậy: “Trần Hải Nguyệt, tao cảnh cáo mày, cái vẻ mặt cười ngây ngô kia đã kích nghiêm trọng tinh thần của tao, vì thế, tao quyết định về tìm chồng tao an ủi— Tao trịnh trọng tuyên bố, bây giờ, giải tán!”

An Linh nghiêm túc tán thành.

Vừa dứt lời liền cấp tốc thu dọn đồ đạc tính tiền chạy lấy người— phụ nữ chịu đã kích quả thật có động lực.

Trần Hải Nguyệt vẫn hoảng loạn cũng vội đuổi theo.

Vừa chạy tới cửa, giơng mắt nhìn liền thấy Lương Đông Vân đứng ở bên kia đường.

Anh ta đứng đó, cao ráo tuấn dật, vừa giống như là vừa vẫn đứng ở đó, lại vừa có chút tùy tiện, khẽ mỉm cười nhưng lại rất kiên định, vẫn ở đó...

Trần Hải Nguyệt tròn tròn mắt, trong đầu thoáng hiện lên ánh sáng màu trắng bạc, trước mắt như có hàng hà sa số các vì sao, sáng ngời lấp lánh khiến cho cô mê muội.

Mặc khác, hai đứa kia cơ hồ đã bị chọc mù mắt, thức thời kéo tay giúp Trần Hải Nguyệt đang thần thờ băng qua đường, thực hiện dịch vụ giao hàng tận nơi, chất lượng cao, còn thân thiết phát phát tay tạm biệt, vừa chuyên nghiệp vừa hiệu quả, tuyệt không để cho cô có cơ hội giãy dụa.

Lương Đông Vân gạt đầu lễ độ, tỏ vẻ xin tâm linh, sau này có dịp tất báo đáp.

Trần Hải Nguyệt ngơ ngác nhìn Quan Nhung và An Linh đi khuất tầm mắt, phản xạ có điều kiện đuổi theo Lương Đông Vân, nói không thêm dùng não: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Ý cười hiện rõ trên mặt Lương Đông Vân khiến cô tự dưng muốn nuốt lưỡi.

Hắn hiển nhiên rất hài lòng với cách gọi “chúng ta”: “Lên xe, anh đưa em về nhà!”

Trần Hải Nguyệt cúi mặt, lèo đèo theo sau hắn.

Đang đi... đang đi, Lương Đông Vân đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Em có lạnh không?”

Tuy rằng đã xế chiều, mặt trời cũng đã trốn trong mây, nhưng bây giờ cũng mới chỉ tháng mười, thật sự không đến mức để người ta phải than “Lạnh!”

Trần Hải Nguyệt vội vàng lắc đầu, thành thật trả lời: “Không lạnh.”

Lương Đông Vân dừng bước, nghiêng người nhìn cô, khẽ nhíu mày: “Em chắc không?”

“Thật mà, em không lạnh.” Cô là Peter Pan thành thật không biết dối trên gạt dưới, thật đó, thật đó.

Lương Đông Vân thở dài bất lực, không khách khí cầm lấy tay cô: “Được rồi, em không lạnh nhưng mà anh lạnh.”

9. Chương 9: Rốt Cuộc Là Vì Cái Gì Mà Phải Chấp Nhất...

Lương Đông Vân mở cửa ghế phụ ra, nhìn bàn tay đang với ra cửa sau của Trần Hải Nguyệt, cười mà như không cười.

Trần Hải Nguyệt hóa đá, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Má ơi, áp lực lớn quá.

Một lúc lâu sau, cô vẫn là thành thành thật thật mà dút tay vào túi áo khoác, yên lặng ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn, nhìn chăm chăm về phía trước.

Lương Đông Vân đứng ngoài cửa xe cúi xuống nhìn cô một lát mới vừa lòng đóng cửa ngồi vào ghế lái.

Khởi động xe, thần kinh khấn trương này giờ của Trần Hải Nguyệt khẽ thả lỏng, dần dần không nhìn được nghi vấn trong bụng, quay đầu nhìn về phía anh ta.

Ồ, anh ta nhìn nghiêng rất đẹp trai.

Ánh mắt....

Aizz, không được không được, không được nhìn ánh mắt.

Tầm mắt đi xuống.

Mũi thật là thẳng, đường nét rõ ràng, cứ cho là chạm khắc cũng không sắc bén được như vậy.

Hình như vẫn là không được.

Tầm mắt đi xuống chút nữa...

Môi vậy...

Môi!

Cảnh bên chòi nghỉ mát lại xông lên óc.

Trong nháy mắt giống như có luồng điện thần bí từ trên người Lương Đông Vân theo tầm mắt của cô chạy thẳng vào tim, khiến cô đờ người, vội thu hồi tầm mắt ngồi nghiêm chỉnh.

Xong rồi, vừa rồi vốn là muốn hỏi người ta cái gì cơ mà?

Tay phải Lương Đông Vân khẽ nắm thành nắm, nhẹ nhàng áp đến bên môi, giả bộ ho lộ khụ vài tiếng, nhân lúc anh không hề phòng bị, ý cười trong nháy mắt đã dâng trào.

Như vậy là tốt lắm rồi. Trần Hải Nguyệt, bất luận bây giờ em đang nghĩ cái gì, nhưng là, em đang ở bên cạnh anh, như vậy đã là tốt lắm rồi.

Hai tay anh nắm chặt lấy tay lái, tựa như nắm chặt lấy trái tim đang loạn nhịp của mình.

Trấn định một lúc, anh mới chậm rãi mở miệng: “Có muốn đi mua sắm gì không?”

Trần Hải Nguyệt vẫn nhìn thẳng về phía trước, lắc đầu nguầy nguậy.

“Mệt à?” Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, vừa lòng thấy cô đang hết sức bối rối.

Cảm giác được ánh mắt người ta đang nhìn mình, cô lập tức gật đầu lia lịa.

“Vậy anh đưa em về nhà,” giọng nói của Lương Đông Vân rất dịu dàng, mang theo một chút sủng nịnh, dung túng không hề giấu giếm, “Em ở đâu?”

Trần Hải Nguyệt trên đầu toàn dấu chấm hỏi đọc địa chỉ.

Aizzz, còn nữa, anh ta làm sao mà biết số điện thoại của Quan Nhung được nhỉ?

Anh ta tốn công tốn sức tìm cô, vậy sao vẫn chưa hỏi gì?

Còn nữa, còn nữa, trong điện thoại anh ta nói: “Tìm không thấy em anh sẽ lo.”

Đúng rồi, vì sao cô lại để cho anh ta đưa cô về nhà? Hử?

Đứng ở cửa khu nhà, Trần Hải Nguyệt vội vã xách balo, cười gượng: “Cảm ơn đã đưa em về.” Không cảm kích đâu, sau này cũng đừng gặp lại.

Tất nhiên, về sau chỉ dám nói thầm trong lòng, trăm triệu lần cũng không dám thốt ra lời.

Lương Đông Vân không nói gì.

Cô nghĩ thầm, im lặng coi như là đồng ý, nguy cơ bị loại trừ, vì thế khẽ thở phào, khoát tay, xoay người đi vào trong khu nhà, lại phát hiện anh ta chậm rãi đi theo ngay sát sườn.

Cái gì vậy? Cái gì vậy?! Cô đâu có mời anh ta lên uống trà đâuuuuuuuuuu ~!

Lại cứng ngắc rồi.

Lương Đông Vân buồn cười nhìn Trần Hải Nguyệt chân tay xoắn xít đi đến dưới lầu, một tay nắm chặt quai đeo balo, một tay khác chân chừ nắm lấy khóa kéo, có vẻ đang do dự không biết có nên giả vờ không mang chìa khóa hay không.

Anh nhẹ giọng mở miệng: “Em ở tầng mấy?”

“7, tầng 7.” Huỳnh đài, huỳnh muốn làm gì?”

“Bên kia à?”

“.... Bên trái.” Vì sao cô lại thật thà trả lời anh ta?!

“Đi lên đi. Nghỉ ngơi cho khỏe.”

Hả?

Trần Hải Nguyệt do dự lấy chìa khóa ra, động tác hơi run rẩy mở cửa, quay đầu nhìn lại, Lương Đông Vân vẫn đứng nguyên một chỗ, không có ý muốn lên trên.

Vì thế, cô giả vờ khách khí cho có lệ, cười nói: “Phòng... hơi lộn xộn, không tiện mời anh lên đó ngồi.” Kỳ thật là vô cùng lộn xộn, làm sao mà mời khách đến được. À, không đúng không đúng, cho dù có ngăn nắp chần chu cũng không mời anh ta lên!

“Chúc ngủ ngon.” Lương Đông Vân cười gật đầu.

“Chúc ngủ ngon.” Cô đi vào, nói qua cửa sắt.

Nói xong cũng không quay đầu lại vọt vào thang máy.

Tận đến khi phòng bên trái lầu 7 sáng đèn, Lương Đông Vân mới xoay người rời đi.

Lúc này, Trần Hải Nguyệt đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, nghĩ muốn nát óc vẫn chưa nghĩ ra— mấy chuyện này là làm sao vậy?

Không nghĩ ra, không hiểu nổi, quên đi, không nghĩ nữa.

Vào phòng, đổi dép lê, bật máy tính, động tác lưu loát, hành văn liền mạch trôi chảy, nhìn là biết đây là quy trình thao tác trường kỳ kháng chiến.

Vừa mở QQ ra, khung chat của nhóm chat quen thuộc đã chớp nháy liên tục.

Hình như có câu như thế này, “Một mục đàn bà om sòm bằng năm trăm con vịt” (?)

Cái nhóm chat “Chị em bát quái tụ họp” ấy tổng cộng chỉ có 3 thành viên, thật khéo là người nào người nấy cũng đều “om sòm”, vì thế—

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: [nói thầm] nếu nó bị ăn sạch, bọn mình có phải chịu trách nhiệm không?

An phù sinh: Mà yội cái gì mà trách với chả nhiệm? Tất nhiên ai ăn người đó chịu.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Ha ha ha ha, không sai không sai.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Nhưng mà cũng phải nói, tao cứ lo lắng nó bị người ta hại.

An phù sinh: Mấy chuyện này, nó sẽ không để mình bị thiệt đâu.

An phù sinh: Mà đừng thấy nó cứ như bánh bao mà nghĩ chỉ số thông minh của nó cũng nằm trên trục hoành giống mày.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Láo! Mà khinh tao à?

An phù sinh: Tuyệt đối không có.

An phù sinh: Tao chỉ khinh rẻ thôi.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Con chết tiệt, tao phỉ nhổ mày.

An phù sinh: Bốn tiểu thư nội tâm cường đại, mưa gió không sợ mà lại sợ vài giọt nước miếng của mày sao?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: nghiêm túc đề, mày nói xem, nếu nó mà bị hại, bọn mình có đi cứu nó không?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Rốt cuộc cũng nghe được một câu tiếng người.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: A! Mày... mày...

An phù sinh: Xem ra đã toàn thân trở về...

Ta là Trần Hải Nguyệt: Lỡ tao chỉ là xác chết sống dậy thì sao?

An phù sinh: Ack, không phải chứ? Bị ăn thật à?

Ta là Trần Hải Nguyệt:.... Điều tao muốn nói duy nhất lúc này là tao không có gì để nói cả.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Eh, tao nói, vậy mày rốt cuộc là bị ăn hay không bị ăn?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tao không quen hẳn...

An phù sinh: Xả nhà tao gọi rồi, lát nữa gọi điện thoại.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Không quen mới tốt, người quen lại mắc công ngại không dám xuống tay.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hử? Gọi điện cho ai?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Nhưng Nhưng, tao nghĩ nó nói là nó gọi cho tao.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: À rồi.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Mà quên, mày vẫn chưa trả lời mà, rốt cuộc là mày bị ăn hay không bị ăn?

Trần Hải Nguyệt sắc súa, cái con này, đúng là chấp nhất, hơn nữa—

Ta là Trần Hải Nguyệt: Quan nữ hiệp, nào mày đúng là tráng kiện, vài chục năm không thay đổi, hơn nữa lại còn phẳng lì.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tôi cũng cảm thấy thế. Hơn nữa, tôi còn thấy đây chính là chỗ đáng yêu của cô ấy.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Vương tiên sinh?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Đã lâu không gặp.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Ack, đã lâu không gặp. Tình hình như này, tại hạ không tiện quấy rầy, nhị vị cứ tự nhiên.

Ai cũng có việc, nhanh chóng giải tán.

Trần Hải Nguyệt uống một cốc nước đầy, ngáy ngẩn bò lên giường.

Mọi chuyện sao lại đến mức này? Hai người thậm chí có thể nói là không hề quen biết.

Cứ như vậy bởi một chuyện đen đủi — một đại nam nhân như anh ta, chẳng lẽ vì muốn giữ thể diện mà bắt cô chịu trách nhiệm thật sao?

Nếu không phải thế... Thế thì cái gì là cái gì?

Tuốt tuần tuốt là vì cái gì mà phải chấp nhất như vậy?

Vì cái gì mà phải chấp nhất?

Hả?!

10. Chương 10: Trọng Điểm Là Gì ?

Trần Hải Nguyệt tắm rửa xong đi ra, thuận tay cầm di động xem giờ, phát hiện có 3 cuộc gọi nhỡ.

Đầu tiên là của An Linh.

Sau đó là của Lương Đông Vân.

Sau đó nữa cũng là của Lương Đông Vân.

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng làm dấu chữ thập, cầm điện thoại trong tay trong lòng mặc niệm, thật sự xin lỗi anh – Lương Đông Vân, cái này, cái này phải có thứ tự lớn bé trước sau, đúng không? Ha ha, Ha ha... Thật có lỗi, thật có lỗi.

Sám hối xong, thổi bay cái chột dạ khó hiểu, cô nhanh chóng gọi lại cho An Linh.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Hải Nguyệt kẹp điện thoại trên bả vai, rảnh tay thoa kem dưỡng da.

An Linh cười khê: “Câu đó tao hỏi mới đúng.”

Trần Hải Nguyệt cũng cười: “Cũng đúng, Aizzz, mà nói xem mấy chuyện này là như thế nào?”

“Nói nói nói. Chị em giúp mày tham mưu.”

“Ồ thì, mà nói xem vì sao hần biết điện thoại Quan Nhung?”

“Con heo! Lớp trưởng có thể liên lạc với hần, tất nhiên hần cũng có thể liên lạc lại với lớp trưởng.”

“A.. Ra thế.” Trần Hải Nguyệt gật đầu làm cho di động trượt xuống, vội vươn tay ra điều chỉnh lại, “Cũng đúng. Eh, mà có thấy đầu óc tao càng lúc càng khó sử dụng không?”

“Công việc của mày có cần dùng đến trí tuệ gì đâu, mày đó, cứ như thế chẳng mấy chốc mà dẫn độn.”

“A a a, không được kỳ thị nghề nghiệp của tao!” Trần Hải Nguyệt kháng nghị.

“Tao sai, tao sai, chuyển chuyển, tiếp tục chủ đề hôm nay đi.”

Trần Hải Nguyệt cầm lọ kem dưỡng da lên: “Là thế này, Á, sao cái nắp chặt quá? [Một đoạn cẩu véo hi hục]... Tiếp tục, tiếp tục... Á, vừa nói đến đâu ấy nhỉ?”

“Tao cũng quên rồi.”

“Ack.. Quên đi. Đúng rồi, vì sao hần lại cố tình xin điện thoại của Quan Nhung? Vì sao không xin số của mày?” nghi hoặc-ing. Anh ta với Quan Nhung cũng có thân quen hơn là mấy đâu.

“Nói mày ngu cấm có sai mà— nhìn tao so với Quan Nhung, đứa nào trông dễ moi thông tin hơn?”

Trần Hải Nguyệt nháy mắt thông suốt: “Đúng đúng.” Hình tượng công chúng của An Linh vẫn là đã man tàn bạo phi thường gian trá.

“Mày lẩn tẩn mấy chuyện vô dụng này làm gì? Nói mày bao nhiêu lần rồi, nhìn vấn đề là phải bắt ngay trọng điểm, nhớ chưa? Trọng điểm!”

Hử, giống như bị khinh bỉ?

Trần Hải Nguyệt vò đầu: “Ơ mà, trọng điểm là cái gì? A a a, đừng tức giận, đừng tức giận... Là, tao bây giờ nghĩ mãi không ra, không biết hôm nay hần tìm tao làm gì nữa.”

“Hần không nói gì với mày à?”

“Vấn đề ở đó đó, hần chẳng nói cái gì cả.” Cô không biết ngoài thở dài còn phải làm sao nữa, “Chỉ đưa tao đến dưới lầu. Hết.”

An Linh ở đầu bên kia im lặng một lát mới nói: “... Cũng không phải là không thể, có lẽ, hần chỉ muốn biết mày ở đâu thôi.”

“Eh, hần tìm tao nửa ngày chỉ đề nghiên cứu địa hình thôi à?” Trần Hải Nguyệt vô cùng buồn bực.

“Mặc kệ hần! Bây giờ là trọng điểm đây này, mày cảm thấy như thế nào?”

Cô kêu trời một tiếng nằm dài lên giường: “Chị hai à, em rối tung rối bởi như thế này còn cảm thấy được cái gì ~! Chị nói, hai người chẳng liên quan gì tới nhau, tự nhiên lại thành như thế này? A a a a a, chết không siêu thoát!”

“Trần Hải Nguyệt, mày diễn kịch quê cha đất tổ à?” An Linh giấu cợt, “Đừng nghĩ nhiều vô ích. Mày chỉ cần nghĩ, mày có thể tiếp nhận hần hay không? Nếu cảm thấy được thì được, còn không thì làm bạn bè trước đã.”

Hử... Làm bạn bè trước? Không thể nào! Hần, hần, hần.. đảo lộn hết cả trật tự rồi!

Làm gì có người nào... thất... thất thân trước rồi mới làm bạn bè không?!

“Quên đi, mày cứ từ từ mà nghĩ,” An Linh cũng biết cô đầu óc chậm chạp, hơn nữa loại chuyện này, người bên ngoài có nhiều lời cũng chẳng làm được gì, “Cúp nhé, có việc gì gọi điện cho tao.”

“Ừ.”

Cúp máy, Trần Hải Nguyệt nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà.

Cảm thấy, cảm thấy... Phải cùng Lương Đông Vân nói cho rõ ràng. Nhất định!

Tuy rằng chính cô cũng không biết là vì cái gì, nhưng là ít nhất cũng phải nói cho anh ta, hôm đó... kỳ thật là... cô nắm tay nhầm người.

Nếu không nói ra, nếu không nói ra—

Làm sao sau này có thể ở chung với nhau lâu dài được?

Ack? Sau này?! Ở chung lâu dài?!

Trần Hải Nguyệt bị ý nghĩ của mình dọa sợ tới mức ngồi bật dậy.

Tiếng chuông di động đột ngột cắt ngang suy nghĩ của cô, chưa kịp nhìn xem ai gọi đã luống cuống nghe máy.

“Ngủ rồi à?”

Mẹ ơi, sợ chết mất.

Tâm can nhỏ của Trần Hải Nguyệt run rẩy, lắc đầu quầy quây: “Không, ngại quá, mới rồi gọi điện cho An Linh, còn chưa kịp gọi lại cho anh...”

“Không có gì.”

Tẻ ngắt.

Trần Hải Nguyệt không quen mấy kiểu nói chuyện nhạt nhẽo như này, phản xạ có điều kiện, nhẹ giọng hỏi: “Anh về đến nhà chưa?”

“Vừa mới về.” Giọng nói của Lương Đông Vân có chút vui mừng, “Sao vẫn chưa ngủ?”

“Thì vừa mới nói chuyện với An Linh, chưa ngủ được.” Trần Hải Nguyệt chui vào trong chăn.

Anh ta hình như rất cao hứng? Mình vừa mới nói cái gì mà anh ta vui mừng thế?

“Vẫn còn chuyện để nói sao, ban ngày vừa mới gặp mặt cơ mà.”

“Nếu không thế thì sao lại gọi là bạn thân chứ,” nói đến hai đứa này, Trần Hải Nguyệt không nhịn được bắt đầu mở loa, “Hồi trước ở trường, em với hai đứa nó có thể nằm nói chuyện đến sáng! Hừ.”

“Cái gì? Nhiều vậy? Nói những chuyện gì thế?”

“Tám linh tinh thôi, hắc hắc hắc, cao thấp năm nghìn năm, tung hoành mấy vạn tái— ——tất nhiên không nói tới, ha ha ha... Chỉ là mấy chuyện vụn vặt, hoặc ai đó có chuyện gì không vui thì nói ra để mọi người chia sẻ...”

Thế là xong, tình hình hoàn toàn mất kiểm soát, con người ba hoa của Trần Hải Nguyệt được phóng thích hoàn toàn không bắt về được.

Hai người cứ như vậy tán gẫu không biết trời trăng đất giời.

Có lúc cùng nói về mấy chuyện hồi trung học mà cả hai đều biết, rồi lại trao đổi mấy cái bí mật bất quá mà bây giờ nói ra không còn ảnh hưởng gì; có lúc lại kể chuyện vui hồi đại học—— đương nhiên, người nói chính là Trần Hải Nguyệt, Lương Đông Vân ngồi nghe rất hứng thú, thỉnh thoảng nói vài câu, sau đó khéo léo dẫn dắt đề tài cho cô tiếp tục nói.

Đợi đến khi điện thoại của Trần Hải Nguyệt báo hết pin, nhìn đồng hồ, thế mà đã gần hai giờ sáng rồi, không khỏi ngẩn ngơ: “Ừa, hai giờ rồi.. Ack, ngày mai anh còn phải đi làm nữa mà?”

“Không phải em cũng vậy sao.”

Cô nghe nhầm phải không? Chắc chắn vậy rồi. Bằng không tại sao lại nghe giọng Lương Đông Vân như là làm nũng vậy?

“Hắc hắc hắc, thế thì..... thôi nhé?” Aizz, xem ra tình hình càng ngày càng phức tạp.

“.... Chúc ngủ ngon.”

“A, phải là sớm ngủ ngon mới đúng,” Giọng điệu Trần Hải Nguyệt có phần vui vẻ đến luống cuống, “Em cúp máy đây, Bye.”

Không đợi anh ta trả lời, vội vã cúp máy.

Cắm sạc pin, kiểm tra lại lần nữa đồng hồ báo thức, Trần Hải Nguyệt mới đi ngủ.

Vừa nhắm mắt lại, lập tức kinh hoàng mở ra—

Anh ta liệu có thấy cô rất lảm chuyện không?

Có cảm thấy cô nói nhiều như vậy rất phiền không?

Aizz, không phải, quan trọng là, chuyện kia— a, cái chuyện bắt buộc phải làm— cô vẫn chưa nói ra miệng ~~!

A a a a a, phiền quá.

Quên đi, không nghĩ nữa, ngủ ngủ.

Trần Hải Nguyệt đếm nhịp tim bối rối của chính mình, chậm rãi ngủ.

**

Lương Đông Vân đặt di động xuống, mở cửa sổ ra nghe tiếng côn trùng bên ngoài kêu vang, cảm thấy vô cùng dễ nghe.

Mang theo nụ cười có phần hoảng hốt, anh thấy như được trở về rừng cây nhỏ trong trường trung học, nhắm mắt lại, bên tai lại vang lên giọng nói trong veo—

.... Có vài người, có vài việc, làm sao cậu có thể xác định, chờ đợi lâu thì sẽ nhất định là của cậu?

Anh mở mắt nhìn ánh đèn đường âm áp dịu dàng tỏa ra dưới lầu, đôi mắt kia trong bóng đêm cũng âm áp sáng ngời, bên môi nở nụ cười thoải mái, lại toát ra ý vị thanh nhã nhàn nhạt.

Có vài người, có vài việc, chờ đợi lâu cũng không nhất định là của mình. Nhưng mà, Trần Hải Nguyệt, em có tin không, “Không nhất định” Cũng có nghĩa là có thể—

Anh đã chờ rồi, vì thế mới có thể là của anh.

11. Chương 11: Thất Nghiệp...

Buổi sáng chín giờ rưỡi, tất cả mọi người đều ngồi trước bàn hội chờ Boss đại giá.

Chị Trương lại gần Trần Hải Nguyệt thấp giọng hỏi: “Tiểu Trần, buổi sáng sắp đến văn phòng thái độ như thế nào?”

Bí mật công việc, bí mật công việc, dễ dàng nhận ra được không khí có phần ngưng trọng khác thường.

Trần Hải Nguyệt suy nghĩ một chút, thái độ của sếp lúc đó...

“Bí hiểm.”

Trần Hải Nguyệt vừa dứt lời, quản lý nghiệp vụ bước hụt một cái, đập mặt xuống bàn: “Xong rồi xong rồi, sắp nổi giông rồi.”

Công ty quảng cáo nhỏ này toàn bộ nhân viên không quá hai mươi người, trên thực tế cũng chẳng có gì để mà bí mật.

Tình hình kinh doanh càng ngày càng thê thảm, tuy mọi người ai cũng cố gắng, nhưng sự thật thì rất tàn khốc, thành công cũng bao gồm nhiều yếu tố, một lần rồi hai lần đều tay không đi về khiến mọi người đều cảm thấy rất uể oải, chán chường.

Xét theo tình thế trước mắt, trường hợp xấu nhất, đại khái, cũng, chỉ, là—

Giảm biên chế.

Hiểu rõ điều đó, lúc sếp đẩy cửa bước vào, mặt xám như tro ngồi xuống ghế, trong lòng tất cả mọi người đều âm thầm cầu nguyện.

Cái đám mây đen xui xẻo kia, cầu xin mây ngàn vạn lần đừng rơi trúng đầu tao, A di đà phật.

Sếp ngồi xuống, uống một hớp nước, hắng giọng vài tiếng, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay triệu tập mọi người đến đây, chủ yếu là muốn tuyên bố một sự kiện.”

Sếp ơi sếp à, chúng em xin sếp! Sếp ho một tiếng cả lũ bọn em sắp tắt thở rồi.

A di đà phật, chư thần phù hộ, ngàn vạn lần đừng là ta!

“Cảm ơn các vị nhiều năm qua đã giúp đỡ, có thể cùng làm việc với các vị, tôi thực sự cảm thấy rất vui mừng, thật lòng mà nói,” Sếp dừng lại một chút, “Các vấn đề khác tôi cũng không cần phải nói nhiều, hiện tại công ty như thế nào mọi người đều biết rõ. Mọi người, là tại tôi không có năng lực mới dẫn đến ngày hôm nay. Hôm nay nội dung cuộc họp chính là, bởi vì công ty kinh doanh không tốt, tôi đã quyết định giải thể. Xin lỗi mọi người, về sau mỗi người đành phải tự lo tiền đồ ình. Chúc mọi người sự nghiệp thuận lợi, tốt nhất không nên gặp phải lãnh đạo thiếu năng lực như tôi.”

Sếp nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, để lại phòng họp lặng ngắt như tờ.

Thất nghiệp, mọi người đều thất nghiệp mới thật sự là thất nghiệp.

A di đà phật, hóa ra không phải giông —

Mà là... Lốc-vòi-rông ~!

“Cho nên, thế là, tao thất nghiệp rồi.” Trần Hải Nguyệt thở dài, cuộn người trên ghế salon mềm mại nhà Quan Nhung.

Quan Nhung bưng một đĩa trái cây ra, lấy một miếng dưa Ha-mi, cắn một cái mới gật gật đầu: “Ừ.”

Trần Hải Nguyệt nằm bất động, thuận tay cũng cầm một miếng dưa ăn: “Tao nói, phản ứng của mày hình như bình thần quá đáng đi.”

“Còn phải phản ứng làm sao,” Nó phi miếng vỏ một phát trúng ngay thùng rác, “Thất nghiệp thôi mà, có cần phải thế không?”

Trần Hải Nguyệt ngồi dậy, vứt miếng vỏ, lấy một tờ giấy ăn lau tay: “Quên đi, bà nội trợ như mày, vừa tốt nghiệp ra trường còn chưa công tác lấy một ngày, tất nhiên không hiểu được dân thường như tụi tao vất vả thăng tiến ra sao.”

“Tao thèm vào,” Quan Nhung nổi giận, áp cô vào sofa, hung tợn cảnh cáo, “Lúc mày nói ba chữ “Bà nội trợ”, có phải mày đang đứng trên cao nhìn xuống khinh bỉ không?”

Trần Hải Nguyệt giơ tay qua đầu, xin đình chiến.

Cô thật là thức thời.

Đùa à, Quan Nhung từ nhỏ giỏi nhất là mấy môn vận động, hồi trước nó tập võ chơi chơi, không phải dân chuyên nghiệp mà cũng lấy được giấy chứng nhận vận động viên cấp quốc gia cơ mà!

Quan Nhung vừa lòng buông cô ra: “Aizz, nói thật, mày tính thế nào?”

“Tao tính thế nào được nữa, tìm công việc khác thôi.” Trần Hải Nguyệt ngồi xuống, sửa sang lại quần áo đầu tóc.

Quan Nhung đặt mông ngồi xuống cạnh cô: “VẬY MÀY NÓI CHO LƯƠNG ĐÔNG VÂN CHƯA?”

Trần Hải Nguyệt ngồi nhích ra xa: “Việc chi tao phải nói cho hần?”

Quan Nhung cười huých bả vai cô một cái: “HẮC HẮC HẮC HẮC HẮC HẮC”

“HẮC HẮC CÁI CON KHỈ! CÓ NƯỚC KHÔNG? TAO KHÁT.” Trần Hải Nguyệt giả bộ đứng lên đi tìm cái chén.

“MÀY KHẮN TRƯỞNG CÁI GÌ HỜ? HẮC HẮC.”

“Tao không khẩn trương!” Trần Hải Nguyệt trừng mắt nhìn nó, tỏ vẻ quang minh chính đại.

“VẬY LÀM CHI MÀ MÀY KHÔNG DÁM NÓI CHO HẦN?”

“Sao tao không dám?” Trần Hải Nguyệt vọt tới trước mặt Quan Nhung, chỉ vào mũi, “MẮC CHI MÀ TAO KHÔNG DÁM? CHẴNG QUA MẤY HÔM NAY HẦN ĐI CÔNG TÁC, CÓ GẶP MẶT ĐAU MÀ TAO NÓI?”

Quan Nhung cười ha hả: “Không gặp mặt thì không nói được chắc? Đừng bảo với tao hần không gọi điện ày.”

Thực tế là, hôm nào cũng gọi.

Trần Hải Nguyệt nắn, ngồi xếp bằng dưới đất, bóp bóp cẳng chân: “Cũng không quen thân lắm... Mấy chuyện này.... Cần gì phải nói...”

“Thôi mày! Tao còn không biết mày sao! Thất nghiệp nó thuộc về đề tài an toàn rồi, nói chuyện phiếm với người không quen, mày không nói mới là lạ,” Quan Nhung rung đùi đắc ý, “Mày chơi với bọn tao có phải ngày một ngày hai đâu... Mày với Lương Đông Vân không quen à? Tưởng tao ngu lắm sao?”

Chắc, không phải trước nay Quan Nhung nó ngu si tứ chi phát triển sao? Còn thiếu mỗi cái đuôi vậy qua vậy lại.

Cái gì chứ!

Trần Hải Nguyệt bần.

Trước mặt An Linh, mặc quần áo như “trưởng còi” cũng quen rồi, bây giờ ngay cả Quan Nhung cũng nhìn ra được, sống không nổi nữa!

Ở nhà Quan Nhung ăn cơm chiều xong, không muốn quấy rầy thế giới hai người của nhà người ta, Trần Hải Nguyệt vội cáo từ rời đi.

Vẫn còn sớm, sắc trời mới chỉ xầm xầm tối, Trần Hải Nguyệt quyết định đi dạo một chút rồi mới về nhà.

Đang đi, tiếng chuông di động vui vẻ vang lên.

Nửa phần là Lương Đông Vân.

Cô mỉm cười, lấy di động ra, thế nhưng lại là một dãy số lạ.

Cô nghi ngờ nghe máy: “Alo?”

“Là Trần Hải Nguyệt phải không?”

“Đúng vậy. Cho hỏi anh là?”

“Tôi là Trịnh Phi. Bây giờ cô đang bận sao?”

Hả! Trịnh Phi? Cái gì thế này?

“Ack, không bạn.”

“VẬY có tiện gặp không?”

**

Lúc này, trên QQ, nhóm chat “Chị em bát quái” không ngừng nhấp nháy.

An phù sinh: Tin hot, tin hot, Trịnh Phi tìm tao hỏi số điện thoại Trần Hải Nguyệt!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Cái gì? Có chuyện gì vậy?

An phù sinh: Không biết không biết. Bây giờ Lương Đông Vân phải làm sao ~!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Vừa mới JQ thâm như biển, bây giờ lại như người qua đường ~!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Đột nhiên tao thấy thương Lương Đông Vân, tự nhiên lại làm vật hy sinh. Thế sự vô thường! Aizzz.. ai mà biết.

An phù sinh: Tao không biết đâu...

Một kiếp phù du, như người uống nước.....

12. Chương 12: Trêu Chọc Trong Truyền Thuyết...

Ngồi trong quán café, Trần Hải Nguyệt hơi mất bình tĩnh, ngơ ngác nhìn Trịnh Phi ngồi đối diện.

Người này... Ack, bây giờ lại ngồi trước mặt cô, cứ như đang nằm mơ.

Rốt cuộc thì là chuyện gì đây ~?

Trịnh Phi mở miệng phá tan im lặng: “Anh đã gọi điện thoại báo trước rồi cơ mà, sao nhìn em cứ như gặp chuyện gì ngoài ý muốn vậy?”

“Ha ha, không phải,” Trần Hải Nguyệt xấu hổ cụp mắt xuống, bưng cái chén lên nhấp một ngụm, “Chỉ là không nghĩ ra anh tìm em có việc gì thôi.”

“Không có việc gì không thể tìm em sao? Bạn bè cũ ôn chuyện không được à?” Trịnh Phi mặt không đổi sắc, vẫn nhìn cô nói.

Trần Hải Nguyệt nhìn xuống, ấp chiếc chén ấm áp ở trong tay: “Đừng đùa mà, có chuyện gì anh cứ nói thẳng.”

Anh ta với cô có chuyện gì cũ mà ôn. Bạn bè cũ? Hử, cái này cũng dám nói sao.

Trịnh Phi nói: “Đúng là có chút công việc, nhưng mà hôm nay đến đây nói chuyện này với tư cách cá nhân.”

“Hơ, thế này nghe còn thấy nghiêm túc một chút.” Trần Hải Nguyệt buông cái chén ra, giả vờ chỉnh lại tư thế ngồi.

Anh ta cười: “Thôi vậy, nói chuyện nghiêm chỉnh, em có biết “Nhất chi vân” không?”

Trần Hải Nguyệt gật gật đầu: “Biết. Công ty cũ của em ngày trước cũng từng muốn thực hiện dự án quảng cáo của bọn họ, nhưng mà không được.”

“Nhất chi vân” là công ty mỹ phẩm nổi tiếng trong nước, lập công ty, xây dựng nhà máy sản xuất, trung tâm nghiên cứu riêng, tuy nhiên trước mắt thị phần đang bị giảm.

“Bây giờ “Nhất chi vân” ủy thác cho anh tìm một biên tập xuất bản, anh thấy em rất thích hợp.”

Trần Hải Nguyệt cười hì hì nhìn anh ta: “Anh cứ đùa. Đường đường là cố vấn cấp cao làm sao có chuyện thân chinh đi tìm một chức biên tập quèn? Phải tốn bao nhiêu tiền mới mời được anh đại giá chứ!”

Trịnh Phi làm bộ vái cô một cái: “Em cũng đừng tăng bốc anh. Đã nói với em là lấy tư cách cá nhân nói chuyện mà, bên kia cũng là lén nhờ làm hộ thôi. Chuyện cá nhân, chuyện cá nhân.”

“Oh, là thật ạ.” Lúc này mới thông suốt.

“Em cũng nghe qua tin tức về công ty này rồi, đại khái trước mắt bọn họ muốn tạo dựng thương hiệu,” Trịnh Phi bưng cái chén lên, “Cho nên rất coi trọng hình ảnh, mà lại cũng đang gấp. Xuất bản tạp chí là để thử nghiệm.”

“Ha ha, nhưng mà, tại sao anh lại nghĩ em thích hợp được chứ? Hồi trước thì có học tiếng Trung chuyên ngành thật, nhưng mà từ lúc tốt nghiệp đến giờ vẫn chỉ làm trợ lý hành chính...” Trần Hải Nguyệt mơ hồ.

Trịnh Phi nghe vậy cười, mỉm cười rất chân thành: “Anh chỉ tiếc tài năng thiên phú của em bị mai một thôi.”

Tiếc? Cái từ này... nghe thật... Vi diệu?

Trần Hải Nguyệt cúi đầu, cầm cái chén lên.

Trong khi cô vẫn còn sững sốt, Trịnh Phi đã lấy trong cặp ra một xấp giấy đặt lên trên bàn, đẩy qua trước mặt cô—

“Còn nhớ cái ày chứ? “Bát quái đến đây”, tạp chí mà tất cả nữ sinh năm đó đều chờ mong hàng tháng.”

“Ồ, sao anh còn giữ được cái này! Không nhắc tới cũng quên mất.” Trần Hải Nguyệt sung sướng cầm cuốn tạp chí nhỏ viết tay kia lên.

Tiêu đề báo viết bằng chữ mỹ thuật tô màu rực rỡ, Bát quái đến đây...

Chủ biên: Trần Hải Nguyệt.

Viết: An Linh

Tranh minh họa cùng thiết kế mỹ thuật: Vương Ti Nhã.

“Bát quái đến đây” là cuốn tạp chí mà bọn cô làm hồi lên năm hai trung học, chủ yếu lưu hành trong ban sáu, thỉnh thoảng cũng chia sẻ ấy đứa lớp khác có quen biết, vừa không ảnh hưởng gì, vừa rất vui vẻ. Lúc ấy mỗi khi có tập mới “xuất bản”, nữ sinh ban sáu lại giống như ngày Tết đi chia thịt, tranh nhau truyền đọc, hết sức sôi nổi.

“Ha ha ha, hồi đó thật là vui,” Trần Hải Nguyệt cười đến lão đảo, “A, đúng rồi, nói lại nhớ, hai năm đó còn thu thập được nhiều chuyện để tám lăm nhưng mà không được làm.”

Trịnh Phi cười mà như không cười: “Xem ra em vẫn còn đạo đức nghề nghiệp lắm.”

Trần Hải Nguyệt ngồi xem chồng báo trước mặt, cảm giác như những chuyện trước kia lại ùa về.

Trịnh Phi thấy vậy, cẩn thận đưa danh thiếp của mình ra: “Em không cần trả lời ngay, cứ từ từ mà nghĩ. Khi nào quyết định rồi thì gọi cho anh.”

“Chị em bát quái tụ tập”—

Ta là Trần Hải Nguyệt: Không ngờ nhiều năm như vậy rồi còn có thể thấy “Bát quái đến đây” của chúng ta, cứ như con mình bị thất lạc nhiều năm ấy, nhớ quá.

An phù sinh: Thất lạc nhiều năm không thềm gặp mà mày còn bảo nhớ quá. Hừ, đứa bé này chắc chắn không phải mày sinh ra.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Bây giờ Vương Ti Nhã đang làm gì rồi?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Người ta giờ làm họa sĩ vẽ tranh minh họa nổi tiếng rồi mày.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Nhân tài ~.

An phù sinh: Chuyển chủ đề, chuyển chủ đề.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: À đúng, Trần Hải Nguyệt, mày có định đi Nhất chi vân làm không?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Ừ, bấn loạn – ing, tao đang phải nghiên cứu đã.

An phù sinh: Trần Hải Nguyệt, mày có nghĩ tới một vấn đề không?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Trọng điểm tới rồi đây ~.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Trọng điểm tới rồi. Mời nói.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Nhưng Nhưng, đến đây, bắt tay.

An phù sinh: Mày có nghĩ vì sao Trịnh Phi tới bây giờ vẫn còn giữ mấy cuốn đó không?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Bắt tay. Ăn ý ghê ~.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Trọng điểm này nghiêm trọng-ing...

Trần Hải Nguyệt nghiêng đầu nhìn thoáng qua xấp tạp chí, tự nhiên hơi chột dạ, không muốn nghĩ đến cái mà An Linh đang ám chỉ—

Ta là Trần Hải Nguyệt: Trong lòng ai mà chẳng có bát quái! Chúng ta là Bát quái đến đây, là bát quái máy bay chiến đấu, người gặp người thích, xe gặp xe chở, bia thấy bia bắt nấp ~..

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hay là.... Hắc, hắc yêu-thầm-Trần-Hải-Nguyệt?!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Aizzz, sao bọn mày im vậy?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Eh, không phải cả hai đứa mày đều bị mất mạng đó chứ.

Quan Nhưng hoàn toàn không biết mình đã nhanh mồm nhanh miệng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, nội tâm Trần Hải Nguyệt bị gió thổi tung, tận đến lúc nghe điện thoại của Lương Đông Vân vẫn chưa kịp khôi phục tinh thần.

Qua điện thoại, Lương Đông Vân cảm thấy được sự thấp thỏm của cô: “Mệt à?”

“Ha ha, không có gì, làm sao,” Đã thất nghiệp rồi còn mệt cái gì nữa, Trần Hải Nguyệt cố gắng định thần, “Sao tự nhiên lại hỏi vậy?”

“Thì nói mãi không thấy em trả lời....”

Trần Hải Nguyệt không biết vì sao, tự nhiên thấy chột dạ, do dự một chút cuối cùng chọn một đề tài an toàn: “Ack, có chuyện này, vẫn là nói cho anh biết.”

A, chán quá. Sao mà cả ngày nhiều chuyện như vậy! Thật là phiền.

“Ừm.”

Trần Hải Nguyệt không nhìn thấy bàn tay Lương Đông Vân đột nhiên nắm chặt điện thoại, mỗi ngón tay thon dài đều khẽ run.

Trần Hải Nguyệt nhúc nhích đầu, nhỏ giọng: “Em thất nghiệp rồi.”

“À, hóa ra là như vậy. Em có dự định gì chưa?”

Trần Hải Nguyệt trêu chọc: “Còn định gì nữa? Tìm việc. Nhưng mà hiện tại tìm công việc thích hợp còn khó hơn tìm đàn ông — chắc giờ em kiếm ai góp gạo thổi cơm chung, lập gia đình thôi.”

“Ừ, vậy chừng nào muốn kết hôn thì báo cho anh biết một tiếng nhé,” giọng nói của Lương Đông Vân vẫn còn chút run rẩy, “Căn bản, anh cưới em, hoặc là em cưới anh, mấy cái này không thành vấn đề.”

Trần Hải Nguyệt không cảm nhận được sự run rẩy kia, chỉ cảm thấy cứ như trong tiểu thuyết kiếm hiệp vậy, một nhát tóe máu—

Cho nên, đây là trêu chọc trong truyền thuyết phải không?

13. Chương 13: Phỏng Vấn...

Thất nghiệp thật đúng là sa đọa, Trần Hải Nguyệt tỉnh dậy, cầm di động lên nhìn giờ, đã là mười hai giờ trưa...

Lăn lộn mãi mới ra khỏi giường, rửa mặt chải đầu, kiểm gì đó ăn.

Xong xuôi lại ngồi vào máy tính, lúc bật máy lại nhìn thấy xấp báo viết tay đặt trên bàn, nghĩ ngợi một lúc, vừa đăng nhập QQ vừa gọi điện thoại cho Trịnh Phi.

“Xin chào, em là Trần Hải Nguyệt.”

“Ừm, anh biết rồi,” Trịnh Phi cười khẽ, “Nghĩ sao rồi?”

Người này giả vờ ngạc nhiên à? Nghĩ chưa xong gọi điện thoại cho hắn làm chi?

Trần Hải Nguyệt nhăn mũi, giọng nói vẫn nhẹ nhàng lễ phép: “Dạ, em muốn hỏi một chút, nếu qua được phỏng vấn, có phải đi làm ngay không ạ?”

“Sao vậy? Muốn nghỉ ngơi ít hôm sao?”

“Đúng vậy. Em vừa tốt nghiệp đã đi làm, anh cũng biết đấy, công ty nhỏ, không có kỳ nghỉ đông, ba năm rồi em cũng chưa được nghỉ phép.... Có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một chút thì tốt quá...” Eh, nói như vậy có bị người ta cho là được voi đòi tiên không?

“Thế này đi, em cứ đi phỏng vấn, về phần kéo dài thời gian nhận công việc, anh giúp em tìm cách.”

Trần Hải Nguyệt cười rạng rỡ: “Huynh dài, huynh thật là trọng nghĩa! Cảm ơn ~.”

“Ha ha, Trần Hải Nguyệt, em thật đúng là...” Trịnh Phi bật cười, “Chiều nay em có thể đi được không? Anh giúp em hẹn thời gian.”

Trần Hải Nguyệt nghĩ nhanh, ước chừng một lúc rồi đáp: “Nếu mà được thì trước ba rưỡi ạ.”

“Được, anh gọi điện thoại đây. Nhớ cảm ơn anh nhé.”

“Nhờ có ngài đại giá, thề sẽ kết cỏ ngậm vành cho Bá Lạc,” Trần Hải Nguyệt vỗ vỗ ngực, nghĩ lại đối phương không nhìn thấy được, “Ăn chỗ nào tùy anh chọn, chỉ cần anh chỉ, có phải vay tiền em cũng trả.”

[Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể]

Xong rồi, thói quen ăn vào máu, phản xạ có điều kiện ~...

“Rồi, câu này anh nhớ kỹ.” Trịnh Phi hài lòng cúp máy.

Giải quyết xong một đồng tâm sự, Trần Hải Nguyệt cũng đặt di động xuống, nhìn thấy vẫn còn chút thời gian, thuận tay nhảy vào cái phòng nhiều chuyện kia—

Ta là Trần Hải Nguyệt: Gọi Nhung Nhung, gọi Nhung Nhung...

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao đây, tao đây.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Muốn đi du lịch không?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: *Chăm mắt*, được mang người nhà không?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Có thể mang người nhà, có thể mang người nhà.

An phù sinh: Hai con ranh! Dám rủ nhau đi chơi, định không cho tao đi à?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Eh! Không phải mày đang offline sao?

An phù sinh: Mày có từng nghe QQ có chức năng “Invisible” không hử?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Khi nào công ty mày nhân tính hóa vậy, đi làm cũng cho lên QQ à?

An phù sinh: Ai bảo người ta cho, bốn tiểu thư giai cấp đặc quyền.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao nhỏ, mày đầu sắt à? Làm công nhà nước thì hay lắm đấy.

An phù sinh: Mày xúc động cái củ cải, chuyên trách bà trẻ thì giỏi lắm à?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Đối với tình hình này, thân là con của nhân dân, tao cũng phải nói, bọn mày từ từ tán gẫu, trong nhà có việc, tạm biệt!

An phù sinh: *Giữ chặt*, định đi đâu chơi?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Hồ Lô Cô mày thấy sao?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Nhiệt liệt đồng ý.

An phù sinh: Tao muốn đi, tính cho tao hai người.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Cái gì, bọn mày đều mang người nhà đi à? Định đả kích tao cô đơn sao, kháng nghị!!!!

An phù sinh: Nhân thế tránh mùa du lịch thôi mà, tao với Triệu tiên sinh nhà tao lâu rồi không đi ra ngoài chơi.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Cuộc đời bà nội trợ của tao vô cùng chua xót, cho tao đưa người nhà đi nha.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tao trân trọng tính mệnh, vợ chồng rời xa núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Mày dám! Không cho bọn tao giết! Có phải muốn bức tao thể hiện giấy chứng nhận vận động viên của tao không? Hử?

An phù sinh: Đừng nhá, ba đứa lâu không đi chơi chung rồi. Đừng có làm mất hứng.

An phù sinh: Nếu mày cảm thấy bất bình thì mời bạn mày đi cùng là được.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Cũng phải, Trịnh Phi hoặc là Lương Đông Vân, mày chọn một người dẫn đi.

An phù sinh: Ha ha ha, Nhưng Nhưng, tao thích mày. Tao cũng đang định nói.

Ta là Trần Hải Nguyệt: —! Tao có việc phải ra ngoài, cáo từ.

An phù sinh: *Giữ chặt, giữ chặt*, đừng ép Nhưng Nhưng lôi giấy chứng nhận vận động viên của nó ra. Nói đến vấn đề mấu chốt mày lại bỏ chạy.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Đúng đó, đúng đó, quyết định rồi, tất cả mọi người phải mời bạn đi cùng, mày chọn rồi nói cho bọn tao biết nha, hia hia hia.”

Ta là Trần Hải Nguyệt: —! Tao thực sự, thực sự là phải đi phỏng vấn.

An phù sinh: Quyết định tới Nhất Chi Vân làm à?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Được rồi, ày đi chuyện chính sự, nhưng nhớ lo chuyện nhị sự luôn nha~!

Ta là Trần Hải Nguyệt: Nhị sự cái gì?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Không phải giả vờ, chuyện rủ ai đi cùng đó. Nhất định phải có người đi kèm, nhất định! *Cười gian-ing*.

An phù sinh: Trịnh Phi or Lương Đông Vân. Trần Hải Nguyệt, cảnh cáo mày, đừng làm tao mất hứng. *Cười lạnh-ing*.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao đặt 5 mao tiền là Trịnh Phi.

An phù sinh: tao đặt một khối 2, Lương Đông Vân.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Vì sao lại một khối lẻ hai?

An phù sinh: Bởi vì trên bàn tao vừa lúc có 12 mao tiền.

...

Trần Hải Nguyệt mồ hôi đầm dề, tắt máy tính đi.

Cái này gọi là tự nhắc tăng đá ném xuống chân đúng không?

Trịnh Phi? Nghĩ đến cái tên này, Trần Hải Nguyệt rung mình một cái.

Hự, tưởng tượng cũng không được. Mời anh ta đi chơi... thà để cho Quan Nhung lòi giấy chứng nhận vận động viên của nó ra cho rồi, đánh chết cũng quên đi.

Vừa ra đến bến tàu điện ngầm thì nhận được điện thoại của Lương Đông Vân.

Mấy ngày nay liên tục liên lạc, Trần Hải Nguyệt cũng đã thích ứng, nhận điện thoại của Lương Đông Vân cũng bình tĩnh hơn— tuy rằng nghĩ đến câu trêu chọc ngày hôm qua vẫn còn chút xiu rồi rầm a a a a a a

“Buổi chiều muốn ra ngoài ăn cơm không?” Lương Đông Vân vào thẳng vấn đề, không ngại ngừng, không dài dòng.

Trần Hải Nguyệt cũng thuộc thành phần giang hồ bất hảo: “Đại ca, em bây giờ thất nghiệp, thuộc về tầng lớp lao động nhàn rỗi rồi... Ở nhà ăn cơm thôi.”

“Em ở chỗ nào mà ồn vậy?”

Trần Hải Nguyệt vừa nói vừa chen lấn trong đám đông: “Bây giờ em đang đi có việc, lát nữa về.”

“Khoảng mấy giờ thì xong?”

Trần Hải Nguyệt ra khỏi tàu điện ngầm, hít sâu một cái mới từ từ nghỉ: “4, 5 giờ gì đó. Làm gì vậy?”

“Vừa vặn anh làm việc ở gần đó, 5 giờ anh tới đón em.”

Lương Đông Vân dường như cũng không muốn nghe cô trả lời, cứ như vậy nói xong rồi cúp máy.

Hả? Cái gì đây? Tự nhiên cúp?

Trần Hải Nguyệt khó hiểu nhìn điện thoại....

3h20' rồi...!

Lập tức phóng ào ào đến chỗ hẹn.

“Xin chào tiểu thư, cho hỏi cô tìm ai?”

Nhân viên lễ tân “Nhất Chi Vân”, nói giọng phổ thông vẫn còn chút phát âm địa phương chặn Trần Hải Nguyệt lại.

“Xin chào,” Trần Hải Nguyệt đứng lại, “Tôi có hẹn với Dương tiên sinh ở phòng nhân sự, tên tôi là Trần Hải Nguyệt”

“Dương tiên sinh ở văn phòng trên lầu ba đợi cô, xin mời đi bên này.” Lễ tân phép tắc chỉ tay về phía thang máy.

Trần Hải Nguyệt cảm ơn, chạy vào thang máy, vừa đi vừa tưởng, vị MM này thật hạnh phúc, tự nhiên nghĩ đến câu danh ngôn của thầy giáo dạy văn hồi đại học—

Aizzz, hồi đó mình “Người” với “Ngài” không phân biệt được, bắt lên radio trường đọc một trăm lần! Mỗi ngày! Một trăm lần.

Lúc phỏng vấn rất vui vẻ, đãi ngộ, hậu đãi các loại của “Nhất chi vân” khiến Trần Hải Nguyệt không khỏi cảm thán, đúng là công ty lớn, có tiền có tài.

“Trần tiểu thư, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi, hy vọng sau này có cơ hội làm việc chung với cô.” Dương tiên sinh hữu nghị chìa tay ra.

Trần Hải Nguyệt nhanh chóng bắt tay: “Dạ vâng. Cảm ơn ngài!”

“Về chuyện kéo dài thời gian nhậm chức,” Dương tiên sinh nói khiến cho Trần Hải Nguyệt bấn loạn, “Cô là bạn của Trịnh Phi tiên sinh, mấy chuyện này đơn giản...”

Sao nghe như dẫn dắt vậy?

Trong lòng Trần Hải Nguyệt run rẩy, khuôn mặt vẫn tươi cười: “Làm phiền ngài rồi.”

Đi đến dưới lầu, xuất phát từ lo lắng cho sau này, vẫn nên lễ phép qua chào hỏi tiểu thư kia một chút, lại phát hiện cô lễ tân này đã chuẩn bị xong xuôi cho công tác tan tầm, chỉ chờ 5h đúng thôi...

A, hóa ra nhân viên công ty lớn cũng là người. Ờ, biết rồi, biết rồi.

Cô cười với cô gái kia, phất phất tay, lặng lẽ bỏ đi.

14. Chương 14: Đậu Phộng Thành Cây...

Đứng ở đầu phố một lát đã nhận được tin nhắn của Lương Đông Vân: Anh ở chỗ ngã tư chờ em.

Trần Hải Nguyệt mỉm cười.

Trong trí nhớ của cô, đây là lần đầu tiên Lương Đông Vân nhắn tin.

Theo quan sát, Lương Đông Vân không thích gửi tin nhắn, chắc là cũng giống như cô, ghét phiền toái?

Người này thật là hiểu chuyện, sợ cô vẫn đang còn bàn chuyện công việc, không tiện nghe điện thoại, đúng không?

Đúng lúc đèn đỏ, Trần Hải Nguyệt nhìn sang bên đường—

Thật kỳ quái, liếc mắt một cái, ở trong đám người đông đúc đã nhìn thấy anh ta.

“Ngại quá, anh đợi lâu chưa?” Trần Hải Nguyệt cười cười vọt tới trước mặt anh.

Lương Đông Vân thấy tâm trạng cô có vẻ tốt, trong mắt cũng ánh lên ý cười: “Mới đợi một lát thôi. Đi, anh đỗ xe ở bên kia.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu.

“Tiểu lão tổng?”

Quay đầu lại.

Hử, là cô lễ tân kia? Trần Hải Nguyệt nghi hoặc nhìn cô gái kia đang vội vã chạy tới trước mặt bọn họ.

“Lý tiểu thư, xin chào. Đã lâu không gặp.” Lương Đông Vân đột nhiên trở nên lễ phép mà xa cách.

Trần Hải Nguyệt quay đầu nhìn anh ta— tiểu lão tổng?

Cô lễ tân kia khoát tay, cười nói: “Anh cứ gọi tôi là Tiểu Lý giống Triệu tổng là được.”

Lương Đông Vân khẽ gật đầu.

Lúc này cô ta mới phát hiện Trần Hải Nguyệt, có chút kinh ngạc nhìn cô gật gật đầu.

Trần Hải Nguyệt cũng mỉm cười, trong mắt cô ta rõ ràng có chút rồi rắm—

Thế này là thế nào? Đậu phộng thành cây? Hử?

[Đậu phộng thành cây = what happened]

Sau khi cô gái kia bỏ đi, Trần Hải Nguyệt vẫn nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Lương Đông Vân.

Cuối cùng, Lương Đông Vân đành dừng bước, quay đầu nhìn cô, uể oải thở dài: “Được rồi, anh biết em bây giờ có nhiều vấn đề.”

“Không nhiều lắm, chỉ có một cái,” Trần Hải Nguyệt cũng không khách sáo, “Sao cô ấy lại gọi anh là tiểu lão tổng?”

Ánh mắt của Lương Đông Vân không rời khuôn mặt cô: “Triệu Nhất Chi... Là mẹ anh.”

Nhất Chi... Vân.

“À, thảo nào,” Trần Hải Nguyệt tỉnh ngộ, gật gù đắc ý tiếp tục đi.

Lương Đông Vân đuổi theo sau, vờ như lơ đãng hỏi “Thảo nào cái gì?”

“Thảo nào cô ấy nhìn em như thể em giấu vàng vậy.”

Phụt.

Lương Đông Vân không nhịn được phì cười, còn nói theo: “Anh ở trong công ty không có chức vụ gì đâu... Chuyện ở đó, anh cũng mặc kệ...”

Trần Hải Nguyệt kỳ quái liếc nhìn anh ta một cái: “Em biết mà.” Công việc của anh ta là nghiên cứu dữ liệu máy bay, cái này người địa cầu ai mà chẳng biết.

Lương Đông Vân khẽ thở dài nhẹ nhõm, giúp cô mở cửa xe, cười thầm bản thân quá khẩn trương.

“Bây giờ muốn đi đâu?” Trần Hải Nguyệt ngồi ở ghế phụ sờ đông sờ tây.

Lương Đông Vân thấy cô tự nhiên thì rất hài lòng, vừa lái xe vừa nói: “Không phải em định về nhà nấu cơm sao?”

“Đúng vậy.” Trần Hải Nguyệt nhìn anh ta.

Anh ta cũng quay sang nhìn lại: “Vậy bây giờ, anh đưa em về nhà, nhân thể ăn chùa.”

Trần Hải Nguyệt kêu thất thanh: “Ăn chùa?”

“Em có ý kiến sao?” Lương Đông Vân cũng không thèm liếc mắt nhìn cô.

Cô tỏ vẻ kiên định: “Có!”

“Có thì cứ giữ lại đi.” Lương tiên sinh chăm chú nhìn đường, chắc như đinh đóng cột kết án.

Giữ... giữ lại? Trần Hải Nguyệt há hốc mồm.

Giữ lại cái ông nội nhà anh!!!

Đồ thổ phỉ!!!

Cơm nước xong, Lương Đông Vân chủ động yêu cầu rửa bát, Trần Hải Nguyệt mừng rỡ đứng bên giám sát, vui vẻ xoa chân múa tay chỉ cái này cái kia cất ở đâu.

Vẫn là Quan Nhung nói đúng, có tiện nghi không chiếm là đồ con rùa. Tự hấn muốn chế độ nông-nô, cũng đừng trách cô làm địa chủ, ai bảo hấn bắt cô phải làm cơm, ha ha ha ha ha.

Đương lúc tiểu nhân đắc chí, chuông điện thoại vang lên.

Trần Hải Nguyệt phần nộ có người cắt ngang chế độ chủ-nô của mình, không thèm nhìn số đã nghe máy, giọng điệu hung hăng: “Nói!”

“Ack, là anh,” Trịnh Phi hiển nhiên bị dọa sợ, “Sao vậy? Phòng vẫn không tốt à?”

“A, là anh ạ, ngại quá, ngại quá,” Trần Hải Nguyệt theo bản năng liếc mắt nhìn Lương Đông Vân một cái, tự nhiên chột dạ đi ra ngoài phòng khách, “Không có, không có, rất thuận lợi. Đại ân không lời nào cảm tạ hết ~!”

“Eh, anh còn nhớ rõ có người nào đó nói là muốn kết cỏ ngâm vành, sao chưa được mấy giờ đã nói đại ân không lời nào cảm tạ hết rồi?”

Trần Hải Nguyệt cười gượng: “Hay thay đổi là đặc quyền của phụ nữ. He he.”

“Aizzz, ôi thế đạo, Bá Lạc nghe mà phải đau lòng. Lòng người thật khó dò....”

“Eh, đừng có vậy mà, em mời anh được chưa?” Trần Hải Nguyệt đầu hàng, “Ngài nói xem, mời rượu chỗ nào? Chuẩn bị bao nhiêu bàn?”

“Nhiều hay ít bàn phải để lúc kết hôn mới nói.” Trịnh Phi trêu chọc.

HẢ? Sao lại nói tới đây rồi? Trần Hải Nguyệt thăm dò nhìn vào phòng bếp.

Chuyển chuyển chuyển...

“Được rồi, được rồi, nghiêm túc đi. Muốn em mời đi đâu?”

“Nghe nói em với An Linh, Quan Nhung có chỗ chuyên dụng để tụ họp cũng không tồi, có thể cho anh vinh hạnh được tới đó không?”

“Đó là chỗ bí mật của bọn em ~! Bọn em chưa mời người ngoài bao giờ.” Trần Hải Nguyệt không chút suy nghĩ đã từ chối.

“Anh cũng không phải người ngoài, anh là Trung Quốc anh em ruột thịt. Em nói xem đã được chưa,” Trịnh Phi thương lượng, cuối cùng còn bồi thêm một câu, “Kết cở ngậm vành...”

Chết tiệt cái kết cở ngậm vành! Ai bảo mày nói lung tung hử!

Trần Hải Nguyệt trong lòng thầm tát mình một trăm cái, nghe thấy tiếng Lương Đông Vân từ trong bếp đi ra, tâm tình như tráng sĩ đoạn tuyệt tình riêng nhanh chóng đáp ứng: “Đi! Cứ như thế nhé, hôm khác hẹn thời gian.”

“Được.” Trịnh Phi dường như rất hài lòng với thành quả chiến đấu của mình, “Quyết định vậy nhé.”

“Được rồi. Bye bye.”

“Bye.”

Cúp điện thoại, thấy Lương Đông Vân hai tay ướt sũng đứng trước mặt cô, vội buông điện thoại đi kiếm khăn cho hắn.

Lương Đông Vân cũng không nói chuyện, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chạy lung tung trong phòng.

Trần Hải Nguyệt bị nhìn trong lòng sợ hãi, đưa khăn tay cho anh ta, lúng ta lúng túng nói: “Nghe, nghe điện thoại... Ngại quá, để cho anh làm một mình.... “ Kỳ thật có không nghe điện thoại anh ta cũng phải làm một mình....

Nhưng mà, cảm giác, giống như... giống như... Ai zzzz ! Cô cũng không hiểu nổi cái quỷ gì đang diễn ra trong đầu nữa.

Lương Đông Vân đưa khăn cho cô, ngồi vào trên ghế salon, tiện tay với lấy cuốn tạp chí cô để trên bàn, bình tĩnh hỏi: “Vừa rồi nghe em nói cái gì mà nhiều hay ít bàn, ai muốn mời rượu à?”

“Không phải, là, là Trịnh Phi, hôm nay phỏng vấn là nhờ anh ta giới thiệu em đi, muốn cảm ơn một chút, là lễ nghi, lễ nghi thôi... “ cô luống cuống đi cất khăn.

Lương Đông Vân gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, tiếp tục lật tạp chí: “Đúng vậy, em đi phỏng vấn công việc gì vậy?”

“Là biên tập xuất bản.”

“Hử?” Lương Đông Vân ngẩng đầu nhìn cô, “Anh nghĩ em không muốn làm công việc liên quan đến chuyên ngành của mình chứ?”

Rất nhiều người học đại học xong bị chính ngành nghề của mình mài hỏng cả đầu, lúc tốt nghiệp kiên quyết tránh xa công việc đó cũng là chuyện bình thường.

Trần Hải Nguyệt đứng đó cười đến khờ cả người, nhúc nhúc nói: “Cũng không phải là kiên quyết không muốn làm. Em lười thôi, sau khi tốt nghiệp tìm được việc trợ lý, thấy nhẹ nhàng nên cũng ngại thay đổi.”

Ừm, giải thích kiểu này rất có phong cách Trần Hải Nguyệt.

“Vậy chuyên ngành 3 năm không đụng tới, lỡ quên hết thì sao?” Lương Đông Vân chọc.

“Cái, cái gì, anh đừng có xem thường em,” giết thì giết cũng không được sỉ nhục, Trần Hải Nguyệt cầm xấp tạp chí viết tay kia chạy đến trước mặt hắn đưa ra: “Em có thiên phú, thiên phú đó, thấy không?” Hừ hừ...

Lương Đông Vân càng khắc sâu ý cười, trong mắt chứa đầy sự yêu chiều dịu dàng, còn cúi đầu chăm chú xem chồng báo viết tay kia.

Trần Hải Nguyệt nghe thấy âm báo tin nhắn, vội lấy điện thoại ra, lập tức hóa đá tại hiện trường.

Người gửi: An Linh.

—Đại sự mà đã quyết định chưa? Cuối cùng là chọn ai đi? Tao đặt cược rồi đó, mà dám thả mồi của tao, tự mà đi rửa cổ sạch sẽ đi nha...”

Má ơi, phải cẩn thận tính mạng ~!

Trần Hải Nguyệt thầm ngửa mặt lên trời thở dài.

Lại “bíp” một tiếng, tổ tông còn lại cũng đến thị uy.

Người gửi: Quan Nhung.

—Thế nào thế nào? Quyết định chưa? Trịnh Phi hay là Lương Đông Vân? Trần Hải Nguyệt, tao cảnh cáo mà. Nhất định phải chọn! Nhất, định, đó!

Rối rắm nhìn di động trong tay.

Trịnh Phi? Hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Lương Đông Vân....

Cô ngẩng đầu nhìn bộ dạng vẫn mãi miết đọc sách của anh ta, trong lòng ngổn ngang——

Quên đi, cái này gọi là, trước có lang sói sau có truy binh, chết thì chết!

Cô lắc lư đi qua, ngồi xuống bàn trà, cách xa xa Lương Đông Vân một tẹo.

Lương Đông Vân ngẩng đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

“À, Lương Đông Vân, có chuyện này, thương lượng với anh một chút.” Cô cảm thấy toàn thân như nhũn ra, nhanh chóng đặt hai tay lên bàn chống đỡ, giống hệt như học sinh tiểu học đang phát biểu, “Đương nhiên, nếu anh không tiện thì có thể từ chối.”

Lương Đông Vân thấy thế cũng thẳng người: “Nói đi.” Chủ yếu, chỉ cần là yêu cầu của cô ấy, không có gì là không tiện....

Trần Hải Nguyệt cắn răng, bất chấp: “Anh có thời gian không, đi du lịch với em, tất nhiên nếu anh không hứng thú cũng không cần miễn cưỡng. Không sao, không sao.”

Má ơi, áp lực lớn quá.

Bùm bùm chát chát một chuỗi, cô lập tức ôm đầu ngồi nguyên tại chỗ, cố gắng xây dựng tâm lý bị từ chối.

Nhưng, cũng chính vì cô vội vã cúi đầu nên mới bỏ lỡ vẻ tươi cười xen chút hoảng hốt trên mặt Lương Đông Vân.

Ngọt ngọt, mềm mềm, cái kiểu cười khiến người ta sẵn sàng xin chết, tựa như cậu nhóc có được thức kẹo mà mình mong nhớ ngày đêm.

Đây chính là viên kẹo duy nhất trên thế giới mà anh muốn, cho dù rằng có bị sâu, anh cũng sẽ không do dự mà nuốt vào...

“Được.”

Trần Hải Nguyệt nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu.

Lương Đông Vân thấy ánh mắt của cô, còn nói thêm một lần: “Được.”

Ha ha! Hảo huynh đệ, thật là nghĩa khí!

Trần Hải Nguyệt đặt mông ngồi xuống cạnh hắn, vỗ vỗ vai: “Giang hồ tương trợ! Vô cùng cảm kích! Vô cùng cảm kích! Á, anh không muốn hỏi đi đâu à?”

“Đi đâu?” Được rồi, anh đang khoái trá, cái gì anh cũng nghe.

“Em với Quan Nhung và An Linh hẹn đi hồ Lô Cô.” Cô bĩu môi, khinh bỉ tuôn trào, “Hai con cầm thú kia muốn dẫn theo người nhà, em bị bọn nó uy hiếp bắt cũng phải dẫn theo. May mà có anh giúp, đại ân không lời nào cảm tạ hết!” Sau đó rất giang hồ chấp tay thi lễ.

Người nhà?

“Vinh hạnh của anh.”

Ack, trùng chiều! Lại là ánh mắt này, lại nữa, lại nữa.....

Ánh mắt cái hôm họp lớp khiến cho Trần Hải Nguyệt tâm loạn như ma lại tới nữa....

Cô nhất thời kích động, giả vờ lấy di động ra xem giờ, vừa xem, lại cả kinh—

“Oái! Đã mười một giờ rồi! Trễ thế này, em đưa anh về nhé!”

Vừa nói vừa đứng lên, chính là, vừa dứt lời đã muốn cắn lưỡi tự sát.

Lương Đông Vân cũng đứng dậy, cười cười như cũ nhìn cô.

“Ack, xấu hổ quá, bình thường... thành thói quen, phản xạ có điều kiện, phản xạ có điều kiện.” Toát mồ hôi. Bình thường ngồi chơi với An Linh và Quan Nhung, thành thói mất rồi.

Lương Đông Vân vẫn cười, giọng nói vẫn vui vẻ: “Không sao, cũng không còn sớm nữa, anh về đây. Không cần đưa anh về, bằng không anh lại muốn đưa em về lại.”

Mời anh mời anh. Trần Hải Nguyệt dằn dặt cười hì hì, vội gật đầu cúi người.

Lương Đông Vân đứng ở cửa, nhẹ giọng nói: “Được rồi, em đừng ra ngoài. Chúc ngủ ngon.”

“Ngủ....”

Chữ “ngon” còn ngậm trong miệng, hai má đã bị một luồng ấm áp tập kích.....

Tận đến lúc thang máy đóng cửa lại, không còn thấy bóng dáng Lương Đông Vân đâu, Trần Hải Nguyệt mới hồi phục tinh thần, vội vươn tay ấn ấn lên má trái vừa bị đánh lên—

Lần sau nhất định phải nói cho hắn, hắn, hắn, hắn.... không được hôn lung tung! Dễ nghĩ sai lầm đó ~ ~ ~ !

15. Chương 15: Trao Đổi...

Mấy người vốn đều thuộc loại có gió lập tức có mưa, chỉ vài ngày sau đã chuẩn bị xong hành trang xuất phát.

Dọc đường đi, ba cô gái nhiều năng lượng hi hi ha ha, nói nói cười cười.

Ba gã đàn ông phối hợp cao độ, suốt hành trình thay phiên nhau lái xe, hoàn thành tình nghĩa cách mạng cao cả.

Lặn lội đường xa nhưng chuyến đi vẫn rất náo nhiệt.

Tới Tứ Xuyên, gửi xe ở nhà bạn của An Linh xong, ngày hôm sau liền nhờ bạn của bạn An Linh dẫn một đoàn sáu người tới trấn Tả Sở.

“Chỗ này vốn kêu là trần Tả Sở, nhưng người ta đều quen gọi nó là trần Lô Cô rồi.” Anh chàng dẫn đường cũng nói khá nhiều, dọc đường đi ba cô gái hỏi gì đáp nấy, tận tình chỉ dẫn.

“Cái trần này thật là nhỏ.” An Linh ngấm ngấm một chút, cười nói.

“Gọi là trần, kỳ thật cũng chỉ là một cái thôn hơi lớn thôi,” Anh ta cười khanh khách, “Mọi người đi thẳng dọc theo con đường này, tìm tới một khách sạn nhỏ tên là “Hải tảo hoa hồ”, đó là do chị tôi mở, chỉ cần nói với chị ấy là bạn của Tiểu Bố là được.”

Quan Nhung mắt sáng rực: “Nói tên cậu ra có được giảm giá không.”

Anh ta nín lặng.

Trần Hải Nguyệt cười hì hì vỗ vai Tiểu Bố: “Cảm ơn cậu, Tiểu Bố.”

“Ha ha, cũng không giúp gì nhiều, ngại quá. Mọi người đi chơi vui vẻ, tôi còn phải về.”

Mọi người chào tạm biệt Tiểu Bố, đi vào trong trần.

Sự thật chứng minh Tiểu Bố thật sự thật sự không có khách sáo, “Hải tảo hoa hồ” đúng là một khách sạn “Nhỏ”— không khác miếng đậu hủ là mấy. Diện tích như vậy nên cả miếng gỗ làm biển hiệu dính trên cửa cũng nhỏ nốt, nếu không hỏi thăm dân địa phương, cho dù có đi qua mấy lần cũng không biết được.

Trần Hải Nguyệt nhìn thấy tấm biển kia, cười nhẹ.

Lương Đông Vân hơi hơi nghiêng người, cúi đầu hỏi: “Cười cái gì vậy?”

“Không có gì, đột nhiên nhớ tới một người bạn,” Cô vuốt vuốt dây đeo balo “Nó viết một cuốn tiểu thuyết xã hội đen, bang phái trong đó kêu là “Hắc bang”, văn phòng của nó trên cửa cũng treo một tấm chiêu bài, trên đó viết hai chữ “Hắc bang”. Ha ha ha...”

Lương Đông Vân khẽ cười nhìn bộ dạng vui vẻ của cô.

“Đứng trước cửa nhà người ta làm gì hở? Ai không biết còn tưởng bọn mình kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, đi vào đi.” Quan Nhung hò hét kéo mọi người vào trong.

Chị của Tiểu Bố rất nhiệt tình, vừa nghe là bạn của em trai, lập tức tự mình tiếp đãi.

“Em gái, mau chuẩn bị ba phòng đôi ở lầu hai phía tây, cẩn thận xem còn thiếu thứ gì không nhé.”

Ack, lắm to rồi!

“Bà chủ, ngại quá, phải là 4 phòng,” Trần Hải Nguyệt vội vàng túm chặt tay chị ta, “Hai phòng đôi hai phòng đơn.”

Vợ chồng An Linh nhìn cô, cười không nói.

Quan Nhung không nhịn được vừa mới; “Trần Hải Nguyệt, mày.... Mày....” Đã bị ông xã nhà mình bịt miệng lại kéo sang một bên.

Lương Đông Vân khẽ nắm tay đưa lên miệng, giả bộ hắng giọng vài tiếng, trên mặt ý cười ả ả hiện hiện.

Bà chủ đánh giá tình hình, hiểu ra vội cao giọng: “Em gái, 4 phòng.”

Lúc này không phải mùa du lịch, phòng trọ vẫn còn dư dả.

Em gái chuẩn bị xong xuôi, xuống dưới dẫn mọi người lên lầu.

Trần Hải Nguyệt đi sau cùng giương giọng hỏi: “Em gái, ở đây cách hồ Lô Cô có xa không?”

“Gần thôi, đi qua mấy cái nông trại là tới.” Giọng con gái nhẹ nhàng, hoạt bát.

An Linh và Quan Nhung quay đầu cùng Trần Hải Nguyệt liếc nhau—

Mấy cái nông trại! Vậy là mấy ngày tới có chỗ nghỉ rồi.

Mọi người chia phòng xong, dỡ đồ xuống, rửa mặt chải đầu qua một chút rồi cùng nhau xuống dưới lầu ăn cơm.

Bà chủ thịnh tình khoả đãi: “Đến đây, mọi người đã là bạn của em trai chị, đến chỗ chị coi như về nhà, đừng khách sáo!”

Trên thực tế cũng chẳng có ai có ý định khách sáo, ai cũng đói rồi.

An Linh vừa ăn vừa hỏi: “Bà chủ, vì sao chỗ này gọi là “Hải tảo hoa hồ”?”

“Đừng kêu bà chủ, gọi chị Hồng là được,” Chị Hồng rất hào sảng bưng bát rượu lên uống một ngụm, “Trong hồ Lô Cô có một loài hoa màu trắng, gọi là hoa hải tảo.”

“Là thực vật thủy sinh, có độc.” Trần Hải Nguyệt nhét điện thoại vào trong túi, tiếp tục ăn.

Quan Nhung khó hiểu: “Sao mà biết?”

“Có gì mà không biết, ai như mày!” ánh mắt Trần Hải Nguyệt vẫn không rời đồng hồ ăn trên bàn, lúc Quan Nhung sợ ý buông đũa nhanh chóng phi ra cướp lấy cái chân gà.

“Tao nhỏ!” Quan Nhung trợn mắt nhìn.

Trần Hải Nguyệt cầm chân gà cắn một miếng, chậm rãi nói: “Mày tránh xa tao ra một chút hãy nhỏ.”

Chị Hồng thấy bọn cô vui đùa âm ỉ, cười dịu dàng: “Em gái này nói đúng đấy, hoa có độc. Có điều, loại hoa hải tảo này, nếu không có gió, hấp thụ đủ ánh nắng mặt trời, sẽ nở thành những phiến hoa lớn trên mặt hồ, nhìn rất đẹp.”

An Linh nhìn chị Hồng: “Vậy trời mưa thì không thể nở được ạ?”

Chị Hồng quả nhiên là chị gái Tiểu Bố, hỏi gì đáp nấy: “Trời mà mưa dầm hoặc là buổi tối, hoa sẽ tự gấp cánh, ẩn mình trong nước.”

“Thần kỳ như vậy sao?!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn chị Hồng, ánh mắt phần khích.

Chị Hồng gật đầu.

Quan Nhung cười hắc hắc: “Hoa này rất giống Trần Hải Nguyệt, gặp lúc thời tiết mình không thích chỉ biết trốn đi.”

“Vậy thì nghĩa của loài hoa này là “trốn tránh” rồi?” An Linh liếc Trần Hải Nguyệt một cái, cười gian manh khó lường.

Vương tiên sinh và Triệu tiên sinh liếc nhau, sau đó cùng nhìn Lương Đông Vân cười cười, tỏ vẻ chỉ có thể ủng hộ trên tinh thần, không muốn gia nhập chiến cuộc.

Trần Hải Nguyệt trợn mắt nuốt miếng thịt gà, chuẩn bị phản kích phá vây.

Lương Đông Vân đã không nhanh không chậm nói: “Nhưng mà, mỗi khi có ánh mặt trời, nó lại vẫn nở hoa, phải không chị Hồng?”

“Đúng vậy.” Chị Hồng gật đầu,

“Cho nên, tôi lại cảm thấy,” Lương Đông Vân cười cười, “Ý nghĩa của loài hoa này phải là, Không bỏ cuộc.”

Quan Nhung đang muốn mở miệng lại bị An Linh ở dưới bàn kéo tay áo.

Hai người cùng nhìn Lương Đông Vân, lại nhìn nhìn Trần Hải Nguyệt, gật gù: “Hắc hắc hắc.” Anh thật là hiểu biết.

“Hắc hắc cái gì! Ăn cơm ăn cơm.”

Trần Hải Nguyệt vốn được công nhận là vòng phản xạ siêu lớn hôm nay bất thành linh đồ mặt ngay hiện trường.

Ăn cơm xong vẫn còn sớm, Quan Nhung âm ỉ nói muốn đi dạo, nháy mắt đã kéo Vương tiên sinh lui mất.

An Linh tỏ vẻ: “Thiếu gia, đi nào, chúng ta tìm lại cảm giác yêu đương một chút. A a a ... Yêu đương thật là tốt biết bao...”

Để lại Trần Hải Nguyệt sắp nổi trận lôi đình cùng Lương Đông Vân bình tĩnh vô biên.

Mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, Trần Hải Nguyệt yên lặng chạy ra khiêng hai cái ghế nhỏ lại gần lò sưởi ở gian nhà giữa, Lương Đông Vân chậm rãi theo vào, ngồi xuống bên cạnh cô.

Ở lò sưởi đã có hai bà cụ ngồi sẵn, chị Hồng không thấy, em gái cũng không thấy, chính xác mà nói, không hề thấy người trẻ tuổi.

Trần Hải Nguyệt rất muốn hỏi, các bà có phải đi “Đào hôn” không, có điều lại sợ phạm húy kiêng kị, vì thế chỉ có thể nói chuyện phiếm với bọn họ.

Chỉ một lát sau, hai bà cụ đã có vẻ buồn ngủ, vì thế cả phòng chỉ lại còn hai người.

Trời rất lạnh, Trần Hải Nguyệt vẫn không nhịn được, chưa từ bỏ trách nhiệm tìm đề tài: “Chỗ này buổi tối lạnh quá.”

Nói xong còn xoa xoa tay, tỏ vẻ nói có sách mách có chứng.

Ánh mắt Lương Đông Vân vẫn nhìn chăm chăm vào lò sưởi, trên mặt lại mang ý cười, cũng không thèm nhìn kéo hai bàn tay cô lại, ấp trong lòng bàn tay mình.

Trần Hải Nguyệt cố gắng rứt tay về nhưng không có kết quả, cuối cùng không thay đổi được gì đành cam chịu.

Này, này, này... Hấn tùy tiện! Cái gì gọi là tự mình gây nghiệt không thể toàn thân, nhìn cô là biết T____T...

Im lặng một lúc thật lâu, Lương Đông Vân mới nhẹ giọng mở miệng: “Em có biết cha anh không?”

“Ack, biết, là thị trưởng Lương.” Trần Hải Nguyệt cố gắng không để ý xem tay mình đang ở chỗ nào, “A, không đúng, bây giờ không phải là thị trưởng nữa.” tha thứ cô không quan tâm thời sự, lần trước An Linh đã nói là ba hấn từ chức rồi mà.

“Ông ấy đã ly hôn với mẹ anh lâu rồi, cho nên, anh còn có một em gái nữa.”

“A, như vậy sao.” Giọng nói của Lương Đông Vân hoàn toàn giống như nói chuyện phiếm, khiến Trần Hải Nguyệt không theo kịp tiết tấu—sao lại nói đến đây rồi?

“Trước đây, đi học về, anh luôn lang thang chỗ này chỗ kia, không muốn về nhà.”

“Vì sao vậy ạ?” Trần Hải Nguyệt rất muốn quá lời. Huynh đài, chủ đề huynh nói sao nhảy lung tung quá vậy! Phiền huynh chiếu cố đến cảm xúc của người nghe một chút.

“Bởi vì về nhà sẽ không có ai nói chuyện với anh.” Lương Đông Vân xoa xoa bàn tay cô, quay đầu nhìn, “Cha mẹ anh luôn luôn bận bịu công việc.”

Trần Hải Nguyệt không liên tiếng. Quan thanh liêm khó quản việc nhà...

Lương Đông Vân tiếp tục nói: “ Có điều, mãi sau này anh mới dần dần phát hiện, cho dù không về nhà, lúc anh không vui, lúc bị ầm ứ, khó chịu, chán nản, đều không có ai nói chuyện. Hồi học đại học, bạn thân nhất của anh đã nói với anh, ba anh là Lương Chính Thanh, mẹ anh là Trần Nhất Chi, anh sinh ra đã sướng hơn người khác rất nhiều, còn có gì không hoàn hảo để mà nói.”

“Không biết nhân duyên của anh lại kém như vậy,” Trần Hải Nguyệt nghe được không đành lòng, “Không vui không có ai nghe, vậy lúc anh vui về không nói được sao?”

“Lúc vui về nói ra, người khác sẽ cảm thấy mình khoe khoang...”

A... Thật đáng thương.

Trần Hải Nguyệt rất muốn vươn tay ra vỗ vỗ đầu hấn; “Vậy từ giờ về sau có chuyện gì không vui cứ nói cho em biết, nói ra em sẽ giúp anh vui.”

Lương Đông Vân nở nụ cười, nhìn cô chăm chú, hai mắt sáng ngời thỏa mãn.

Trần Hải Nguyệt bị nhìn sắp bốc hỏa, trong lòng xiên vẹo— nói chuyện thì nói chuyện, nhìn cái gì mà nhìn! Ánh mắt này... Eh, còn nhìn nữa à?!

Thấy cô sắp phát điên, Lương Đông Vân mới buông tay cô ra đứng dậy, nhìn xuống, bóng anh che phủ cả người cô: “Trần Hải Nguyệt, em có muốn nghe tâm nguyện của anh không?”

“Cái gì?” Trần Hải Nguyệt ngửa đầu nhìn hẳn.

“Rất lâu trước kia, anh luôn tự nói với mình, sau này sự nghiệp của anh, cuộc sống của anh, tuyệt đối sẽ không vướng mắc gì với ba mẹ. Anh muốn có một cuộc sống giống hết thầy mọi người.”

Một cuộc sống ấm áp. Có thể có một người, nghe anh nói, sau đó nói với anh những lời vô cùng vô cùng ấm áp, nuông chiều yêu thương anh như một đứa trẻ.

“Ừm, bây giờ anh vẫn đang làm đấy thôi.” Oán niệm trong lòng người này thật sâu nặng...

Lương Đông Vân gật gật đầu, cười cười đi ra, lúc đến cửa thì đứng lại, quay đầu nhìn cô: “Có thể được người khác yêu chiều như đứa nhỏ cũng là một loại hạnh phúc.”

“Cho nên?” Trần Hải Nguyệt đầu đầy chấm hỏi.

Lương Đông Vân cười cười đi mất.

Cho nên, Trần Hải Nguyệt, đến đây chúng ta cùng trao đổi đi..... Anh trân trọng em cũng như em trân trọng anh, chúng ta cùng yêu chiều đối phương hết như đứa nhỏ hạnh phúc....

16. Chương 16: Người Một Nhà...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, mọi người đã bị Quan Nhung gọi dậy, bắt đầu xuất phát đi hồ Lô Cô.

Ra ngoài đi chơi tất nhiên không thể bằng ở nhà, An Linh đêm hôm trước ngủ không được ngon, vừa đi vừa xoa bả vai.

Triệu tiên sinh thấy thế đau lòng, kêu mọi người dừng lại.

Bạn học kiêm vận động viên Quan Nhung thấy thế nổi điên: “Anh đừng có chiều nó, mấy người này quen thói văn phòng ngồi lâu chứ gì?”

Eh eh eh, mày đã kích người ta...

Chồng của Quan Nhung, Vương tiên sinh thấy bà xã động chạm đến nhiều người, nhanh chóng kéo cô lại: “Chỉ bằng chúng ta đi đến mấy nông trại phía trước, thu xếp chỗ để buổi tối nghỉ ngơi, An Linh ngồi nghỉ một lát rồi đuổi theo sau.”

Thần kinh Quan Nhung mặc dù thô nhưng trực giác vẫn là mẫn tuệ, thấy mọi người tỏ vẻ , sau khi đồng tình lập tức đuổi theo ông xã, thoát ly khỏi hiện trường— Hành tẩu giang hồ, an toàn là trên hết!

An Linh ngồi bệt xuống, như là nghĩ đến cái gì, quay đầu nói với Triệu tiên sinh và Lương Đông Vân: “Quan Nhung nó làm việc không đáng tin, Vương tiên sinh nhà nó lại hay hòa với nó, mọi người đi theo giúp đỡ đi, đừng để cho bọn họ kéo bè kéo lũ đánh nhau.”

Vợ chồng nhiều năm, tất nhiên là phải ăn ý, Triệu tiên sinh lập tức hiểu ngay vấn đề, lão bà đại nhân có chuyện riêng muốn nói với chị em, cần mình tránh mặt, phối hợp cao độ gật đầu.

Lương Đông Vân im lặng nhìn Trần Hải Nguyệt.

An Linh cười cười đẩy hẳn: “Trần Hải Nguyệt ở đây với tôi, chúng tôi đi theo liền đó. Mượn nó chốc lát thôi, không giết người diệt khẩu đâu.”

Lương Đông Vân bị trêu chọc thì xấu hổ, lại thấy đương sự Trần Hải Nguyệt nửa ngày vẫn không tỏ vẻ gì, đành phải đi cùng với Triệu tiên sinh.

Trần Hải Nguyệt không nói gì nhìn mọi người đi xa, trong đầu đã bắt đầu sắp xếp lại mọi chuyện.

Aizzz... Không thể tránh được, trọng điểm lại tới rồi.

An Linh bắt dính cả người lên người cô, vẻ mặt bất quái: “Đi rồi, nói nói.”

“Nói, nói cái gì?” Trần Hải Nguyệt không chịu yếu thế đẩy cô nài ra.

An Linh cười tặc lưỡi: “Tình hình tối hôm qua hai đứa chúng mày, nhanh lên, báo cáo với tổ chức mau, đây là trình tự công tác.”

Giữa ba người bọn họ vốn không có bí mật.

Trước kia lúc Quan Nhung và An Linh yêu đương, toàn bộ quá trình và tiến độ đều được tường thuật trực tiếp, mấy trò lãng mạn mà Triệu tiên sinh và Vương tiên sinh vốn tưởng là không ai biết, kỳ thật tất cả đều bại lộ dưới ánh sáng bất quái của chị em bọn họ.

“Cũng không có gì, chỉ nói chuyện phiếm thôi.”

Trần Hải Nguyệt do dự kiểm tra lại cuộc nói chuyện tối hôm qua.

“Eh, vì sao lại chỉ có vậy thôi,” An Linh suy nghĩ một lúc, “Không ngờ, không ngờ. Chẹp chẹp, mà này, nếu hẳn biết bọn tao vốn là làm mối mày với Trịnh Phi, có xé xác tao ra không?”

Trần Hải Nguyệt thở dài: “Liên quan gì đến Trịnh Phi? Tao xin mày, đừng có chuyện nợ xọ chuyện kia.”

An Linh quay đầu, trừng mắt nhìn cô: “Mày quên mất thật ra là mày nắm tay nhầm người à?”

Kinh! Chuyện này mà cũng quên mất được.

Trần Hải Nguyệt buồn bực, sao mọi chuyện lại hóa ra thế này?

“Cũng không biết Lương Đông Vân đang nghĩ cái gì nữa.” Trần Hải Nguyệt không nói gì nhìn trời.

“Hắn rất ít khi chủ động nói chuyện nhà hắn,” cùng học đại học, An Linh cũng có chút hiểu biết với Lương Đông Vân, “Cho nên tao thấy hình như hắn thật sự, thật sự rất thích mày.”

Trần Hải Nguyệt ôm đầu ngồi xuống: “Sao lại thế được? Thích tao ở điểm nào cơ chứ?” Trước đó hai người chưa từng gặp nhau, chẳng qua biết là hồi trung học có cái bạn này bạn kia như vậy mà thôi.

An Linh cũng ngồi xổm xuống: “Ừm, đó là một vấn đề, chẳng lẽ hắn lại thích mày hết ăn lại nằm? Ha ha ha... Á, không được đánh! Á, nghiêm túc, nghiêm túc! Eh, nói không chừng là như thế này, có lẽ tại mày là người con gái đầu tiên nắm tay hắn, giống như là chim non ra khỏi trứng nhìn thấy cái gì đầu tiên thì nhận làm mẹ ấy... Ha ha ha...”

“Mày khoác lác cái gì thế! Người ta nhà cao cửa rộng, thanh niên tài tuấn, làm gì có chuyện chưa nắm tay ai bao giờ?” Có cái đứa bạn thân như vậy, cũng chẳng biết thói quen xấu của mình ở đâu mà ra, hừ hừ...

“Eh, lời này mày cũng nói được, cách vài dặm vẫn ngửi thấy mùi chua.” Đừng trốn tránh nữa, mặt trời cũng chiếu sáng rồi, đến lúc trời lên mặt nước nở hoa rồi.. Ha ha ha ha ha...

Trần Hải Nguyệt đứng bật dậy, kéo An Linh đi về phía trước, chậm rãi đuổi theo nhóm.

“An An, tao quyết định rồi, không đến “Nhất chi vân” nữa.” Trần Hải Nguyệt trầm ngâm hồi lâu, vẫn nói ra miệng.

“Vì sao? Mới rồi mày còn bảo đó là cơ hội tốt cơ mà?” An Linh thuận miệng hỏi.

Cô vẫn luôn tin tưởng Trần Hải Nguyệt, người này lúc nào cũng âm ỉ nói đầu óc mình không dùng được, thật ra chỉ là lưỡi mà thôi, năng lực thu vén rất ổn.

“Tao cảm thấy, tao hẳn là nên đứng cùng chiến tuyến với Lương Đông Vân,” Trần Hải Nguyệt nói xong lại vội giải thích, “Tao không có ý gì đâu, chỉ cảm thấy hắn cố gắng như vậy thật không dễ dàng.”

An Linh dừng bước, thích thú nhìn cô: “Tưởng tao mới quen mày hay sao hở? Tính cách của mày mà thích chuốc lấy phiền toái vậy sao? Mày không thêm xung đột, không thêm đối kháng với người khác, cho nên rất ít khi từ chối ai cái gì. Sao bây giờ lại muốn ngồi cùng chiến hào với Lương Đông Vân rồi? Không đến

“Nhất chi vân” thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là làm tổn thương ý tốt của Trịnh Phi thôi, cái này không giống với phong cách của Trần Hải Nguyệt.”

Trần Hải Nguyệt vội vàng tiếp lời: “Bởi vì hấn” Là người một nhà mà.

Nói chưa dứt lời, cô đã biết mình xong đời rồi....

An Linh nhìn cô, cười mà không nói.

Kỳ thật, bản năng của Trần Hải Nguyệt, con người chỉ được chia làm hai loại: Người một nhà- người ngoài.

Cô và An Linh giống nhau ở điểm này, đối với bất kỳ ai cũng đều có thể hi hi ha ha, chuyện trò vui vẻ, cùng nhau ăn, cùng nhau chơi, nhưng chỉ lại cùng với người một nhà kẻ vai chiến đấu.

Khi cô chủ động lựa chọn trở thành chiến hữu của Lương Đông Vân, vậy thì vị trí của hấn ở trong lòng cô, thật ra đã rất rõ ràng.

Trần Hải Nguyệt bị kết luận này dọa đến không nói nên lời.

An Linh chơi trò “Mắt to trừng mắt nhỏ cười mà không nói” mãi cũng chán, khoanh tay đi trước, giọng điệu xa xôi vọng vào tai Trần Hải Nguyệt: “Được rồi, đừng trốn tránh nữa, không được từ bỏ...”

17. Chương 17: Quân Tử...

Vào làng cắm trại hai ngày, mấy người chơi cũng coi như là tận hưởng.

Ngày thứ ba ăn cơm trưa xong, mọi người bàn bạc một chút, cảm thấy nên về chào chị Hồng, vì thế nhất trí quyết định về trấn Tả Sở ở lại một đêm.

Thong dong một buổi, rốt cuộc trước giờ cơm tối đã về tới “Hải tảo hoa hồ”.

Trần Hải Nguyệt phẩy phẩy tay quạt quạt khuôn mặt nóng bừng, thở hổn hển, trong lòng lại vô cùng viên mãn: “May quá, may quá, đúng giờ cơm.” Cuộc đời vẫn đẹp sao!

“Tao nhỏ vào.” Quan Nhung trợn mắt, “Mày trừ ăn ra, còn có chuyện gì khác để làm không?”

An Linh mệt đến tê tái, lười lắm nhắm với hai người, lôi kéo chồng mình lảo đảo đi vào trong.

“Hả, mọi người về rồi? Ngồi nghỉ một lát đi. Em gái, châm trà!” Chị Hồng đang bị một đám người trẻ tuổi vây xung quanh, ngẩng đầu thấy bọn họ nhanh chóng gọi em gái ra tiếp đãi.

Em gái lanh lợi kéo bọn họ ngồi xuống, bưng lên ổi người một chén trà ấm.

Chị Hồng vất vả phá trùng vây đi đến bên cạnh bọn họ, cười tỏ vẻ xin lỗi: “Các em xem, thật là xui quá, không nghỉ hôm nay mọi người lại về.”

Cả nhóm nhất loạt nhìn chị Hồng.

Cảm giác nguy cơ “Đại sự không ổn” nổi lên trong lòng Trần Hải Nguyệt.

Quan Nhung nhăn mặt: “Dạ? Là sao hả chị Hồng? Không có phòng ạ?”

“Phòng thì vẫn có, nhưng mà có một nhóm học trò đến đây vẽ,” Chị Hồng cảm thấy áy náy, “Cho nên chỉ còn hai phòng đôi với một phòng hai giường thôi.”

“Cứ như vậy đi.” An Linh yếu ớt nói.

“Cứ như vậy? Cái gì mà cứ như vậy?” Trần Hải Nguyệt thất kinh đầu đầy h tuyến, “Không còn cách khác sao ạ?”

Quan Nhung nghĩ ngợi một lúc, đang muốn nói, “Bằng không thì đi nhà khác”, chỉ thấy An Linh hung hăng nhìn mình, rồi lại khẽ liếc một cái, cắn răng, nuốt mấy lời muốn nói vào bụng.

Con này, chẳng biết lại muốn làm cái trò gì nữa.

An Linh nhìn Trần Hải Nguyệt khoát tay, tỏ vẻ cô không phải nhiều lời: “Vợ chồng tao với vợ chồng Quan Nhung ở phòng đôi, phòng hai giường về mà với Lương Đông Vân.”

Về... Về cái ông nội mày!

555, dự cảm của cô từ trước đến giờ siêu chuẩn, đã nói đại sự không ổn mà— ở cùng với Lương Đông Vân, có mà thức đến sáng. Quỷ mới ngủ được.

Quan Nhung nghe vậy hai mắt sáng lên, thì ra là thế: “Vậy, chị Hồng, cứ như vậy đi ạ, cảm ơn chị.” Hắc hắc hắc.. Ha ha ha.. Họ An kia, mày quả nhiên ngoan độc, tao thích!

Lương Đông Vân không phát biểu gì, chỉ khẽ cúi đầu, làm như đang uống nước, không rõ cảm xúc.

Trần Hải Nguyệt nhìn hẩn một cái, cuối cùng ngập ngừng: “Eh, hay tao ngủ chung với Nhung Nhung...”

Quan Nhung tỉnh táo túm cổ Vương tiên sinh, nghiêm chỉnh thanh minh: “Vợ chồng tao tình cảm tốt lắm, không cần ngủ riêng phòng đâu.”

— Đừng nhìn tao, vợ chồng tao tình cảm cũng không có vấn đề...

Ánh mắt An Linh âm thầm từ chối ý đồ xin giúp đỡ của Trần Hải Nguyệt.

Mất thấy chiêu vùng vẫy giãy chết không hiệu quả, Trần Hải Nguyệt nản lòng cúi đầu.

Vậy, cứ như vậy đi.

Cả đêm không ngủ cũng không chết được đâu— chỉ là, cô thật sự, thật sự rất mệt Hai con khốn kia!

Bởi vì đi chơi mệt mỏi, tất cả mọi người đều ăn cơm vội vàng.

Ăn cơm xong, chị Hồng sai em gái dẫn bọn họ lên lầu, Trần Hải Nguyệt cảm thấy không thể cứu vãn, đành không trâu bắt chó đi cày, xấu hổ cùng quần bách đi theo em gái vào phòng.

An Linh và Quan Nhung xuất phát từ tính tò mò, dẫn chồng mình đi dọn phòng, kéo lê cái thân mỗi mệt, kiên quyết muốn đi thăm cái tinh xảo mà ba chấm kia.

“Chà, hai giường,” đừng nói An Linh tao không để ý đến sự sống chết của chị em, “Có ranh giới đảng hoàng, không có chuyện gì đâu.” Nhân phẩm của Lương Đông Vân vẫn là có bảo hành, trừ phi chính mày không kiểm chế được. Hắc hắc hắc.

Trần Hải Nguyệt nghe vậy khẽ thở ra. Được rồi, phản ứng hơi thái quá rồi. Mặc kệ đi, có thể ngủ được là được.

Quan Nhung quay đầu cảnh cáo Lương Đông Vân: “Anh phải quân tử đấy, bằng không tôi chém anh.” Hừ hừ, đừng bức mình trình giấy chứng nhận vận động viên ra, để ở nhà rồi, không có mang.

Lương Đông Vân khẽ cười, nhẹ nhàng gạt đầu, ngữ khí mềm mại: “Tôi nhất định là quân tử.”

“Em, em ngủ bên này,” Trần Hải Nguyệt chỉ vào cái giường gần cửa, lại so đo cái giường phía trong, “Lương Đông Vân, giường kia là của anh.”

Giường bên trong đuôi giường đối diện bàn trang điểm, có gương, đóng cửa tắt đèn cô sợ.

Lương Đông Vân tỏ vẻ không có ý kiến, đi lại chỗ chiếc giường bên trong, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nhóm hai kẻ bát quái kia thấy không có chuyện náo nhiệt để xem, ước chừng phòng mình cũng sửa soạn xong rồi, giải tán.

Một lát sau, Trần Hải Nguyệt thu dọn xong, chuẩn bị sửa tắm các loại, nhìn Lương Đông Vân: “Anh, anh muốn tắm không?”

“Em trước đi.” Lương Đông Vân cười nhìn cô chạy trời chết.

Eh, sao tự nhiên lại đối thoại mờ ám vậy!

Trần Hải Nguyệt bắn loạn, phi nhanh vào phòng tắm.

Cô vội vội vàng vàng tắm rửa sạch sẽ, còn cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, xác nhận không có để sót lại bất cứ cái gì không nên để sót, áo ngủ cũng chỉnh tề mới cẩn thận đi ra ngoài.

Lương Đông Vân nghe tiếng động, ngẩng đầu nhìn cô một cái, cũng đứng dậy đi vào nhà tắm.

Vội cái gì chứ? Chẳng ai tranh với anh ta. Trần Hải Nguyệt mấp máy môi oán thăm, lấy chăn ra xếp lên giường, chậm rãi ngồi vào bàn trang điểm sậy tóc.

Một lát sau, cô cẩn thận quay đầu lại nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, tính toán thời gian lấy lọ kem dưỡng ẩm vội vã bôi lên người.

Đang lúc sắp đại công cáo thành, tiếng n trong phòng tắm ngừng, tiếp đó là tiếng cửa mở, cô sợ tới mức vội buông cái chai xuống, thần tốc chui vào chăn.

Lương Đông Vân trên người vẫn còn ướt nước đi ra, vừa nhìn tình hình trong phòng, ngây ngẩn cả người.

Trần Hải Nguyệt vốn nhắm mắt lại giả ngủ, ngẩng lại không ổn, lại mở ra, đối diện với tầm mắt của hắn.

Eh, tình huống gì đây?

Lương Đông Vân khôi phục tinh thần, chậm rãi đến trước mặt cô.

Cô khẩn trương túm lấy góc chăn, giọng nói run run: “Anh... Có, có chuyện gì không?”

Hắn đi đến bên giường, không khách khí ngồi xuống, mặt sấp lại gần, thân thể hơi ép xuống, bên môi mỉm cười, ánh mắt dần dần thâm trầm lại: “Không phải em nói, đây là giường của anh sao?”

Cô nhanh chóng nghiêng đầu nhìn, vội vàng ngồi bật dậy.

Vừa rồi bị dọa, cuống quýt đi trốn, cuối cùng lại leo nhầm giường. Chết mất! Trần Hải Nguyệt, may là đồ đầu heo!

Bởi vì cô ngồi dậy nhanh, không kịp trở mình, trên trán vừa lúc ịn vào môi Lương Đông Vân.

Chết mất chết mất! Cứu mạng! Trần Hải Nguyệt hóa đá, đứng lên không được, nằm xuống không xong.

Thân hình Lương Đông Vân hơi cứng đờ, lập tức không khách khí cúi đầu xuống, hôn cô.

Tiểu bạch thổ đáng thương, cứ như vậy tự mình đưa đến cửa cho sói xám ép xuống giường.

Nụ hôn dịu dàng vừa chấm dứt, sói xám cố gắng khống chế hơi thở của mình, giọng nói thì thào khàn đặc: “Nếu, em đã muốn biểu đạt... trắng ra như vậy, anh nhất định, hoàn thành yêu cầu của em.”

Ăn, hay là kiêng, cho đến bây giờ vẫn không là vấn đề.

Tiểu bạch thổ đỏ mặt, tim đập nhanh, hơi thở cuống quýt: “Anh, anh đồng ý với Quan Nhung làm quân tử rồi.”

Sói xám nở nụ cười, phong tình vô cùng: “Vẫn đang làm— quân tử, có chuyện không nên làm, có chuyện nên làm....”

— Mời mọi người tự bỏ não—

— Trời sáng—

Mặt trời lên ao, sương sớm dưới ánh mặt trời thiêu đốt đã tan biến, là lúc thích hợp nửa đêm gà gáy....

[nửa đêm gà gáy = có điềm tốt lành

]

Quan Nhung tinh thần sảng khoái kéo chồng cùng vợ chồng An Linh đến gõ cửa: “Dậy đi, dậy đi, ăn điểm tâm rồi lên đường nào!”

“Phì phì phì, mới sáng sớm, lên cái gì mà đường?” An Linh đẩy cô.

Hai người trong phòng bình tĩnh, Trần Hải Nguyệt sợ tới mức rút xuống giường, hiệu quả còn hơn cả lúc tập hợp hồi huấn luyện quân sự.

Lương Đông Vân bận bịu mà vẫn thông dong ngồi xuống, tươi cười đầy mặt, không chột dạ chút nào.

Trần Hải Nguyệt sửa sang chĩnh chu, xác nhận Lương Đông Vân cũng ăn mặc chỉnh tề mới ra về trấn định mở cửa phòng.

“Làm gì vậy, ngủ đến mãi bây giờ, Trần Hải Nguyệt, mày đúng là con heo.” Quan Nhung không khách khí gạt Trần Hải Nguyệt ra đi vào.

Được được được, tao là heo.

Trần Hải Nguyệt không cách nào lý giải, nghiêng người tránh ra cho An Linh theo vào.

Quan Nhung vào cửa giả bộ hết nhìn đông lại nhìn tây mới nhìn Lương Đông Vân áo mũ chỉnh tề ngồi trên giường, cười như đi ăn trộm: “Lương Đông Vân, tối hôm qua anh có làm quân tử không đó?”

Bàn tay Trần Hải Nguyệt vẫn còn nắm ở cửa, nghe vậy cả kinh rơi đi đâu không biết, toàn thân cứng ngắc, không dám ngẩng đầu.

Lương Đông Vân vẫn tươi cười, thích thú đáp: “Tất nhiên là làm.”

Trần Hải Nguyệt quả thật yếu bóng vía, cười gượng, khó khăn xoay người, nói với mấy người trong phòng: “Đói quá đói quá, đi ăn cơm đi!”

“À, đúng rồi,” Quan Nhung vỗ trán, “Tao tới để gọi bọn mày đi ăn cơm mà. Đi nhanh, đi nhanh.”

Trần Hải Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cả người như nhũn ra— Aizzz, cái gì gọi là làm chuyện xấu không vững dạ, nhìn cô là biết.

Nghĩ đã qua mắt được bọn họ, Trần Hải Nguyệt đang định theo Quan Nhung đi ra ngoài, An Linh từ nãy giờ vẫn không nói gì đi vòng qua Lương Đông Vân, đến cái giường bên kia, cúi người, đưa tay sờ sờ độ ẩm ga trải giường.

Thấy tình huống này, Trần Hải Nguyệt trong lòng hóa tro— giấy, quả nhiên không gói được lửa.

An Linh đứng lên, không thèm nhìn Trần Hải Nguyệt, chỉ cười sâu xa nhìn Lương Đông Vân: “Chẹp chẹp, chán này lạnh quá.... Quả nhiên, là làm.”

18. Chương 18: Chúng Ta...

Ta là Trần Hải Nguyệt: Con đàn bà họ An kia, tao mà là bút thần Mã Lương, tao sẽ vẽ cái giếng, sau đó đá mày vô đó.

An phù sinh:....

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: ?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Sau đó thì sao?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Sau đó nháy mắt vẽ thêm tảng đá chặn lên!

An phù sinh: Eo, kinh chưa, chồng mau ra đây mà xem ~ có người then quá hóa giận đòi giết người diệt khẩu ~.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Ha ha ha ~

Ta là Trần Hải Nguyệt: An thị kia, ta hận ngươi....

An phù sinh: Hắc, tao đang thấy lạ, chung quy cũng có phải tao hại mày đâu *Che miệng cười*.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Nói đúng lắm, ai hại thì tìm kẻ đó mà diệt đi. Nếu cần giúp đỡ cứ hú một tiếng, chị em tao nghĩa bạc vẫn thiên. *Cười gian-ing*

Ta là Trần Hải Nguyệt: Được rồi, bọn mày thắng.

An phù sinh: Thế mà xong à, đến lúc nói chuyện nghiêm túc đi.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Được mấy cái nghiêm túc?

An phù sinh: Trần Hải Nguyệt, bây giờ mày tính thế nào?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tính cái gì?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Thôi đề, đừng có mà giả vờ.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Aizzz, bọn mày bỏ đá xuống giếng như vậy có gì vui hử? Chưa nghe câu “giặc cùng đường chó đui” sao?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao nói mày, mày với con nhà người ta đã đến mức này, đã rõ ràng ra thế kia rồi. Mày còn định rồi rắm xoắn xít đến lúc nào?

An phù sinh: Quên đi, không rồi rắm không phải Trần Hải Nguyệt. Mày còn không biết nó chắc, chuyện gì mà nó chưa tự thông được thì có trời đánh cũng toi công, kiểu gì nó chẳng né.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tao thêm vào mà né.... Tao chỉ là đang thu xếp lại tâm tình, sửa sang lại suy nghĩ thôi! Sửa sang lại, you know?

An phù sinh: Rồi, mày cứ từ từ mà sửa sang lại, đừng sửa sang đến lúc cùng đường là được.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Ha ha, An An, tuyệt đối là mày đang nguyên rủa.

An phù sinh: Nhưng Nhưng, tối mày có tiện không? Không thì đến nhà mày tụ tập.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tiện, xã nhà tối nay tăng ca, bọn mày cứ việc đến, thích làm gì thì làm.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tao không đến được rồi, buổi tối phải mời Trịnh Phi đi ăn cơm cảm ơn.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Chẹp chẹp, nói như thế nào nhỉ, JQ vừa thâm như hải, giờ đã hờ hững như kẻ qua đường. *Mắt nhìn xa xăm*....

An phù sinh: Ái khanh, có sao xuất tường?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Hai con chết tiệt nhà mày.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tránh xa tao ra!

Trần Hải Nguyệt lặng lẽ tắt máy tính, thở dài thườn thượt.

Tính cái gì mà tính?

Anh ta với cô.... Lúc đó... Không hề báo trước, cũng không có hứa hẹn... Cũng chẳng xác nhận gì... Cái gì cũng không có.

Chuyện như vậy, bảo cô phải tính như thế nào? Hay nói cách khác, có thể tính như thế nào đây?

Từ hồ Lô Cô trở về cũng đã 3 ngày rồi, thân thể mỗi một cũng đã khôi phục, duy chỉ có tâm trạng là vẫn như vậy.

Vừa về đến nơi Lương Đông Vân đã bị triệu đi công tác, hai người cả thời gian nói chuyện cũng không có.

Tuy rằng 3 ngày nay, mỗi tối Lương Đông Vân đều gọi điện cho cô, nhưng là giọng nói mỗi một của anh ở trong điện thoại khiến cho người ta không đành lòng, hơn nữa, suy nghĩ của Trần Hải Nguyệt cũng đang hỗn loạn, vì thể nội dung mấy cú điện đều ngắn gọn, tựa như Lương Đông Vân gọi điện cầm canh, hai người đều không nhắc tới chuyện này. Tất cả đều dậm chân tại chỗ.

Không tính nữa, không nghĩ nữa. Còn thiếu Trịnh Phi một cái nợ nhân tình. Hơn nữa, cũng nợ người ta một lời giải thích.

Chuyện này đơn giản, chuyện phức tạp dẹp ra sau vậy.

Trần Hải Nguyệt ra sức lắc lắc đầu, sửa sang quần áo đi ra ngoài.

“Chuyện này, Trịnh Phi, thật sự rất xin lỗi,” Trần Hải Nguyệt trong mắt đầy ăn năn, thành khẩn xin lỗi, “Thực có lỗi quá, em đã suy nghĩ rồi, vẫn là quyết định không đến “Nhất chi vân” nữa.”

Trịnh Phi đang thích thú nhìn ngó cách bài trí của “Phi Điểu Ngư”, nghe vậy kinh ngạc quay đầu nhìn cô: “Sao vậy? Bọn họ làm khó dễ em à? Hay là.... Có điều kiện gì em cứ nêu ra đi, anh đi nói với bọn họ.”

Trần Hải Nguyệt vội vàng khoát tay: “Không phải, không phải, điều kiện tốt lắm, bên kia cũng không làm khó em, chỉ là vấn đề bản thân em thôi.”

“Làm sao vậy? Có chuyện gì khó xử à?”

“Thực ra cũng không có gì,” Trần Hải Nguyệt hơi bối rối, “Chỉ là, anh cũng biết đấy, em lười thôi, làm việc ở công ty nhỏ quen rồi, chuyển sang hoàn cảnh mới... Aizza, tóm lại là tâm lý các loại không thích ứng lắm.”

Thấy Trịnh Phi im lặng, lương tâm Trần Hải Nguyệt bất an, vội vàng nói: “Bất kể như thế nào, thực sự vẫn rất cảm ơn anh. Lấy tư cách là bạn học cũ, em nhất định phải nói, anh thực sự rất trọng nghĩa! Có điều, chuyện đã thành như vậy, thực sự là do em thôi. Anh cũng biết em mà, siêu lười biếng, em, em lòng lang dạ sói, tâm địa như lòng lang dạ thú, lương tâm đem cho chó ăn, em....”

“Dừng dừng dừng,” Trịnh Phi cười, “Nếu đã không muốn đi thì cũng không ép. Em thoải mái cũng quen rồi, là anh nghĩ không cần thận. Em không cần phải....”

Chuyện này xem như viên mãn

~Trần Hải Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, thân thiện ngoắc nhân viên phục vụ một cái: “Bữa cơm này nhất định em phải mời. Gọi món ăn đi, gọi món ăn đi.... Đồ ăn ở đây đảm bảo ngon.”

Trịnh Phi lắc đầu, lật thực đơn chọn vài món.

Nhân viên phục vụ chuyên nghiệp hỏi: “Chỉ bấy nhiêu thôi ạ?”

Trần Hải Nguyệt chăm chú rót trà vào chén, không thèm ngẩng đầu lên nói: “Thêm món gan xào với canh tim phổi đi.”

“Trần Hải Nguyệt, em cố ý đấy à?” Trịnh Phi diễn cảm vắn vẹo.

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu, sững sốt, nhất thời nhớ tới chính mình vừa mới “lòng lang dạ sói” với cả “lòng lang dạ thú”. Không khỏi phì cười.

Ăn cơm vui vẻ xong, Trần Hải Nguyệt anh dừng giành tờ hóa đơn: “Để em mời, không được tranh.”

Trịnh Phi cười: “Anh cũng không tính tranh với em. Đi thôi, em tính tiền trước nhé, anh vào toilet chút.”

Trần Hải Nguyệt vừa mới móc ví ra, di động đã kêu lên.

Vừa đếm tiền, vừa tiện tay kẹp điện thoại lên vai, ngữ điệu lễ phép: “Alo, xin chào, tôi là Trần Hải Nguyệt.”

“A, thật vui quá, anh không gọi nhầm số,” giọng nói Lương Đông Vân mang theo ý cười, “Đang làm gì?”

Trần Hải Nguyệt nhận lại tiền thừa: “Đang ra ngoài ăn cơm, Phi Điểu Ngư, anh đã tới rồi đó.”

“Ừm, ra là chỗ bí mật của mấy chị em, hôm nay lại tụ tập sao?” giọng điệu chua chua, “Mấy người ngày nào cũng ở chung một chỗ, sao mà lảm chuyện để nói vậy.”

“Không, không phải, hôm nay em đi với một người bạn khác.” Trần Hải Nguyệt bỗng dưng chột dạ.

“Hả, là ai?” Giọng nói của Lương Đông Vân không tự chủ được bộc lộ nghi ngờ.

Lúc này Trịnh Phi đã đi tới, nói với Trần Hải Nguyệt: “Đi thôi.”

Trần Hải Nguyệt xách balo đứng dậy, nói vào điện thoại: “Bây giờ bọn em phải đi rồi, về tới nhà em gọi lại cho anh.”

Sự im lặng của đầu dây bên kia khiến trong lòng Trần Hải Nguyệt tự dưng hốt hoảng, thật lâu sau, giọng có phần gắt gỏng mới truyền tới: “Ngày mai anh mới về.”

Về, về thì về đi, hay lảm à? Cái giọng điệu kiêu gì đấy? Làm bộ nghiêm túc kiêu căng cứ như là vương là tướng ý. Vào địa ngục đi!

“Vâng.” Trần Hải Nguyệt đáp cho có, tâm trạng bỗng dưng cũng không thoải mái.

“Ngày mai, CHÚNG TA cùng nhau ăn cơm nhé.” Lương Đông Vân cơ hồ muốn cắn nát hai chữ “Chúng ta”.

“Vâng, em cúp máy đây, mai gặp.” Ngữ khí Trần Hải Nguyệt thập phần không tốt, cố gắng nén nổi tức giận cúp điện thoại. Cái gì chứ? Cứ như là đánh dấu chủ quyền ấy?

Hiếm khi nhìn thấy Trần Hải Nguyệt tức giận, Trịnh Phi lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Hải Nguyệt quay lại nhìn anh ta, mỉm cười trở lại, làm ra vẻ bình thường: “Không có chuyện gì, đi thôi.”

Lương Đông Vân đứng trước cửa sổ trong phòng khách sạn, niết mạnh di động trong tay, hoa văn trên thân máy đã hằn sâu vào tay, anh vẫn không hề phát hiện.

Thực sự rất muốn không có khí phách mà gọi điện lại hỏi cô, người kia là ai? Quan hệ như thế nào, sao lại có thể để cho người ta vào chỗ tụ tập bí mật “Không tiếp đãi người ngoài” của bọn họ?

Anh tựa trán lên mặt kính thủy tinh lạnh như băng, tim đập hỗn loạn, kinh hoảng, sợ hãi, ảm ức, nhất thời đồng loạt nảy lên, nhồi vào lồng ngực.

Bất kể như thế nào, bất kể ra làm sao, ngày mai nhất định phải trở về nhanh hết sức có thể. Nhất định.

Trần Hải Nguyệt, về sau, khi em nói “Chúng ta”, nhất định chỉ có thể là, em và anh.

Được không?

19. Chương 19: Thất Thân

“Eh, mày hôm nay bị làm sao thế hả?” Quan Nhung bê một khay đĩa đã gọt sạch sẽ đặt lên bàn, chen vào ngồi xếp bằng giữa ghế sofa.

Trần Hải Nguyệt mở mồm ngẩng đầu nhìn nó: “Hả? Làm sao cơ?”

An Linh chỉ cười không nói, xiên một mẩu tống vào miệng, ăn ngon cười tít cả mắt.

“Từ trưa đến giờ mày không ngừng lòi điện thoại ra nhìn,” Quan Nhung cũng thuận tay lấy một miếng dưa, lúng búng nói, “Tao không tin mày nhìn thấy cái gì trong đó.”

Trần Hải Nguyệt ngập ngừng tranh luận: “Tao, tao nhìn giờ! Phạm pháp à?”

An Linh buông cái đĩa, cầm lấy điều khiển TV, không thèm nhìn cô: “Đang vội à?”

“Tao nhỏ! Cái dưa thất nghiệp rồi việc như nó, giống y như tao, thứ không đáng giá nhất là thời gian.” Quan Nhung bắt đầu phun tào lao, hạ thủ không lưu tình.

Trần Hải Nguyệt cất điện thoại đi, giả bộ chăm chú xem TV: “Ai ai ai, cái này, xem cũng được, tuy rằng nữ chính hơi điệu bộ một chút, nhưng mà nhóm diễn phối hợp ăn ý.”

“Không đợi điện thoại nữa à?” An Linh hoàn toàn không bị cô đánh lạc hướng, lời ít mà ý nhiều, nhất châm kiến huyết.

Hắc hắc, mày định trốn vào đâu, hiện hình mau.

Quan Nhung- thần kinh siêu thô vẫn đang lơ mơ: “Hử? Đợi điện thoại của ai?”

Được rồi, dù sao “truồng cời” trước mặt An Linh mãi cũng quen rồi.

Trần Hải Nguyệt ủ rũ tựa người vào sofa, hoàn toàn không che giấu sự thất thểu trong lòng: “Aizzz, phiền quá đi mất.”

Quan Nhung đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn cô, lại nhìn An Linh, đáng tiếc không ai có ý định giải đáp nghi vấn hộ nó.

An Linh không thèm hỏi nữa, yên lặng ăn trái cây xem TV.

Trần Hải Nguyệt đấu tranh tư tưởng nửa ngày, vẫn không biết nên nói cái gì, lại lấy di động ra nhìn nhìn, giọng nói mệt mỏi: “Đã năm giờ rồi sao... Tao đi ra ngoài chút.”

Lời vừa dứt, người đã bay ra cửa.

“Eh eh eh mày không ăn cơm hả?” Làm cái gì vậy? Quan Nhung buồn bực.

“Không ăn, bọn mày ăn đi. Azzzz, phiền quá.”

Nói xong thì tiếng sập cửa cũng vang lên....

Quan Nhung nhìn An Linh, trong mắt tràn đầy chờ mong được khai sáng, An Linh lại vẫn chăm chú xem TV, khóe miệng kín như bưng chỉ cười khẽ.

Yêu đương vị gì là ngon nhất, đó chính là chua chua ngọt ngọt... ~

Hoàng hôn cuối tháng mười, trời chiều lộ ra ánh mắt trời đỏ nghê, chiếu xuyên qua tán lá hàng cây hai bên đường, vương vất đâu đó chút nóng bức.

Trần Hải Nguyệt cả lơ phất phơ lướt lơ, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nóng bừng bừng, lại một lần nữa lôi điện thoại ra xem.

Màn hình vẫn đen ngòm, chưa ai gọi tới. Không có tin nhắn. Cái gì cũng không có. Đúng, một, ngày!

Chết tiệt, khốn nạn! Không phải chỉ cúp của hắn có một cú điện thoại thôi sao... Còn nói cùng nhau ăn cơm nữa... Hồn dân! Ngay cả xuống máy bay gọi một cú báo bình an cũng không thêm gọi. Khổ thân cô vì thái độ không tốt ngày hôm qua mà áy náy cả đêm, hôm nay tỉ mỉ lựa chọn quần áo, trang điểm kỹ lưỡng để chuộc lỗi. Kết quả thế này đây!

Càng nghĩ càng ảm ức, cuối cùng cô cau có, nắm chặt điện thoại trong tay, ngồi xuống một chiếc ghế đá ven đường mà ngẩn người.

Cái gì chứ, đàn ông đàn ang, nhỏ mọn như vậy, không được tí nào! >

~Đang lúc suy nghĩ của Trần Hải Nguyệt hỗn loạn, điện thoại không động tĩnh cả một ngày rớt cuộc vang lên, chỉ thấy cô nhanh như chớp bắt máy, giọng điệu lại vờ như rất bình tĩnh: “Nói.”

“Em đang ở đâu?” Đầu bên kia hơi sững sốt một chút, đại khái là bị tốc độ cao dọa đứng hình.

Nghe thấy giọng nói của Lương Đông Vân, hai hốc mắt Trần Hải Nguyệt không hiểu vì sao lại hơi hơi nóng lên, ngẩng đầu nhìn xung quanh, cố gắng duy trì giọng điệu bình thường: “Ở dưới lầu Bạc kim thành.”

“Ở đó chờ anh, anh tới ngay đây.”

Gọi điện xong, thấp thỏm của cả ngày rớt cuộc cũng bay đi đâu mất.

Thở dài một cái, cô đột nhiên cảm thấy vĩa hè nơi mình ngồi, dù xe cộ qua lại đông đúc, thế nhưng không khí lại tươi mát dị thường.

Nửa giờ sau, Lương Đông Vân đã đúng hẹn đến ngay trước tầm mắt của Trần Hải Nguyệt, cô vui vẻ đứng dậy đi tới—

Ha ha, cuộc đời vẫn đẹp sao. Cơm chiều, ta tới đây ~!

~~Thấy đồ ăn cùng đã đem lên đủ, Lương Đông Vân xới cơm đưa qua cho cô.

Trần Hải Nguyệt cười hì hì nhận lấy, bắt đầu hớp chợp: “Anh về từ khi nào vậy?”

“Sáng nay.” Lương Đông Vân ngắn gọn trả lời, mãi miết ăn cơm.

Trần Hải Nguyệt ngáy người một chút, lập tức cười cười chọc chọc đĩa rau: “Anh không gọi lấy một cú điện thoại, em cứ nghĩ hôm nay anh không về cơ, ha ha.” Không so đo thái độ của hắn nữa, cô thật là đại nhân đại nghĩa. Ừm, tự khen mình một cái.

Mãi miết chăm chỉ – ỉng.

“Tôi hôm qua có người nói về nhà gọi điện cho anh,” Động tác gấp rau của Lương Đông Vân mạnh mẽ bất thường, cứ như đang trút giận vậy, “Vẫn- còn- chưa- gọi = =.”

“Có người” tự dưng chợt dạ, lặng lẽ ngược mắt nhìn hẩn một cái, thấy vẻ mặt hẩn khó chịu, xấu hổ cười, không nói nổi câu nào.

Quên... Quên xừ nó mất.

Ai ai ai, chuyện cũ không cần nhắc lại, ăn cơm, ăn cơm.

Tiếp tục mài miết chăm chỉ.

Lương Đông Vân đợi mãi không thấy Trần Hải Nguyệt nói gì, biên độ nhai cơ hồ muốn cắn nát răng——

Trần Hải Nguyệt, em thắng!

Im lặng ăn cơm xong, Lương Đông Vân mặt không đổi sắc hỏi: “Muốn đi đâu?”

“Về nhà.” Trần Hải Nguyệt chỉ cảm thấy áp suất không khí thấp đủ cho cô chạy trốn chết. Rốt cuộc là ai chọc hẩn giận vậy?

“Vậy đi, anh đưa em về.” Lương Đông Vân đi về phía ga-ra.

Trần Hải Nguyệt cân nhắc tình thế một chút, thành thật lon ton đi theo sau hẩn, trong đầu đảo nhanh một vòng, thật sự không biết hẩn tức giận cái gì nữa.

Tuy rằng đã 8 giờ tối, trên đường vẫn còn rất đông.

Tự dưng hành trình về nhà bị kéo dài, Trần Hải Nguyệt đứng ngồi không yên. Quay đầu nhìn Lương Đông Vân, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, tâm trạng cũng không khá hơn là mấy, vì thế không dám nói chuyện với hẩn, do dự đưa tay bật radio.

“..... Tin nhắn của bạn nghe đài này thật có ý nghĩa, anh ấy nói, “Cô gái xấu xa, em nghe kỹ đây cho anh, em đánh anh một cái, hai cái chẳng đáng tính tiền, có giỏi thì em đánh anh cả đời đi”, nếu “cô gái xấu xa” của anh bạn này có đang nghe đài, tôi cũng muốn với cô ấy một câu, đây là thông báo tối mật của đàn ông chúng tôi rồi, chúc phúc cho hai người.”

~ Xi ——

Trần Hải Nguyệt không nhịn nổi, cười ra tiếng: “Người này cũng thật là ý vị.”

“Ừm.” Thần sắc Lương Đông Vân hơi hòa hoãn, nắm tay đặt lên miệng, ho nhẹ một cái, cô gắng che giấu ý cười của mình.

“.....Các bạn đang nghe chương trình radio FM951, mỗi ngày từ bảy giờ đến chín giờ, “Hoàng hôn vui vẻ” sẽ đón bạn ở nhà, hôm nay chủ đề của chúng ta là, “Nếu bây giờ bạn gặp được người mà bạn đã phải chờ đợi rất lâu, bạn sẽ nói với người ta điều gì”, xin gửi tin nhắn đến XXXXXX, cùng mọi người chia sẻ tâm trạng của mình. Nào, giờ xin mời các thánh giả, tiếp theo đây chúng ta sẽ cùng thưởng thức một đoạn âm nhạc..... Tôi là Hàn Nhạc Nhạc, sau mục quảng cáo, hoan nghênh quý vị tiếp tục tham gia chủ đề của chúng ta...”

“Hả, là Hàn Nhạc Nhạc cùng ban với chúng ta sao!” Trần Hải Nguyệt vui vẻ, “Tự nhiên phát hiện giọng nói của cô ấy dễ nghe quá.”

Nhân lúc đèn đỏ, Lương Đông Vân nhìn cô một cái, lấy di động ra bấm liên tục, không tiếp lời.

Lại tẻ ngắt nữa. Người này rốt cuộc đang khó chịu cái quỷ gì!

Trần Hải Nguyệt buồn bực, dứt khoát không để thừa năng lượng, cũng lấy di động ra, không có việc gì lục inbox xóa tin nhắn.

Giọng nói trên radio tràn ngập trong xe, hòa dịu đi một chút không khí trầm mặc bên trong.

“Đã qua tiết mục quảng cáo, hoan nghênh quý vị quay trở lại. Đây là FM951 “Hoàng hôn vui vẻ”, tôi là Hàn Nhạc Nhạc. Hôm nay chủ đề là “Nếu bây giờ bạn gặp được người mà bạn đã phải chờ đợi rất lâu, bạn sẽ nói với người ta điều gì”. Thánh giả số di động đuôi 4661 nhắn tin đến nói, “Tự nhiên nghĩ đến cái đồ

ngốc nghếch kia của tôi, muốn nói với cô ấy, có một người đàn ông tốt đã đợi cô ấy từ lâu lắm rồi.” Xem ra bạn này là một bạn nam rồi. Tâm ý của bạn qua những dòng chữ này tin chắc rằng mọi người ai nghe cũng đều có thể hiểu được, hãy đi nói cho cô ấy đi, để cho cô ấy biết rằng mình hạnh phúc biết bao. Vâng, xin mời tin nhắn tiếp theo của chúng ta...”

4661?

Trần Hải Nguyệt nghiêng đầu nghĩ ngợi chợt lóe lên cái gì, thoát khỏi inbox, lục trong danh bạ số điện thoại của Lương Đông Vân, vừa nhìn đuôi số—

Quả nhiên.

Cô kinh ngạc nhìn anh, vừa nhìn lại thất thần.

Nhìn bộ dạng anh lấy tay cào cào tóc thật đáng yêu, vành tai đỏ như cà chua, bàn tay nắm chặt tay lái đến mức khớp xương trắng bạch, ngón tay khê run run, nhìn ngây thơ vô tội cứ như cậu trai mười mấy tuổi, cái kiểu mà sẽ theo đuổi nữ sinh đến lúc người ta đầu đầy vạch đen vậy.

Mãi đến lúc xuống xe đi đến dưới lầu, trái tim Trần Hải Nguyệt vẫn còn đập nhanh, giữa lúc hốt hoảng buột miệng nói: “Anh có muốn lên lầu uống chén trà không?”

“Được.”

Lương Đông Vân cười như trúng xổ số.

Trần Hải Nguyệt thì chỉ muốn cắn lưỡi tự sát.

Vì thế, chén trà này, đã uống là uống mất cả đêm....

20. Chương 20: Không Được Đánh...

Lương Đông Vân lấy lòng xuống lầu mua sáng về, phát hiện Trần Hải Nguyệt thế nhưng vẫn còn đang ngủ.

Cô nàng này, tối hôm qua ngủ thì đập đá lung tung, bây giờ ngủ một mình lại rất ngay ngắn, lúc anh đi ra ngoài nằm như thế nào thì bây giờ vẫn nằm nguyên thế ấy, cuộn tròn mình trong chăn chỉ để lộ ra cái đầu, giống hệt một con kén vừa mới thoát xác.

Lương Đông Vân cười cười xoay người đi vào bếp, trong lòng cảm thấy hương vị ngọt ngào mềm mại lan tỏa, thấm đẫm.

Đúng là chịu cô ấy, trạch nữ sống một mình, trong tủ lạnh trống không, ngay cả bình nước cũng không có, cô ấy tu tiên sao?

Dọn đồ ăn lên bàn xong, Lương Đông Vân đi vào phòng ngủ, nhìn khuôn mặt cô ấy đang ngủ say, tuy rằng trong bụng không đành lòng, cuối cùng vẫn vươn tay ra, nhẹ nhàng lay cô ấy dậy.

Trần Hải Nguyệt mơ màng mở to mắt, cười lấy lệ.

Lương Đông Vân nhếch mép, nhẹ giọng nói: “Dậy ăn cơm đi.”

Trần Hải Nguyệt chưa tỉnh ngủ hiền lành giống hệt đứa nhỏ, mí mắt vẫn cụp xuống, ngáp dài một cái, lầm bầm không rõ: “Thực ra... ngủ vẫn mơ được ăn cơm mà...”

“Em thử ngủ mơ ăn cơm đi cho anh xem?” Lương Đông Vân nở nụ cười bất đắc dĩ, dặt tay cô kéo ra đến trước bàn ăn.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, sương sớm bay vào trong nhà cũng nhiễm một vẻ mềm mại ảm áp lên khuôn mặt người.

Trần Hải Nguyệt lắc lắc đầu, vẫn chưa mở mắt ra được, máy móc bỏ món này món nọ vào miệng, trong đầu vẫn đặc quánh như keo.

Lương Đông Vân nhìn vẻ lơ mơ của cô, ngồi ngay ngắn, giọng nói nhẹ hết mức có thể: “Trần Hải Nguyệt.”

“Dạ?” Đáp lại là âm mũi vẫn còn ngái ngủ.

“Hộ khẩu nhà em để ở đâu?” Lương Đông Vân còn giả vờ làm như đang ăn sáng thật, chăm chú nhìn đồ ăn trong bát, giọng nói thản nhiên tựa như đang nói chuyện phiếm.

“Trên giá sách.” Trần Hải Nguyệt đầu lách sang một bên, nói không thêm suy nghĩ.

Lương Đông Vân nhất thời chột dạ, có cảm giác như mình đang lừa gạt gái nhà lành ngây thơ, tiếng nói hơi run run: “Ăn xong rồi đi thay quần áo đi, chúng ta đến cục dân chính.”

Cô nàng kia vẫn chưa biết gì ngẩng đầu sững sờ nhìn hắn, ánh mắt vẫn mơ hồ: “Để làm chi.”

Tên buôn người họ Lương buông dưa, kín đáo giấu bàn tay đang run xuống dưới gầm bàn: “Đăng ký.”

Nói xong chỉ cảm thấy tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nôn nóng chờ đợi phản ứng của cô.

Im lặng... Im lặng thật lâu. Có lẽ chỉ mới qua vài giây, chính là cái gã buôn người kia lại thấy như qua cả đời vậy.

“Ừm.” Cuối cùng, cô nàng vô tri kia lên tiếng, theo bản năng nhét miếng cuối cùng vào miệng, đứng dậy lệt xệt vào phòng ngủ.

Lương Đông Vân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn chỗ ngồi đối diện trống không, như trút được gánh nặng, trong lòng mừng như điên.

Sự thật vừa rồi đã chứng minh một cái chân lý, đời như diễn, tùy thời đều có thể thay đổi kịch bản.

Vừa chạy xe đến cục dân chính thì điện thoại di động trong túi Trần Hải Nguyệt vang lên.

Nhận điện thoại, cô lúng búng trong miệng, ánh mờ mịt, “Alo?”

“Trần Hải Nguyệt, mày ở đâu rồi? Cuối tuần tụ tập đi, chỗ cũ nhé, mau mau qua đây.” Giọng nói phấn khởi của Quan Nhung lớn tới mức ngay cả Lương Đông Vân cũng nghe thấy được, trực tiếp chấn động khiến Trần Hải Nguyệt giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Lương Đông Vân khe khẽ thở dài, trong lòng thâm thất vọng.

“Tao ở dân...” Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu nhìn cục dân chính bên ngoài, sợ hết hồn, vội vàng sửa miệng, “ở bên ngoài, tới ngay đây.”

Dạ, hù chết nhau rồi! Hóa ra không phải đang nằm mơ à?”

Lương Đông Vân tiếc nuối lắc đầu, cười khê: “Anh đưa em đi.”

Lừa gạt, quả nhiên không biết làm.

Quan Nhung vô cùng buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa nhìn thấy xe Lương Đông Vân dừng lại bên ngoài, lửa bát quái trong lòng đã bùng hực thiêu đốt, vỗ vỗ An Linh ý bảo nó nhìn ra ngoài.

An Linh vừa quay đầu nhìn, lập tức kinh ngạc.

Quan Nhung nắm thời cơ, “Veo” một cái lao ra ngoài, chạy sang bên đường, cười tươi như hoa, tư thế y hệt má-mì: “Ai nha, Lương Đông Vân cũng đến à, vào trong ngồi luôn đi.”

Trần Hải Nguyệt vừa xuống xe, đang suy nghĩ không biết có nên đưa cho Quan Nhung thêm cái yếm lụa đỏ không...

Lương Đông Vân liếc mắt nhìn Trần Hải Nguyệt, thuận theo ý dân xuống xe, không chút phản đối tiếp nhận lời mời của Quan Nhung.

“Phiên thêm 1 cái chén.” An Linh thấy ba người cùng đi vào, tươi cười quỵ dị ngoắc tay bảo nhân viên phục vụ.

Phục vụ bị nụ cười yêu khí ngút trời của nó khiến cho kinh ngạc, dè dặt mang cái chén lên rồi lẩn đi nhanh nhất có thể.

Mẹ dạn, gạt quái thú nhất định phải tránh cho xa!

Quan Nhung khinh bỉ biểu hiện kém cỏi của cậu phục vụ, ân cần nhắc bình trà nhỏ thêm trà rót nước cho hai người ngồi đối diện, miệng cũng không nhàn rỗi: “Ta nói, nhị vị thật có duyên, mới sáng sớm đã hẹn nhau ra ngoài rồi sao?”

Trên thực tế là cùng ra ngoài mới đúng. Trần Hải Nguyệt chột dạ cười gượng, nhắc cái chén uống vội.

“Lương Đông Vân, với tư cách là bạn thân của Trần Hải Nguyệt, tôi nhất định phải nghiêm túc nói chuyện với anh.” Ngón tay An Linh vuốt qua vuốt lại miệng chén, cười sắc bén.

Lương Đông Vân cũng nhấp một ngụm trà, ngữ khí thông dong đáp lời: “Nếu cô có thể buông xuôi ân oán cá nhân cho tôi một ít lương tâm, tôi sẵn lòng đàm phán.”

Eo eo eo, dao quang kiếm ảnh ~.

Trần Hải Nguyệt quay đầu nhìn Lương Đông Vân, hẩn nhìn cô cười cười, ý bảo không cần lo lắng.

Quan Nhung không nhịn được xen vào một câu: “Nói như vậy là nhị vị không sẵn lòng hoàn thành tâm nguyện An Linh sao?”

“Mày cút đi cho tao, hoàn thành tâm nguyện cái con khỉ,” An Linh nóng máu, “Nói như tao sắp gần đất xa trời không bằng.”

“Nói sai, nói sai. Tao nói là chưa chấm dứt ân oán.” Quan Nhung toát mồ hôi lạnh. Aizzz...

“Thằng ranh này là ác mộng trước đây của tao! Lúc nào cũng quần áo chỉnh tề, tướng mạo đoan trang, thi xếp thứ tự chưa bao giờ lọt khỏi top 10, rõ ràng tao đâu có cùng lớp với hắn, vậy mà lần nào mẹ tao đi họp phụ huynh về cũng mắng tao một trận.” An Linh kể lể huyết án.

Tuổi thơ bị thảm của cô! Bởi vì cha hai người khi đó làm chung một cơ quan, hai người lại bằng tuổi nhau, An mẹ đại nhân luôn lấy Lương Đông Vân làm tấm gương cho cô học tập, đã thế thằng nhãi đó còn cố tình làm gì cũng cần trọng, làm cô bị so sánh phát thảm.

Lương Đông Vân trên mặt mang theo nụ cười không hề nề hà, xòe bàn tay ra: “Thật sự hồi đó tôi đã cố gắng làm kém nhất rồi mà.”

Quan Nhung với Trần Hải Nguyệt hiềm khi chứng kiến vẻ kinh ngạc của An Linh, vui mừng khôn xiết.

Cút đi cho bà! Cút ngay lập tức!

An Linh phẫn nộ giơ tay lên, ngấm lại lại buông xuống, cô gắng khôi phục trấn định: “Quên đi, chuyện cũ không cần nhắc lại. Nói chuyện của hai người đã.” Hừ hừ, đánh người không cần hạ thủ, phải đánh vào nhược điểm.

Lương Đông Vân tỏ ra thủ thế, ý bảo “Mời nói”.

An Linh liếc hẩn với Trần Hải Nguyệt một cái, bưng chén trà nhỏ trong tay, thành khẩn nói: “Mao chủ tịch dạy chúng ta, nếu không lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để nói chuyện yêu đương, đều là phường lưu manh vô lại. Không biết câu danh ngôn cảnh thế này nhị vị có cảm xúc gì không?”

Hở, phóng hỏa đốt thành?

Trần Hải Nguyệt vô tội bị họa trở tay không kịp, trong lòng thầm nói: Độc thân không phải là đau khổ, đau khổ là cái lũ người xung quanh luôn trăm phương ngàn kế cho người chấm dứt cuộc sống độc thân.

Quan Nhung nghe vậy, lập tức thêm lửa đốt nhà, cố gắng quạt gió: “Đúng rồi, đúng rồi, chân lý!”

Lương Đông Vân hơi nhíu mày, vẫn tươi cười như cũ: “Nhị vị có biết chúng tôi vừa từ chỗ nào đến không?”

“Ai ai ai, không được lảng sang chuyện khác.” Quan nữ hiệp ngọc chưởng đánh lên mặt bàn, uy vũ nhắc nhở tiếp tục duy trì đề tài.

An Linh thoáng nhìn về mặt đần độn chỉ có khi xấu hổ của Trần Hải Nguyệt, trong lòng biết có sự chẳng lành, kéo Quan Nhung lại, hỏi: “Làm sao?”

“Cục dân chính.” Lương Đông Vân khoái trá uống trà. Dọa thì dọa đi?

Lừa.... Lừa quỷ hả người!

An Linh và Quan Nhung trừng mắt nhìn nhau. Làm sao có thể?!

Trần Hải Nguyệt chậm rãi quay đầu, Lương Đông Vân nháy mắt với cô một cái, tên này nội tâm gian tà ~....

Cô yên lặng mở túi ra, đặt lên trước mặt hai con bạn thân, cuốn sổ hộ khẩu đỏ chói làm cho hai kẻ hóa đá ngay tại hiện trường.

Hiệu, hiệu suất cao~... Bội phục, bội phục.

Hai kẻ đùa dai cười trộm, hợp tác ăn ý huých nhau một cái. Hé hé, cái này dọa người được đó.

An Linh vất vả lắm mới khôi phục tinh thần, nói nhỏ vẻ khó tin: “Mày đi đăng ký thật hả.”

Quan Nhung hét lớn: “Nhất định phải mời khách! Nhất định đó!” Khốn, trộm hôn hử! Trần Hải Nguyệt, rốt cuộc mày có cũng có lần đi trước đón đầu rồi!

“Mời khách thì trước mắt vẫn chưa mời được.” Lương Đông Vân mở miệng, thông dong đứng dậy.

Hai kẻ kia nổi giận: “Cái gì?”

Trần Hải Nguyệt sợ hãi rụt rè nhìn cái ghế trống hẵn vừa ngồi ở đó, cười hắc hắc: “Nói chuyện nhé, không được đánh nhé!”

Vừa nói vừa đứng phắt dậy, kéo Lương Đông Vân chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa nói: “Là tại Nhung Nhung nó gọi điện đến cắt ngang đó, không thì vào đăng ký rồi. Ha ha ha ha....”

Chạy trốn lên tới xe, quả nhiên nghe được tiếng hét của Quan Nhung từ trong cửa tiệm: “Bọn mày chán sống rồi! Trần Hải Nguyệt, tao chém mày làm tám.”

Trần Hải Nguyệt cười nhìn Lương Đông Vân khởi động xe: “Không nghĩ anh lại đùa với hai đứa nó như vậy.”

“Em không biết thì hơn.” Lương Đông Vân cười tươi roi rói: “Chờ đến lúc chúng ta đăng ký thật rồi, bọn họ chắc chắn sẽ tưởng là đang đùa, đến lúc đó lấy giấy đăng ký kết hôn cho họ xem, thế nào cũng nhảy dựng lên.”

Đăng ký, kết hôn!

Thực ra Trần Hải Nguyệt còn bị dọa trước mắt rồi....

Làm sao... làm sao mà như vẫn còn đang mơ vậy?

21. Chương 21: Đúng Là Khác Người...

An phù sinh: Trần Hải Nguyệt, mày tìm việc đến đâu rồi?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Nhắc tới lại rơi lệ T___T

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hia hia hia, báo ứng đó mày.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Dám đùa với kẻ khác lừa gạt tình cảm “tong tắng” của tao, đây là kết cục.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi *bó gòì ngồi khóc*, ngài tha thứ cho ta lần này đi nha.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Được rồi, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, hãy bình thân.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tạ nương nương khai ân.

An phù sinh: Azzzz, không phải mày báo gọi điện cho cái công ty gì bán trang sức sao?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Trần tiểu thư, điều kiện của cô căn bản đều phù hợp với yêu cầu tuyển dụng của chúng tôi, có điều thật đáng tiếc, căn cứ theo yêu cầu công ty, lần này thông báo tuyển dụng trợ lý tuổi từ 20-24 tuổi— tao quá tuổi rồi, vậy đi.

An phù sinh: Ăn đủ...

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Ăn đủ +1

An phù sinh: Vậy, có cần tao giúp gì không?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Cảm ơn, tạm thời không cần, đến lúc bí quá thì hãy nói, giờ tao cũng không vội. Mẹ tao nói rồi, không vội, cứ từ từ tìm, mày tuổi này rồi, tìm việc cũng giống như tìm chồng, phải thận trọng. Ha ha...

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hự, nói đến cái này, Trần Hải Nguyệt, chi bằng mày kết hôn trước đi, bằng không vừa mới tìm được việc lại phải xin nghỉ kết hôn, không sợ người ta đánh chết sao?

An phù sinh: Nhưng Nhưng, xin cho tao khinh thường mày một cái. Có cần để con luôn không, đỡ cho đến lúc nghỉ sinh bị người ta đánh?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Ack...

Ta là Trần Hải Nguyệt: Đây... Sao tự dưng lại nói mấy cái này.

An phù sinh: Thời gian nghỉ kết hôn, nghỉ sinh là quyền lợi hợp pháp của nhân dân lao động, là chuyện đúng lý hợp tình. Quên đi, mày chuyên trách bà trẻ, nói mày cũng chả hiểu.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Họ An kia, tao chém mày làm 8 mảnh.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Chuyển chủ đề, xùy xùy.

An phù sinh: Mày đừng trốn, có gì mà phải sợ, kết hôn là chuyện tốt. Chân thành mà nói, Lương Đông Vân không tệ đâu.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Xem, loại người có thù tất báo như An An còn buông thù oán cá nhân nói hấn không tệ, có thể thấy hấn thực sự không tệ, mày chấp nhận hấn đi.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Mấy tháng trước bọn mày còn kêu tao bắt Trịnh Phi, có thay đổi nhanh quá không.

An phù sinh: Thế mới biết bọn tao trưởng nghĩa đến mức nào, một bên là hạnh phúc của mày, một bên là lập trường của bọn tao.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Một bên là hạnh phúc của mày, một bên là lập trường của bọn tao—thịt kho to bản.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Cảm ơn. Câu này xin nhị vị tự bỏ não đi.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tao off, bọn mày tiếp tục.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hắc hắc, xem nó vội kìa, yêu đương thích ghê chứ.

Ta là Trần Hải Nguyệt:!!!! Tao đi xem TV mà.

An phù sinh: Mày gạt ai đấy? Mày dám nói bây giờ Lương Đông Vân không ở chỗ mày không?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Sao không, hôm nay hấn không ở đây. Thề có Mao chủ tịch!"

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: "Hôm nay", từ nay trong sáng biết bao! Ha ha ha ha, ý nó là mấy hôm khác đều ở đó.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Tao đi xem TV đây.

An phù sinh: *giữ chặt*. Lại đây, nói chuyện cho bọn tao thưởng thức cái coi. Mày rồi cuộc rồi rắm cái gì.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: đúng đó, bây giờ TV có cái gì mà xem.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Thời sự.

Trần Hải Nguyệt tắt QQ đi vào phòng khách, cà lơ phất phơ nằm ườn ra sofa.

Bản tin đang nói chuyện nam bắc hàn xung đột.

Aizzz, cái thế giới này hỗn loạn hết như tâm tình của cô.

Cô vốn nghĩ, nếu người kia thực sự xuất hiện, nhất định cô sẽ biết người ấy là của cô.

Nhưng đối với Lương Đông Vân, cô lại không thể xác định được cảm xúc của mình.

Mỗi khi ở cùng một chỗ với hắn, mơ hồ tựa như xem một bộ phim, thấy được mở đầu, nhưng không đoán được kết cục.

Đánh cược hay không, đó là một vấn đề ác liệt.

Trần Hải Nguyệt thấp thỏm ngồi thẳng dậy, cầm điều khiển tv không ngừng ấn.

Bản tin thời sự vẫn dai dẳng mãi không hết, cho dù bấm đổi kênh liên tục, vẫn có thể xem hết một phóng sự.

Sau một lát, cô quyết định vẫn buông tha cho hành vi nhàm chán đó, lấy điện thoại ra gọi về nhà.

“Mẹ, đoán xem con là ai?” Trần Hải Nguyệt tự huyễn hình tượng, vui vẻ đùa giỡn.

Tiếng cười ở đầu bên kia chứng minh cô đã cố gắng thành công: “Nha đầu quý.”

“Hắc hắc, ba mẹ đang làm gì đó?”

“Xem thời sự thôi.” Mẹ Trần nhận điện thoại của con gái luôn rất vui mừng.

“Khéo nha, con cũng đang xem.” Kỳ thật bây giờ ngồi xem TV cũng không có nhiều lựa chọn, ha ha...

“Con bé này,” mẹ cô cười ha ha, “Tìm việc sao rồi?”

“Vẫn chưa tìm được ạ,” ba mẹ, con không có mặt mũi nào gặp hai người, “Đúng rồi, mẹ, con hỏi mẹ cái này.”

“Nói đi.”

Trần Hải Nguyệt điều chỉnh lại tư thế ngồi, cẩn thận hỏi: “Nếu con kết hôn trước rồi mới tiếp tục tìm việc.... Mẹ thấy thế nào?”

“Nếu là Tiểu Lương thì ba không ý kiến.” Giọng ba Trần vang lại.

Nói nửa ngày hóa ra cả hai người đều đang ghé vào ống nghe sao? Choáng.

“Ba....” Trần Hải Nguyệt tức giận đập bàn, “Con chưa nói là anh ta mà!”

Cái gì chứ? Cái gì mà không ý kiến chứ?

Mẹ Trần trầm ngâm một lúc, nói: “Hải Nguyệt, Tiểu Lương quả thật không sai. Phải biết nắm cho chắc.”

Tính cả thời trung học, cô với Lương Đông Vân tổng cộng học chung trường 6 năm. 6 năm đó, “Lương Đông Vân” đối với cô mà nói, chỉ là một truyền thuyết thường xuyên xuất hiện trên top 10 bảng thứ hạng của trường mà thôi.

Cho tới bây giờ cô vẫn chưa hề nghĩ tới, nhiều năm sau sẽ có một ngày như vậy; mọi người xung quanh bắt đầu nhắc đến tên của hắn trước mặt cô, chờ đợi chuyện của hai người bọn họ.

Dứt bỏ 6 năm như mây bay kia, thời gian cô với hắn thật sự quen biết chưa đến nửa năm, sao lại rối loạn đến mức này chứ?

Tất cả mọi người đều nói, hắn không sai, không sai, giọng điệu cứ như trừ Lương Đông Vân ra cô không thể gả cho ai ấy.

Cô khó chịu ra sức suy nghĩ— Aizzz, cũng đúng. Thật sự là không có ai khác.

Nói chuyện với ba mẹ xong, Trần Hải Nguyệt tắm rửa sạch sẽ, thu dọn lung tung rồi lăn lên giường.

Cái giường này cô ngủ một mình hơn ba năm rồi, tại sao đêm nay lại đột nhiên cảm thấy.... trong lòng, rất, khác....

“Phì phì, nghĩ cái gì chứ,” Trần Hải Nguyệt bị suy nghĩ của mình dọa, lằm bằm nằm xuống, “Chẹp, ngủ một mình thoải mái biết bao...”

Cô là loại người có chuyện gì trọng đại cũng phải đợi đến lúc tỉnh ngủ hăng nói...

Love his mother who who who. Ngủ ngủ....

Chăn ấm dần lên, buồn ngủ nhanh chóng đánh úp....

Đang lúc cô mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng đẹp, điện thoại lại vang lên.

Lười mở mắt, sờ soạn nhận máy.

“Alo...” giọng nói mơ hồ mê sảng...

Giọng nói của Lương Đông Vân trong bóng đêm im lặng lộ ra vẻ khoan khoái khó nói nên lời: “Ngủ rồi à?”

Trần Hải Nguyệt díp hết cả mắt, cào cào tóc: “Ừm. Anh chưa ngủ à?”

“Anh không ngủ được.”

Cô nghe vậy, nhếch miệng trêu chọc: “Không quen ngủ với mẹ sao?”

Hôm nay Lương Đông Vân về nhà thăm mẹ, buổi sáng dụ dỗ đủ kiểu cô cũng sống chết không chịu đi.

“Không phải. Anh đang suy nghĩ.” Hần cười giảo hoạt.

“Nghĩ cái gì?” Có vài người trí nhớ kém, thấy hổ trong hang còn thích nhảy vào.

“Nghĩ, không biết em có nghĩ đến anh không...”

Hey...

Trần Hải Nguyệt cứng người.

Nghe thấy tiếng cười cố ý nén xuống thấp nhất của Lương Đông Vân, cục nghẹn mang tên không cam lòng trôi lên họng.

Cô phục hồi tinh thần, hắng giọng, lấy giọng ngọt như đường uốn éo: “Vậy bây giờ, anh an tâm ngủ được rồi đó.”

Dọa ai? Hừ hừ, ai sợ ai.

Mẹ Lương Đông Vân vừa đi tới phòng khách, chứng kiến đứa con mình đang đứng sát cửa sổ sững sờ, vẻ mặt vi diệu trước đây chưa từng thấy.

Hần quay đầu nhìn mẹ mình, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói vào điện thoại: “Đừng cúp, đợi anh một tẹo, anh bình tĩnh một chút.”

Giọng mẹ Lương Đông Vân cũng cùng lúc truyền đến tai Trần Hải Nguyệt: “Đông Vân, đến thư phòng, chúng ta nói chuyện.”

Được rồi, đêm nay, mọi người không cần ngủ...

22. Chương 22: Hồng Môn Yến [thượng]

Sau một màn đấu đá, Trần Hải Nguyệt cuối cùng cũng thoát khỏi hàng ngũ đại quân thất nghiệp mệnh mông cuồn cuộn.

Công việc mới là viết kịch bản truyện tranh, chủ yếu là SoHo, không bị quản lý, không phải họp hành buổi sáng, quả thực rất phù hợp với mục tiêu cuộc đời hết ăn lại nằm của cô.

Làm xong thủ tục nhậm chức, nhìn thời gian vẫn còn sớm, liền hẹn Quan Nhung đi dạo phố.

“Ăn mừng mày tìm được việc làm mới,” Quan Nhung giơ túi lớn túi nhỏ trong tay lên, “Đi uống cốc cà phê đi.”

Vì thế, hai người nghênh ngang vào quán cà phê ở gần đó.

“Ồ á ớ, trái đất thật là tròn....” Quan Nhung vừa bước chân vào cửa đã cười hì hì nói nhỏ với Trần Hải Nguyệt.

Trần Hải Nguyệt không hiểu: “Làm sao?”

Quan Nhung đánh mắt ra phía cửa sổ ...

Ack, Trịnh Phi.

Trần Hải Nguyệt còn chưa kịp rồi rắm, Trịnh Phi đã ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, thấy hai người đứng ở cửa, cười ngoắc bọn họ lại.

Quan Nhung kéo Trần Hải Nguyệt đi qua chào hỏi: “Thật khéo quá.”

“Đúng vậy, cùng ngồi đi.” Trịnh Phi cười ôn hòa, cất tài liệu với laptop trên bàn đi.

Bọn họ cũng không ngại ngừng gì, ngồi xuống gọi đồ uống.

“Ha ha, Trịnh Phi, anh trốn việc sao?” Trần Hải Nguyệt trêu ghẹo, “Cẩn thận em đi mách.”

“Anh đến đây bàn công chuyện, xong việc thì vào đây nghỉ ngơi chút, nhưng đừng có mách anh, báo hại anh thất nghiệp anh tới tìm em đòi cơm.” Trịnh Phi mỉm cười đáp.

Ba người bắt đầu hi hi ha ha, cười cười nói nói.

“A, đúng rồi, Trần Hải Nguyệt,” Trịnh Phi đột nhiên nhớ ra, “Em tìm được công việc?”

Trần Hải Nguyệt cười xấu hổ: “Ack, tìm được rồi. Chuyện lần trước, ngại quá...”

“Không sao, không có gì, em đừng để trong lòng, tìm được là tốt rồi. Oài ôi, bọn em mua nhiều vậy, nguyên một đại đội luôn.” Trịnh Phi nhìn đồng túi xách đồ sộ, vô cùng xúc động.

Quan Nhung đột nhiên úp mặt xuống bàn cười như điên.

Hai người không hiểu gì nhìn nó.

“Ha ha ha, không có gì, không có gì, đột nhiên nhớ tới tin nhắn trên mạng hôm qua An Linh gửi cho tao thôi.” Quan Nhung cười đến nổi tay run rẩy, mở túi ra lấy một tờ giấy nhớ ra cho bọn họ xem:

Người = ăn cơm + ngủ + đi làm + đi chơi; heo = ăn cơm + ngủ.

- Người = Heo + đi làm + chơi, Người – chơi = heo + đi làm

==> Người không biết đùa = heo đi làm.

- Đàn ông = ăn cơm + ngủ + kiếm tiền

- Đàn ông = heo + kiếm tiền, đàn ông – kiếm tiền = heo.

==> Đàn ông không biết kiếm tiền bằng heo.

- Phụ nữ = ăn cơm + ngủ + tiêu tiền.

- Phụ nữ = heo + tiêu tiền.

- Phụ nữ – tiêu tiền = heo.

“Cho nên?” Trần Hải Nguyệt không nói gì nhìn Quan Nhung cười đến run cả người, nói ra tiếng lòng của quần chúng.

“Cho nên,” Quan Nhung nghiêm túc nhìn Trịnh Phi, “Kết luận là, phụ nữ không tiêu tiền bằng heo.”

Trịnh Phi ngẩn ra, lập tức cười ha ha, “Có lý.”

Trần Hải Nguyệt liếc nó một cái: “Nhưng Nhung, chữ mày xấu quá.”

Trịnh Phi nhìn tờ giấy Quan Nhung đưa ra, chờ ra một chút, sau đó cười nhàn nhạt: “Nghe nói, mấy người bạn em, chữ An Linh là đẹp nhất.”

“Nhất định rồi, từ hồi tiểu học nó đã học thư pháp, chữ đủ các thể loại đều viết được hết. Em ở giữa, Nhung Nhung cuối cùng...”

Chưa dứt lời đã đưa tay che eo, diễn cảm vắn vẹo: “Khốn nạn!”

Quan Nhung âm trầm cười gian: “Nhìn tao chi? Tao không có đụng mày, tao chỉ véo ~!!”

Thời gian cười đùa trôi qua rất nhanh.

“A, năm giờ rồi, tao phải về.” Quan Nhung quay đầu hỏi, “Trần Hải Nguyệt, còn mày thì sao?”

Trần Hải Nguyệt nghĩ một chút, “Tao cũng về nhà. Trịnh Phi, còn anh?”

“Buổi tối anh có hẹn với bạn, giờ cũng phải đi rồi.”

Tính tiền xong, bởi vì không ai cùng đường với nhau, tuyên bố giải tán ngay tại chỗ.

Trần Hải Nguyệt chậm rãi đi về hướng tàu điện ngầm, đi được một lúc thì nhàm chán, lấy điện thoại ra, quyết định nhắn tin trên Lương Đông Vân một chút—

Nếu em vẫn không tìm được việc làm, có thể tìm anh ăn chực cơm không?

Lương Đông Vân rất nhanh đã gọi lại: “Ăn cháo được không?”

“Được.”

“Bây giờ em đang ở đâu?” giọng nói Lương Đông Vân vừa có sự vừa lòng vừa có chút vui mừng.

Trần Hải Nguyệt nói địa chỉ, chỉ nghe đầu bên kia nói: “Ồ nguyên đó chờ anh, đến ngay đây.”

Kết quả, hai người cùng đi ăn cháo Quảng Đông.

Quả nhiên là ăn cháo.

“Anh đúng là, nói được làm được.” Trần Hải Nguyệt nheo mắt.

Lương Đông Vân đặt một cái hộp nhỏ rất đẹp sang một bên, giọng điệu như không hề để ý nói: “Sáng nay nghe nói có người kêu đau dạ dày.”

“Có người” mặt đỏ lên, mãi miết húp cháo.

“Ăn xong có định làm gì không?” Lương Đông Vân dịu dàng mỉm cười nhìn cô.

“Về nhà. Tắm rửa.” Quan Nhung không phải mới nói đó thôi, cuộc đời chỉ ăn, ngủ, đi làm, đi chơi.

“Đi KTV với anh đi.”

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn: “Hử?” phải chán đến mức nào mới nghĩ đến chuyện hai người đi KTV?

Lương Đông Vân vẫn cười cười, chậm rãi ăn cháo: “Em gái anh có party nho nhỏ.”

Ừ, đúng, anh ta có đứa em gái, tên gì nhỉ? Ack, phải Lương Thần không?

“Mình anh đi đi.” Kỳ thật, cô muốn lên giọng hỏi một chút, xem đêm đó mẹ anh ta tìm anh ta nói những gì.

Lương Đông Vân rút một tờ giấy ăn đưa cho cô, sâu kín nói: “Anh sợ lắm.”

Trần Hải Nguyệt: @#\$\$%^&*

Được rồi, hấn thẳng.

Quan Nhung cũng nói, không biết chơi là con heo đi làm. Về chuyện mẹ con người ta nói cái gì... Có nói hay không ai mà cần!

Đi vào phòng KTV, Trần Hải Nguyệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm...

Không giống trong tưởng tượng, “party cá nhân của con gái Lương Chính Thanh”, đến đó, ngoài trừ hai người bọn họ, chỉ có vài người bạn thân của Lương Thần, mấy người trẻ tuổi ngồi với nhau, vừa náo nhiệt vừa thân thiết.

Lương Thần thấy Trần Hải Nguyệt, sưng sốt một chút, lập tức tươi cười rạng rỡ kêu to, “Anh, đến bên này ngồi này.”

Lương Đông Vân nắm tay Trần Hải Nguyệt đi lại đó ngồi xuống, đưa quà cho Lương Thần: “Sinh nhật vui về.”

Lương Thần vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn anh. Chị này chính là...?”

“Ack, xin chào, tên chị là Trần Hải Nguyệt,” Trần Hải Nguyệt xấu hổ cướp lời, “Cái này, xin lỗi nhé, không biết hôm nay là sinh nhật em, không thì đã mua quà tới rồi. Sinh nhật vui về.”

“Cảm ơn chị Trần.” Lương Thần cười như ăn trộm, “Chị đến là được rồi, người một nhà không cần tặng quà.”

Lương Đông Vân hiển nhiên rất hưởng thụ, nở nụ cười, nhìn Trần Hải Nguyệt hóa đá.

Lương Thần cùng với mấy người bạn thay phiên nhau hát mấy bài, quay đầu lại nhìn Lương Đông Vân, do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa mic tới trước mặt Trần Hải Nguyệt, nhiệt tình cười nói: “Chị cả, chị cũng hát một bài đi.”

Lương Đông Vân bắt ngờ gõ đầu cô một cái.

Lương Thần ngơ mặt, vuốt vuốt chỗ bị cốc một cái, Trần Hải Nguyệt đặt tay lên bả vai Lương Thần, trừng mắt nhìn hắn, đang định mở miệng chỉ trích.

Chỉ thấy, Lương Đông Vân tươi cười rạng rỡ ngồi sát vào hai người bọn họ, cười cợt: “Heo, kêu chị dâu.”

Trần Hải Nguyệt bán, trong đầu chỉ hiện lên ba chữ, Hồng Môn Yến.

Lương Thần mân huyết sống lại, ôm cổ cô, vui vẻ hét chói tai: “Chị dâu, em thích chị nhất!”

Xấu hổ, rất xấu hổ.

Trần Hải Nguyệt cười gượng, yên lặng cầm mic lần đi hát.

Hát xong một bài, nhìn quanh bốn phía, vẫn chỉ có thể quay lại ngồi ở giữa hai anh em nhà họ Lương.

Hai lon sprite đều được đưa lên cùng một lúc, chỉ khác nhau duy nhất là lon nước trên tay Lương Đông Vân đã được bật sẵn, còn rất quan tâm cầm thêm một cái ống hút.

Lương Thần thấy thế, thức thời cười rụt tay lại.

“Cảm ơn.” Trần Hải Nguyệt nhận lấy, cúi đầu một hơi uống hết nửa lon.

Bạn học của Lương Thần cũng rất náo động, bưng chén rượu chạy đến trước mặt Lương Đông Vân: “Anh Lương, lần đầu gặp mặt...” Blah blah blah...

Tâm tình Lương Đông Vân có vẻ rất tốt, hiền hòa bưng cái chén đứng lên, còn tán gẫu với mấy người bạn kia của Lương Thần.

“Bạn em uống giỏi thật đấy.” Trần Hải Nguyệt ghé vào tai Lương Thần cảm thán.

Lương Thần bưng chén lên, cụng vào lon sprite trong tay Trần Hải Nguyệt, cũng ghé vào tai cô, lớn tiếng nói: “Chị dâu, nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên anh em không khách khí hay gắt gỏng gì với em. Cảm ơn chị.”

Trần Hải Nguyệt quay đầu nhìn Lương Đông Vân một cái, vừa đúng lúc hắn cũng nhìn cô, 4 mắt chạm nhau.

Cô yếu thế thu hồi tầm mắt, nhìn nhìn lại Lương Thần ý cười đầy mặt, không biết nên nói gì cho phải, chỉ biết cụng cụng cái chén của người ta, uống sạch nửa lon nước còn lại.

Không khí đang vui vẻ, cửa phòng bị mở ra.

Người mới tới có vẻ quý phái, vóc dáng cao to bị ánh đèn phía sau kéo lê bóng thật dài trên mặt đất...

Ôi trời, Ngôn Tể Thời.

Trần Hải Nguyệt cảm thấy hôm nay mình có thể xem như là viên mãn, sinh thời được tái kiến công tử ẩn dật nổi tiếng của trung học Y.

“Tới rồi?” Lương Đông Vân thản nhiên nói.

“Ừ. Cậu chạy cũng nhanh đó.” Ngôn Tể Thời sải bước tới, phía sau còn có hai người.

Hai người kia vừa bước vào, Trần Hải Nguyệt đã thầm nghĩ—

Ông nội nó, thành phố này nhỏ kinh lên được!

Là Trịnh Phi và Hàn Nhạc Nhạc.

Hai người thấy Trần Hải Nguyệt ngồi giữa anh em nhà họ Lương thì vô cùng sửng sốt.

Hàn Nhạc Nhạc rõ ràng khôi phục tinh thần trước, khẽ cười gật đầu với Trần Hải Nguyệt, coi như chào hỏi xong, lập tức tới tặng quà cho Lương Thần: “Tiểu Thần, sinh nhật vui vẻ. Chị không mời mà đến, có sao không?”

Lương Thần cười nói: “Cảm ơn chị Hàn, chị khách sáo rồi.”

“Hôm qua vừa vặn gặp anh chị, anh ấy nói hôm nay đến dự sinh nhật em.” Hàn Nhạc Nhạc thản nhiên cười giải thích, “Chị nghĩ dù sao hết chương trình cũng không có gì làm, nên tới đây xem náo nhiệt.”

Ngôn Tể Thời đưa cho Lương Thần một cái hộp rất nhỏ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lương Thần nhận lấy, cười cười, không nói gì.

Trịnh Phi cũng đưa quà: “Lương Thần, sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn anh Phi, mau ngồi đi.”

Bạn học Lương Thần nghe vậy cũng nhanh chóng đứng lên nhường chỗ.

Trịnh Phi cũng không câu nệ, ngồi xuống ghế băng mềm mại, cười chào hỏi Trần Hải Nguyệt: “Ha ha, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.. Ha ha ha...” Trần Hải Nguyệt ném một lon nước sang cho hắn.

Trái đất này thật là tròn.

Ngôn Tể Thời thấy Trần Hải Nguyệt, đến ngồi bên cạnh Lương Đông Vân.

Lương Đông Vân lạnh lạnh liếc anh ta một cái, hừ lạnh: “Nhìn cái gì?”

Ngôn Tể Thời mỉm cười: “Nhìn thấy cô ấy rất quen.”

“Bắt chuyện như vậy cũ rồi,” Trịnh Phi nhanh chóng tiếp lời, “Đây là bạn cùng khóa với chúng ta, Trần Hải Nguyệt.”

Lương Thần đứng dậy, long trọng tuyên bố với nhóm bạn của mình: “Chị này chính là DJ nổi tiếng Hàn Nhạc Nhạc, mọi người vỗ tay vỗ tay...”

Đám người trẻ đánh trống reo hò âm ỉ, một cô gái đứng cạnh Lương Thần nói: “Giọng chị ấy quen quá.”

“Cậu cũng nghe chương trình của chị ấy sao?” Lương Thần cười, “Chị Hàn, hát một bài cho bọn em nghe đi.”

“Không phải...” Không phải vì thế. Giọng cô bé kia bị chìm lẫn trong tiếng ồn ào.

Hàn Nhạc Nhạc bị mọi người giựt dây, nhận lấy cái mic, hào phóng nói: “Chị đây cung kính không bằng tuân mệnh, cả gan vì thọ tinh tiểu thư đây tặng một bài.”

Giọng hát mềm nhẹ ngọt ngào, cô bé vừa mới nói lúc nãy ngồi chồm hổm trước mặt Trần Hải Nguyệt, ý bảo cô cúi đầu.

Trần Hải Nguyệt nghi hoặc cúi xuống, chỉ nghe cô bé ấy nói: “Chị Trần, chị phát hiện không, giọng chị với giọng Hàn Nhạc Nhạc giống nhau sao.”

23. Chương 23: Hồng Môn Yến [hạ]

Trần Hải Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hàn Nhạc Nhạc đang hát, lại cúi đầu trả lời cô bé kia: “Giống á?”

Lương Thần cũng chen vào ngồi giữa hai người: “Đang nói chuyện gì vậy ạ?”

“Cô ấy nói giọng chị giống giọng Hàn Nhạc Nhạc.” Trần Hải Nguyệt cười.

“Không phải là giọng hát,” Cô bé kia vội giải thích, “Em nói lúc nói chuyện ấy, mọi người không thấy vậy sao, lúc chị ấy nói chuyện rất giống chị Trần! Âm cuối hơi cao...”

“Chắc là thói quen phát âm, bọn mình cùng quê mà...” Lương Thần suy nghĩ, còn nói thêm, “Có điều đúng là giọng chị ấy lúc bình thường với lúc dẫn chương trình khác nhau thật...”

“À, đúng rồi, Ngôn Tể Thời tốt nghiệp đại học nào em?” Trần Hải Nguyệt nhìn Lương Thần.

Lương Thần hơi cứng người, trả lời qua loa câu hỏi của cô.

Trần Hải Nguyệt tỉnh ngộ “ừm” một tiếng...

Hóa ra anh ta chính là bạn học đại học với An Linh, đồng nghiệp ở chung với Trịnh Phi.

Thế giới này thật quá bé.

Hàn Nhạc Nhạc hát xong một bài, vui vẻ trở lại: “Anh, làm ơn cho em cốc nước.”

Trần Hải Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Học chung 3 năm, sao chị không biết cô ấy có anh trai nhỉ.”

Thân là chuyên gia nhiều chuyện nổi tiếng ban 6, quả thật là sự cố rất lớn.

Lương Thần cười kín như bưng: “Anh Phi họ Trịnh mà...”

Trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người, Trịnh Phi đưa một cốc nước cho Hàn Nhạc Nhạc.

Trịnh Phi sững sốt, cứ tưởng cô ta kêu Ngôn Tể Thời chứ.

Tế bào nhiều chuyện bắt đầu rục rịch trỗi dậy, Trần Hải Nguyệt ghé sát vào Lương Thần hỏi: “Em nói như vậy là có ý gì?”

“Anh Phi là anh trai kết nghĩa thôi,” giọng Lương Thần rất nhỏ, “Chị dâu là bạn học của chị ấy ạ?”

“Đúng vậy, hôm nay thật khéo,” Trần Hải Nguyệt nhếch miệng, “Hàn Nhạc Nhạc, Trịnh Phi, chị, bọn chị học cùng ban hồi trung học, anh em học ban nhất, Ngôn Tể Thời ban tư. Đúng rồi, ngày trước các hoạt động lớn trong trường đều do Hàn Nhạc Nhạc và Ngôn Tể Thời cùng nhau dẫn chương trình hết...”

Sau đó Ngôn Tể Thời học đại học cùng An Linh, Trịnh Phi và Ngôn Tể Thời là đồng nghiệp ở chung nhà, Lương Đông Vân có vẻ rất thân với Ngôn Tể Thời... Oa, rối rắm quá, vẽ sơ đồ quan hệ thì có bao nhiêu cái mũi tên nhỉ.

Lương Thần uống một ngụm nước, không nói tiếp.

Trần Hải Nguyệt biết mình vừa nói chuyện chán ngắt, cẩn thận thăm dò thêm một câu: “Em có thân với Hàn Nhạc Nhạc không?”

Lương Thần cười, “Em đến chỗ bạn bè anh em tụ tập ăn cơm vài lần, có gặp chị ấy.”

“....À, nhắc mới nhớ, ngày trước Trần Hải Nguyệt chủ biên tờ tạp chí viết tay ở ban chúng ta đó,” Giữa lúc nhạc dừng, giọng Hàn Nhạc Nhạc có vẻ lớn hơn thường ngày, “Tôi nhớ có lần còn nhắc tới Ngôn Tể Thời phải không? Còn có vài lời nhận xét khá thú vị, anh nhỉ?”

Trịnh Phi mỉm cười gật đầu...

Ngôn Tể Thời nhìn về phía Trần Hải Nguyệt, tò mò hỏi: “Nói lại tôi nghe được không?”

Trần Hải Nguyệt không nói gì, bối rối cười cụp mắt xuống, trong lòng điên cuồng mắng Hàn Nhạc Nhạc: Nếu cô không nhắc tới thì tôi cũng quên mất chúng ta không đội trời chung rồi! Đạp chết cô!

“Mặt mũi sáng sủa, thanh lịch, cao quý...” Hàn Nhạc Nhạc cười ngây thơ, nhấn mạnh từng chữ...

Ngôn Tể Thời nghe thế nhe răng ra cười, dưới ánh đèn mờ mờ lại càng thêm quý phái...

Lương Đông Vân nắm chặt cái cốc trong tay, không chớp mắt, cười nói: “Đánh giá cao thật đó.”

Lương thiếu gia, anh đừng có cười như vậy, sợ lắm!

Trần Hải Nguyệt run rẩy, vội cười trừ: “Tuổi trẻ nông cuồng, mạo phạm rồi, thứ lỗi thứ lỗi...”

Lương Thần cười gian trá, lén nói với Trần Hải Nguyệt: “Chị dâu, nghe vậy là biết quan hệ của chị với Hàn Nhạc Nhạc thế nào rồi.”

Rất rõ ràng = =...

Trần Hải Nguyệt bắt đắc dĩ thì thầm bên tai cô: “Bọn chị vốn hay bắt đồng ý kiến. Ba cô ta ngày trước làm thầy giáo trong trường, cho nên lúc nào cũng ra vẻ nghiêm túc lắm.” Còn chơi trò tiểu nhân mách lẻo nữa, tức = =...

Hồi trung học, Trần Hải Nguyệt vốn đơn giản chỉ muốn viết báo chia sẻ với bạn bè thân thiết. Sau đó bị thầy chủ nhiệm tịch thu một số “Bát quái đến đây”, báo hại cả lớp bảo An Linh, Quan Nhung, Vương Ti Nhã và cô là “Lưu manh không ra lưu manh, học trò không ra học trò.” Ha ha ha....

Chỉ lát sau, Lương Thần đã bị bạn bè kéo đi hát, Trần Hải Nguyệt đành phải ngay ngắn ngồi đó, im lặng chịu đựng “áp suất thấp” của Lương Đông Vân...

“Lương Đông Vân, anh có tham gia tiệc mừng kỷ niệm công ty của mẹ anh không?” Hàn Nhạc Nhạc đặt cốc xuống, hào hứng tán gẫu.

“Chắc có.” Lương Đông Vân cười khẽ, trả lời xong, quay đầu lại nói với Trần Hải Nguyệt, “Quảng cáo mới của “Nhất Chi Vân” là do Hàn Nhạc Nhạc lồng tiếng.”

Hử, đây là... giải thích hả? Cô có hiểu lắm gì đâu...

Trần Hải Nguyệt bật cười.

Cô chẳng có chủ đề gì để nói, vì thế từ đầu đến cuối chỉ im lặng mỉm cười, uống nước, nghe người ta hát hò...

Hàn Nhạc Nhạc tiếp tục cười nói: “Đừng cười em mà, chỉ là mời hữu nghị vậy thôi. À, đúng rồi, anh, nghe bảo anh giúp mẹ Lương Đông Vân tìm biên tập viên sao rồi?”

Nghe câu này, Trần Hải Nguyệt quay đầu nhìn Trịnh Phi, thích thú nhíu mày cười. Hóa ra đây là nguyên nhân mà anh ta bảo là “Người quen nhờ giúp”....

Một lon nước chắn trước tầm mắt cô, hơi thở ấm áp của Lương Đông Vân thiêu đốt lỗ tai của cô: “Đừng mãi hóng chuyện không thể.”

Trần Hải Nguyệt cứng nhắc nhận lon nước, cúi đầu cắn ống hút.

Trịnh Phi cười áy náy, cầm cái cốc lên uống một hơi cạn sạch, giọng nói mềm mỏng: “Có nhờ vả vài người, nhưng mà vẫn chưa được...”

“Anh à, lúc nào anh cũng chậm nửa bước...” Tiếng cười của Hàn Nhạc Nhạc hơi ngượng ngịu, “Lương Đông Vân, nhờ anh cáo lỗi với mẹ anh hộ em nhé, em sẽ lưu ý tìm người...”

“Cảm ơn.” Lương Đông Vân hồ hững đáp lại, tay trái không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đặt lên bàn tay của Trần Hải Nguyệt...

Vòng cung phản xạ siêu lớn của Trần Hải Nguyệt còn chưa kịp đưa thông tin “Đụng tay đụng chân” này lên não, trong đầu cô đang còn bận sắp xếp lại mấy mũi tên tán loạn trong sơ đồ quan hệ...

Ừm, kết luận tạm thời như này, quan hệ giữa Lương Thần với Ngôn Tể Thời rồi tơ vò; Trịnh Phi với Hàn Nhạc Nhạc có Tư Mã Chiêu chi tâm; cuối cùng, Hàn Nhạc Nhạc, cái con mụ cả ngày tự kỷ này, rõ là Hạng Trang múa kiếm...

[Tư Mã Chiêu chi tâm: Trong câu, dã tâm của Tư Mã Chiêu, ai cũng biết... Ý bảo là quan hệ quá rõ ràng rồi...

Hạng Trang múa kiếm: Bề ngoài có lý do chính đáng nhưng thật ra có dụng ý khác]...

Vàng 24k không pha, đích thị Hồng Môn Yến...

[Hồng Môn Yến = bữa tiệc lành ít dữ nhiều ạ]...

Bởi vì ký túc xá trường Lương Thần sắp đóng cửa, không khí vui vẻ của bữa tiệc phải sớm chấm dứt.

Trắc trở mãi cuối cùng cũng về được đến nhà, Lương Đông Vân mở lap ra xử lý công việc, Trần Hải Nguyệt cũng đặt máy đối diện với anh, thỉnh thoảng nhìn anh làm việc, mười ngón tay cũng chém nhiệt trên bàn phím, group chat quen thuộc dày đặc chữ tường thuật lại cuộc gặp mặt hôm nay...

...

Ta là Trần Hải Nguyệt: Xong rồi đó, bọn mày chém thoải mái đi.

An Phù Sinh: Cái con Hàn Nhạc Nhạc này.... Đánh người không khó, khó nhất là đánh xong nó vẫn không chừa! Có điều vẫn phải nói, không phải nó lúc nào cũng ngoảnh mặt lên trời sao, chẳng biết nhận Trịnh Phi làm anh từ lúc nào nữa... Ngoài ý muốn – ing.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hay nó thiếu thốn tình cảm? Cổ đảm ăn xôi nhận đại lấy một ông anh.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Đúng rồi, hồi đó nó đi mách lẻo cuốn “Bát quái đến đây” của bọn mình tao đã muốn đánh rồi, lúc đó đưa nào cản tao, đưa nào?!

Ta là Trần Hải Nguyệt: Lúc đi về, nó bảo Trịnh Phi không tiện đường, nhờ Lương Đông Vân đưa nó về, Lương Đông Vân chưa kịp nói nó đã quay sang nhìn tao, gớm cái mặt!!!

Ta là Trần Hải Nguyệt: Lúc đó tao chỉ muốn nói với nó, mày làm mặt thế với ai đấy? Tao nợ mày đến kỳ chưa trả hả?

An Phù Sinh: HỪ hừ, Trần Hải Nguyệt, giặc nó đã đánh đến cửa rồi, mày mà không chửi đồng nó lên thì đúng là xin lỗi uy danh chị em mình quá!

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao bảo, lôi nó ra phố, đánh mạnh vào, túm tóc nó đập đầu xuống đường ý ... = =...

Ta là Trần Hải Nguyệt: Ack, bỏ đi. Thực ra, nó cũng chẳng làm gì. Tao chỉ hơi khó chịu thôi.

An Phù Sinh: Khổng phu tử đã nói rồi, lấy ơn báo oán, lấy gì báo ơn? Tao thấy ý kiến của Nhung Nhung khả thi!

Ta là Trần Hải Nguyệt: tao làm gì có lòng nào mà lấy ơn báo oán? Nguyên tắc của tao là, người không đụng tao, tao không đụng người, nếu người đụng tao, tao đụng lại; còn đụng nữa, diệt cỏ diệt tận gốc...

Đang chém nhiệt tình, Lương Đông Vân đã làm việc xong, cười cười nhìn dáng vẻ tập trung của cô: “Sao online mà cũng tức giận vậy?” Nghiến răng nghiến lợi thế kia...

Trần Hải Nguyệt vội tắt QQ đi, chột dạ cười gượng: “Hắc, hắc hắc, không nói gì, chat với bọn Nhung Nhung á mà.” Nói xấu sau lưng người ta, bà tám quá đi.

“Chat xong chưa?” Lương Đông Vân tiện tay lật lật xấp “Bát quái đến đây” cô đặt bên cạnh.

“Chat, chat xong rồi...” Sao lại có dự cảm đại sự không ổn nhỉ?

“Bọn em chat xong rồi, không bằng chúng ta tiếp tục tán gẫu một chút....?” Hấn vừa cười gượng vừa có ản ý.

Trần Hải Nguyệt ý thức được gì đó, đẩy ghế ra sau một chút, cười trừ: “Dạ, được. Anh muốn tán gẫu cái gì?”

“Dù sao cũng rảnh mà,” Lương Đông Vân càng cười càng bí hiểm, ánh mắt vô tình quất chan chát vào tinh thần cô, “Tán chuyện “Sáng sửa, thanh lịch, cao quý”...”

Biết ngay là chuyện này mà...

Trần Hải Nguyệt im lặng không biết hỏi ông trời thế nào, đành rưng rưng cắn khăn, chạy trốn chết...

24. Chương 24: Ăn No Hiếu Chiến...

“Hình như em có chuyện muốn nói với anh thì phải?” Cuối cùng Lương Đông Vân cũng không nhịn được nữa, vừa ra đến cửa thì dừng lại, quay người hỏi Trần Hải Nguyệt đang đi đằng sau.

“Dạ?” Trần Hải Nguyệt bị lời dạy ăn sáng mờ mịt nhìn anh.

Lương Đông Vân chăm chú nhìn cô, trong mắt đầy sự chờ mong.

Trần Hải Nguyệt bị không khí im lặng đến dị thường dọa sợ, dần dần định thần lại—

Hở! Chẳng lẽ... Tội qua hấn nói thật?

Lúc hai người tiến hành “xâm nhập”, à không, trao đổi.

Tình hình chiến đấu tất nhiên rất kịch liệt, Trần Hải Nguyệt trẻ người non dạ binh bại như núi, không thể không đình chiến đàm phán.

Đàm phán xong rút ra kết luận, Lương Đông Vân nhiệt liệt biểu thị, nếu với cả người không quen biết như Ngôn Tể Thời cô còn có thể nhận xét như vậy, thì cũng nên đánh giá anh vài điều, hơn nữa, còn yêu cầu không được lặp lại, không được cất bớt số lượng từ, ngôn từ không được nông cạn đến mức làm cho anh không-có-cảm-giác-thành-ý.

Nghĩ đến đó, da đầu Trần Hải Nguyệt run lên. Lo lắng trong lòng đánh trống reo hò: Nói đi, nói đi, có gì thì nói quách đi cho rồi!

Có điều, càng cuống càng rối, há miệng ra rồi lại khép miệng lại, cuối cùng vẫn không phun ra nổi nửa chữ.

Bình thường nói chuyện phiếm, đủ chuyện chân chó, ngay cả nghĩ cũng không thèm nghĩ, mở miệng ra là nửi lỗ sóng thần, bây giờ đến thời khắc mấu chốt, trong đầu lại trống rỗng... này... này...này... Không công bằng!!!!

Lương Đông Vân nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lấy trong ví ra một tấm thẻ ngân hàng đặt vào tay cô.

“Cái gì vậy?” Trần Hải Nguyệt cứng đờ người.

Sao giờ lại phản ứng nhanh vậy chứ?

Lương Đông Vân không khỏi hậm hực, thấp giọng nói: “Thẻ lương.”

“Làm... Để làm gì?” Anh có ý gì chứ?!

Lương Đông Vân trừng mắt nhìn cô, cuối cùng dần từng chữ: “Tiền-thuê-phòng!”

Đùng đùng mở cửa bỏ đi.

Trần Hải Nguyệt tròn tròn mắt..

Đây... Đây là cái nhau hả?

Cơ mà, cô có nói gì đâu.

Mang tâm sự nặng nề làm việc suốt buổi sáng, đến giữa trưa nhận được một tin nhắn của Lương Đông Vân, hỏi cô buổi tối có muốn tới chỗ Ngôn Tể Thời tụ tập không.

Nhớ tới chuyện không vui lúc sáng, chẳng có dũng khí đi rồi lại mất mặt, vội từ chối nói có hẹn với An Linh.

Thế mà buổi chiều nhận được điện thoại của An Linh thật, đành vác cái mặt xám như tro ra ngoài.

Vừa gặp một cái, An Linh đã bị luồng khí thanh niên cô đơn chán đời của Trần Hải Nguyệt dọa sợ: “Hôm nay sao đây? Nhìn mặt mày xấu thế.”

Trần Hải Nguyệt theo An Linh đi mua sắm, nhìn nó phần khích chọn đông chọn tây, uể oải nói: “An An, tao muốn đổi kiểu tóc.”

An Linh đang đứng trước gương ngắm nghía một cái áo, không thềm quay đầu lại, hỏi: “Đổi kiểu gì?”

“Để xõa chẳng hạn.” Kệp lên thì cứng nhắc quá.. Aizz, nhân thể cải thiện tâm trạng...

“Tao khuyên mày thôi đi,” An Linh trả lại cái áo cho nhân viên bán hàng, đến bên cạnh cô, “Cái kiểu tóc đấy, gió thổi qua một cái, cộng với cái vẽ mặt bây giờ của mày, đảm bảo giống hệt vừa mới bị QJ.”

Trần Hải Nguyệt phun máu.

“A, Trần Hải Nguyệt, lại đây này, cái đó đẹp không?” An Linh lôi cô.

Trần Hải Nguyệt nhìn qua, ngắm nghía một chút cái váy trong tay An Linh, “Ack, nếu để mặc mùa đông, mày không thấy... nó quá gợi cảm hở?”

Không sợ lạnh chết hở?

“Cuộc đời ngắn ngủi, tội gì không gợi cảm.” An Linh thản nhiên cười, đưa túi xách cho Trần Hải Nguyệt, vào phòng thử đồ.

Trần Hải Nguyệt ôm hai cái túi ngồi xuống ghế bên ngoài phòng thử đồ, móc di động ra giết thời gian.

“Trần Hải Nguyệt!”

Nghe thấy có người kêu tên mình, Trần Hải Nguyệt vội vàng ngẩng đầu, bắt gặp Trịnh Phi đang đi về phía cô, theo sau là Hàn Nhạc Nhạc.

Gặp ma rồi, ngày trước 7 năm ở cái thành phố này không gặp một ai, sao dạo này tỉ lệ trùng xổ số cao bất bình thường vậy?

Trịnh Phi đối với việc tình cờ này rất thích thú: “Dạo này hay gặp quá.”

“Đúng vậy, đúng vậy, cuộc đời không gặp thì thôi, ha ha...” Trần Hải Nguyệt phát hiện, bây giờ gặp Trịnh Phi đã không còn khách sáo nữa.

Hàn Nhạc Nhạc cũng đi tới, mỉm cười lịch sự nhưng vẫn lộ rõ vẻ kiêu kỳ: “Là Trần Hải Nguyệt à, thật là khéo.”

“Đúng vậy, thật khéo, cô mà cũng tự đi mua sắm à?” Trần Hải Nguyệt cũng cười đáp trả.

Ha ha, mày đã trưng cái vẽ mặt nữ thần ra rồi thì tao đành phải thấp ày một nén hương vậy.

Khuôn mặt tươi cười của Hàn Nhạc Nhạc quả nhiên đông cứng.

Thấy có mùi thuốc súng, Trịnh Phi nhanh chóng đứng ra hòa giải: “Con gái mấy cô hay thích mua sắm mà, hai ngày trước em với Quan Nhung còn mua nguyên cả đại đội còn gì.”

“Quan Nhung cũng viết công thức cho anh xem rồi đấy thôi, con gái không tiêu tiền bằng heo. Ha ha ha.” Trần Hải Nguyệt cười to.

“Ha ha, em cứ hài hước như vậy. Nhạc Nhạc cũng thế, những hôm nay khác, vì có một bữa tiệc nên đến đây mua đồ lễ phục.”

“Anh, xem anh nói kia,” Hàn Nhạc Nhạc đã sống lại, giọng nói lại tiếp tục tỏ ra kiêu căng, “Mẹ Lương Đông Vân đích thân đến gửi thiệp mời, em mà không trịnh trọng một chút lại không thích hợp.”

Được, Hàn tiểu thư, trọng âm của cô thật chính xác cần ngay ở chữ “Mẹ của Lương Đông Vân”, được rồi, đừng nhìn tôi như vậy nữa.

Trần Hải Nguyệt vẫn tươi cười, trong lòng lại oán thầm.

“Có đẹp không?” An Linh cúi đầu sửa sang lại cổ áo đi ra.

“Được đó. Có điều, mày, thật sự không lạnh sao?” Trần Hải Nguyệt lo lắng hỏi.

An Linh ngẩng đầu, như là vừa mới phát hiện ra hai người kia, áy náy cười cười: “Tôi còn nghĩ Trần Hải Nguyệt lắm bầm một mình, hóa ra là Trịnh Phi.”

Nói chuyện, ánh mắt thản nhiên quét qua Hàn Nhạc Nhạc, gật đầu chào khách sáo.

Hàn Nhạc Nhạc từ trước đến giờ đối mặt với An Linh đều yếu thế hơn, “An Linh, cô cũng đi mua đồ à?”

An Linh không nói gì, chỉ nhìn cô ta.

“Sao cô không chọn màu xanh lam ấy? Tôi nhớ cô mặc màu đó rất hợp.” Giằng co mãi, Hàn Nhạc Nhạc bắt đầu hỏi thêm một câu

Trần Hải Nguyệt thấy Trịnh Phi có vẻ lúng túng, không đành lòng đụng đụng cánh tay An Linh: “Chị hai à, đừng ngăn người nữa, người ta đang hỏi kia.”

An Linh quay đầu đối mặt với Trần Hải Nguyệt, dùng đúng cái ngữ điệu kiêu căng cao ngạo mà Hàn Nhạc Nhạc mới dùng nói chuyện với cô, “Chị đây không phải nhân viên phục vụ, không có nghĩa vụ trả lời cái này cái kia.”

Hoàn toàn lạnh như băng, nụ cười trên mặt Hàn Nhạc Nhạc cuối cùng cũng không giữ nổi nữa.

An Linh quay về phòng thử đồ: “Trần Hải Nguyệt, mày tới đây giúp tao đi, khóa kéo cái váy này phiền quá. Ngại quá Trịnh Phi, không nói chuyện được rồi.”

Trần Hải Nguyệt cười có lỗi nhìn Trịnh Phi, đuổi theo An Linh.

“Mày là heo à, để cho người ta giễu võ giương oai trước mặt mày?” Vừa tới cửa, An Linh đã nổi trận lôi đình.

Trần Hải Nguyệt ôm cô một cái, cười hắc hắc: “Tao biết là mày vì tao. Tao cũng chỉ muốn hòa khí phát tài thôi mà. Ha ha.”

“Phát cái đầu quỷ nhà mày! Nó là ai chứ? Dám chọc tức mày! Tao đứng trong này nghe mà còn ứa máu! Tại mày, để ra mặt trở như cái đế giày, chửi trách người ta thích chà đạp.” An Linh vừa thay quần áo vừa mắng.

“Đừng tức nữa mà, tao không sao,” Trần Hải Nguyệt trấn an, “Nội tâm tao cường đại, khiêng tốt.”

Chỉ cần người ta không giẫm đúng chỗ, cô cũng chẳng thèm tức giận.

Đi ra khỏi phòng thử đồ, đã không thấy hai người kia nữa, có điều, An Linh bị cụt hứng, nghĩ nghĩ một lúc quyết định đi ăn cơm.

Dưới ánh đèn màu cam trong phòng ăn, An Linh cầm phần quơ dưa: “Mày nhìn xem, nó lỏng tiếng không công cho quảng cáo của “Nhất Chi Vân”, lại giúp đỡ người ta tìm biên tập tạp chí, bây giờ còn chạy ra trước mặt mày khoe nhận được thiệp mời của mẹ Lương Đông Vân.... Ý đồ quá rõ ràng rồi, rất cuộc mày có ý thức được nguy cơ không hả?”

Cô... có.

Trần Hải Nguyệt cắn dưa, nhún nhường: “Tao có nên làm cái gì đó không?”

“Nếu Lương Đông Vân yêu mày, mày chẳng cần phải làm gì, bởi vì hần ta sẽ làm hộ mày; nếu hần không yêu mày, mày cũng chẳng phải làm gì, bởi vì có làm cũng vô ích.”

“Ừc, địch không động, tao không động.” Trần Hải Nguyệt gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

“Tao còn chưa nói hết, còn có...” An Linh lập tức biến thành chị em thân thiết, “Nhưng là! Nếu mà thật sự không làm gì, thì mày cũng chuẩn bị mà OVER đi!”

“Rất sâu sắc!” Trần Hải Nguyệt giơ ngón tay cái lên, sau đó cúi đầu cố nuốt cơm.

“Mày đúng là nuốt không nổi.” An Linh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Không ăn no làm sao có ý chí mà chiến đấu?”

“Ừ, vậy mày tính làm gì bây giờ?” An Linh cười cười ghé sát vào cô, tỏ ý lắng nghe.

Trần Hải Nguyệt nuốt nốt miếng cơm trong miệng, rút một tờ giấy ăn lau miệng, chậm rãi nói: “Tao tính, cuối tuần đi Thượng Hải.”

An Linh rút dũa: “Bây giờ mày còn muốn đi chơi? Không lo nó nhân cơ hội giậu đồ bìm leo à?”

“Cho tao mượn mày hai ngày, đi cùng tao.” Trần Hải Nguyệt bắt vi sở động, búng tay định càn khôn.

“Hả?” Cái gì đây?

“Tao sẽ không vì địch khiêu khích mà gây chiến, An an,” Trần Hải Nguyệt cười ngọt ngào đến mức quỷ dị, “Nếu chiến, tao chỉ cần bảo vệ tốt cái cốc của tao thôi.”

Đúng vậy, của tao.

25. Chương 25: Vì Cái Gì...

Bởi vì cả buổi tối Lương Đông Vân tâm thần bất ổn, cuối cùng bị Ngôn Tể Thời đá ra khỏi nhà.

Lái xe về chỗ ở của Trần Hải Nguyệt, ngẩng đầu nhìn ánh đèn sáng trong phòng cô, tâm trạng khê tả lỏng.

Cứ như vậy, anh quyết định đứng ở dưới đầu đình thần một chút mới đi lên.

Hôm nay là lần đầu tiên không không chế được cảm xúc trước mặt cô.

Vòng cung phản xạ của Trần Hải Nguyệt quá dài, mỗi lúc anh và cô ở bên nhau, đều là anh ra sức sắp xếp kịch bản, anh chỉ sợ, cô vẫn còn chưa kịp phản ứng tới đó, đã thế lại vốn tính lười nhác, lười phản kháng, mới tùy ý để anh kéo đi.

Buổi sáng cấu kính xong, ngẫm lại cũng không biết vì sao cố tình gây sự. Không chỉ có ảm ức, không cam lòng... mà còn có... Không có cảm giác an toàn.

Anh nôn nóng cũng chỉ bởi vì muốn biết trong lòng cô anh là như thế nào, chính là muốn xác định, rốt cuộc anh có ở trong lòng cô không mà thôi.

Lúc ra khỏi nhà xong, ôm cục tức mất nửa ngày chỉ tay lên trời thề hôm nay tuyệt đối sẽ không gọi điện cho cô. Tất nhiên là, nếu cô gọi điện đến, cũng nhất định phải 3 lần mới nghe máy, tuyệt đối, tuyệt đối phải cho cô tỉnh lại, cho cô biết thế nào gọi là hoảng hốt, bất an.

Không ngờ cái con người vô lương tâm kia đến tận giữa trưa cũng không có động tĩnh gì!

Cuối cùng anh vẫn không nhịn được, đành nhắn tin hỏi cô có muốn đi cùng tới nhà Ngôn Tể Thời không, thế mà đảm bảo là có hẹn với An Linh!

Tức, tức chết mất!

Mặt Lương Đông Vân đen xì đẩy cửa ra, Trần Hải Nguyệt ngồi trước màn hình máy tính, ngẩng đầu cười tươi roi rói, “Anh đã về rồi à?”

Giống như chưa xảy ra chuyện gì. Giống như, cô đợi anh lâu lắm rồi ấy.

“Ừm” một tiếng, Lương Đông Vân thay giày đi vào, trong lòng thầm mắng mình yếu đuối, chỉ vì một nụ cười của cô mà bán sạch nổi tức giận tiết kiệm của cả ngày, khéo miệng không kìm chế được lạng lẽ nhếch lên.

Trần Hải Nguyệt cười hì hì rót một cốc nước đưa cho anh, lại trở lại ngồi trước màn hình máy tính.

“Ngày mai là thứ 6 rồi.” Lương Đông Vân hắng giọng, cố gắng không để giọng điệu của mình tỏ ra quá quan tâm.

“Đúng vậy.” Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, cười như con mèo cầu tài.

Quả nhiên chỉ cần tí tẹo quan tâm là đã mềm lòng.

Lương Đông Vân cảm thấy mình thật thê thảm, nhưng trong lòng lại ngọt như đường.

Thất bại thảm hại ngồi lên ghế, cười dịu dàng: “Cuối tuần em muốn làm gì?”

Nói đi. Dù sao tâm trạng của anh đang khoái trá quá mức, yêu cầu gì cũng chấp nhận hết.

Trần Hải Nguyệt nghe vậy đi lại, ngồi xuống trước mặt anh, cười híp mắt, “Cuối tuần cho anh nghỉ, không phải lo cho em.”

“Vì sao?” Tươi cười đông cứng, cả người cũng cứng đờ.

“Em có việc muốn đi Thương Hải một chuyến, tối mai bay rồi, chiều chủ nhật mới về.” Trần Hải Nguyệt cười ngọt ngào giải thích, “Chờ em về, có thời gian nói cho anh một chuyện rất quan trọng.”

Lương Đông Vân kinh hoàng một lúc lâu, im lặng đứng dậy, im lặng lấy cái này cái nọ, đi vào phòng tắm.

Tựa lưng vào tường phòng tắm lạnh như băng, không tìm được mà rét run—

Chẳng qua là bốc đồng một chút thôi, Trần Hải Nguyệt... Em không được không cần anh!

Mặc kệ em nói gì, anh mà làm theo lời em anh không phải Lương Đông Vân!

“Nguy rồi! Tao quên mang ví tiền!” Đứng trong đại sảnh sân bay, Trần Hải Nguyệt kinh hô.

An Linh trợn mắt: “Tiểu thư, tôi xin cô! Không phải đã nhắc mày chuẩn bị cho kỹ rồi sao?”

“Tao, tao kích động quá mức...!” Thảm rồi, thảm rồi, làm sao giờ?

“Có mang theo card không?”

“Card của tao để hết trong ví rồi!” Trần Hải Nguyệt đau khổ, khóc không ra nước mắt.

An Linh không nói gì vỗ vỗ vai cô: “Không sao, đi có hai ngày thôi, dùng của tao đi. Đang còn Vương Ti Nhã nữa mà? Không đói chết mày đâu.”

Không được! Nhờ hai đứa nó là đã mắc nợ tình cảm to lắm rồi, bây giờ còn tiêu tiền của bọn nó thì làm sao được.

A, đúng rồi, thẻ!

Trần Hải Nguyệt hai mắt sáng ngời, vừa lục túi vừa gọi cho Lương Đông Vân: “Lương Đông Vân, mật mã thẻ anh đưa em là gì?”

Đầu bên kia Lương Đông Vân hơi sững sốt, lập tức buột miệng đọc ra mật mã.

“A, thấy rồi, may quá, may quá,” Cô vui vẻ nói, “Em phải lên máy bay đây, ngày kia gặp lại! Cuối tuần vui vẻ!”

Nói xong cúp máy, kéo An Linh qua cửa đăng ký, hoàn toàn không biết Lương Đông Vân đang nhú mào nhìn chằm chằm vào cái điện thoại.

Đã lâu không gặp Vương Ti Nhã, ba người vừa chạm mặt, quả nhiên kinh thiên động địa. Cuối cùng Vương Ti Nhã đưa họ về khách sạn, hẹn ngày hôm sau gặp mặt, thế giới mới bình thường trở lại.

Trần Hải Nguyệt phấn khích, mặt mũi đỏ bừng bừng, cho đến tận lúc An Linh cầm điện thoại trong khách sạn gọi cho chồng, mới bắt tri bắt giác nhớ tới phải gọi cho Lương Đông Vân báo bình an.

A, cô đúng là đầu heo.

Vỗ đầu mấy cái, cô cũng lấy di động ra, đang bấm máy, An Linh đã đưa tay ra ngăn lại.

Nghi ngờ đợi An Linh cúp máy xong, Trần Hải Nguyệt mới ngốc nghếch hỏi, “Làm gì vậy?”

An Linh khinh bỉ trừng mắt nhìn cô, đưa máy cổ định sang: “Heo à! Dùng máy cổ định đây này.”

“Vì sao?”

Đúng là tay mơ.

An Linh chép miệng thở dài, lấy kinh nghiệm của người từng trải kiên nhẫn giảng giải: “Mày một mình ra ngoài, lấy máy của khách sạn gọi điện cho hân, cũng báo cho hân mày đang ở khách sạn luôn, không có chạy lung tung, hiểu chưa?”

Cảm giác an toàn, cả đàn ông lẫn phụ nữ đều cần, đó chính là sự săn sóc lẫn nhau.

Trần Hải Nguyệt gơ tay chấp lễ một cái, tỏ vẻ nghiêm túc tiếp thu: “Đa tạ tiền bối chỉ giáo.”

Cô vẫn chưa quen cuộc sống có hai người, vẫn còn phải học nhiều cái nữa! Không sao, đường xa từ từ đi sẽ tới, chúng ta phải có tinh thần cầu tiến, nắm tay!

An Linh cười cười, cầm quần áo đi vào phòng tắm: “Cứ từ từ, lâu rồi quen.”

Trần Hải Nguyệt cười hắc hắc, gọi điện thoại cho Lương Đông Vân.

“Tới rồi à?” Trái tim bị đông đá cả ngày của ai đó nhờ c điện thoại ngoài dự kiến này mà bắt đầu rã đông.

“Dạ, tới rồi,” Trần Hải Nguyệt gãi đầu, trong lòng hơi áy náy, “Vừa mới tám chuyện với Vương Ti Nhã lâu quá, giờ mới nhớ chưa gọi điện cho anh. Anh chưa ngủ à?”

“Chưa ngủ,” kỳ thật là không dám ngủ, sợ ngủ dậy phát hiện hai tay trống không, “Vương Ti Nhã? Nghe quen quen.”

Trần Hải Nguyệt ngồi xếp bằng trên giường, cười ha hả, “Là đứa phụ trách trang trí tờ “Bát quái đến đây” đó.”

“À, cô ấy ở Thượng Hải hả?”

“Vâng, nó á, giờ làm họa sĩ nổi tiếng rồi, muốn gặp nó không phải dễ đâu. Em nói cho anh nghe...”

Lại như cũ, Lương Đông Vân vẫn khéo léo gợi chuyện, mặc cho Trần Hải Nguyệt thao thao bất tuyệt.

An Linh tắm rửa xong đi ra thấy Trần Hải Nguyệt ngồi trên giường cười nghiêng ngả, liếc mắt khinh bỉ một cái.

Lại thế nữa.

Trần Hải Nguyệt xấu hổ làm mặt quỷ, nói với đầu dây bên kia: “A, An Linh xong rồi, em đi tắm đây, cúp máy nhé?”

“Được, bọn em đi nghỉ sớm đi.”

“Vâng! Chúc ngủ ngon.” Vui vẻ gật đầu lia lịa.

“Chúc ngủ ngon.”

An Linh xán lại gần, cười gian thăm dò: “Tao thấy, dạo này mày khác lắm.”

“Hả? Khác cái gì?” Trần Hải Nguyệt buông điện thoại, nghi ngờ sờ sờ mặt mình.

“Là thái độ, thái độ của mày với Lương Đông Vân, nói thế nào nhỉ, “An Linh nghĩ ngợi vẫn không ra, “Tóm lại là không giống, Bị làm sao đấy?”

“Hắc hắc hắc.” Trần Hải Nguyệt không đáp, cười trừ vọt vào phòng tắm.

Đương nhiên không giống, bởi vì đã xác định được tâm ý của mình.

Trần Hải Nguyệt trước đến giờ làm việc tùy tâm tùy tính, nhưng một khi đã xác định được phương hướng, chắc chắn cô phải đi đến đó cho bằng được...

26. Chương 26: Đập Nồi Dìm Thuyền...

：“Aizz, Lương Đông Vân, buổi tối em mời anh ăn cơm nhé!” Trần Hải Nguyệt cố gắng làm tỏ ra vui vẻ, hào hứng.

Kết quả bị đối phương dội ột gáo nước lạnh: “Hôm khác được không. Mẹ anh gọi điện nói tìm anh có việc, buổi tối anh phải đi gặp bà rồi.”

“Ừc...” Ngồi xếp bằng ở ghế sofa, Trần Hải Nguyệt nhụt chí, gục đầu xuống, “Vậy tối anh ở nhà mẹ luôn à?” Từ Thượng Hải trở về đã ba ngày rồi, hai người cả cơ hội ăn cơm với nhau cũng không có.

Tối hôm kia, anh tặng ca.

Cuối tuần, Ngôn Tể Thời có việc tìm.

Hôm nay, Thái hậu có chỉ—

Sao chuyện yêu đương của cô trắc trở vậy chứ?!

Đầu bên kia Lương Đông Vân ngây ngẩn một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Không biết. Chỉ là đi ăn cơm thôi, xong việc anh về.”

“Vâng. Em đợi.... Em sẽ cố gắng đợi anh.” Nghĩ đến hai hôm trước đều nói đợi, kết quả ngủ như chết, ngay cả anh về lúc nào cũng không biết, Trần Hải Nguyệt thoái thác một chút.

Aizz, hết cách, người như cô thật như đếm, không làm không nói, không nói không làm được.

Ném điện thoại xuống, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngồi yên như vậy suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn chỉ còn cách mặt mày xám xịt chạy ra bật máy tính lên, mở khung chat “Chị em bắt quái” lên...

Ta là Trần Hải Nguyệt: Có người không?

An Phù Sinh: Có.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: An An, nó muốn tìm “Người không” mà.

Ta là Trần Hải Nguyệt: %>__

27. Chương 27: Đây Là Thổ Lộ Hả ?

Cho dù hán không tình nguyện cỡ nào, ngày 31 tháng 12 chết tiệt vẫn đúng hạn đến kỳ....

Lương Đông Vân tâm như tro tàn đi theo Trần Hải Nguyệt đến nơi họp lớp.

Tâm trạng cô ấy có vẻ rất tốt, thỉnh thoảng còn có vẻ vui vẻ lén lút, càng lúc càng khiến anh thêm áp lực.

Người có mặt phần lớn là những người đã tham gia từ lần trước.

Thấy Trần Hải Nguyệt và Lương Đông Vân cùng nhau đến, cả hội náo nhiệt hẳn lên, thay nhau trêu chọc bọn họ, có người còn tỏ ra vui sướng khi thấy người khác gặp nạn, tường thuật lại chi tiết vụ Trần Hải Nguyệt nắm tay Lương Đông Vân hôm đó cho những người vắng mặt.

Mặt Trần Hải Nguyệt đỏ ửng, vẫn cố cười thật tươi đáp trả lại, nói hươu nói vượn với tất cả mọi người.

Trịnh Phi thấy bọn họ bước vào, ban đầu là sững sốt, sau đó đi đến, gọi to: “Trần Hải Nguyệt, em tới rồi hả?”

“Dạ dạ, thời điểm quan trọng như vậy, sao em có thể vắng mặt chứ?” Trần Hải Nguyệt cười bí hiểm.

“À, Lương Đông Vân, không phải cậu nói không đến sao?” Trịnh Phi quay sang phía Lương Đông Vân.

Nhạc Nhạc vì nghe nói Lương Đông Vân không đi mới không đi.

Lương Đông Vân cười gượng, không nói gì.

“Em hẹn anh ấy đi, hắc hắc hắc.” Trần Hải Nguyệt cười, kéo Lương Đông Vân tìm chỗ ngồi

Quan Nhung và chồng đã đến từ sớm, thấy thế ngoắc hai người lại ngồi chung một chỗ.

Lương Đông Vân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cô rất tự nhiên túm chặt ống tay áo của mình, trong lòng vừa chua xót, lạnh lẽo, vừa ngọt ngào vừa lo sợ, thấp thỏm đứng ngồi không yên.

Cười đùa vui vẻ một lúc, An Linh rất tự nhiên đứng lên chủ trì, lớp trưởng lập tức kêu gọi mọi người trật tự.

“Xin chào các bạn và cả người nhà của các bạn, tôi là An Linh ban sáu.” An Linh tươi cười.

Bên dưới vỗ tay hoan hô ầm ầm.

Dù gì đi họp lớp cũng là cái cớ để thác loạn, đến cũng đến rồi, không ăn không uống không chơi cho phí...

Đợi mọi người yên lặng một chút, An Linh mới tiếp tục nói: “Hôm nay mọi người được ngồi lại với nhau, cũng đúng dịp cuối năm, cho nên, mục đích của chúng ta chính là—“

Lớp trưởng đi đầu hô to: “Đếm ngược hết năm.”

An Linh vui vẻ cười: “Đúng vậy, bây giờ chỉ còn cách mấy tiếng nữa, trong lúc đó, tất nhiên chúng ta cũng cần một số tiết mục giải trí.”

“Đã là họp lớp thì không thể thiếu tiết mục ôn lại chuyện cũ...” An Linh đứng trên sân khấu giơ ngón tay giấu sau lưng, “Không biết mọi người thời trung học có nghe nói đến bảo bối của ban sáu chúng tôi “Bát quái đến đến”?”

Mọi người xì xào bàn tán, chủ yếu là để giải thích cho người đi cùng: “Oa, truyền thuyết đó! Nghe nói là tạp chí tối mật của ban sáu, người ngoài muốn mượn xem qua cũng không được.”

“Ha ha ha, mọi người chắc hẳn không biết “Bát quái đến đến” của lớp chúng tôi là như thế nào đúng không! Cũng vì có tiểu nhân mật báo mà thầy chủ nhiệm thu được, mọi người còn viết “huyết thư” kiên quyết “Bảo còn người ở, báo hủy người đi!” Tuổi trẻ thật là tốt...”

“Choáng, huyết thư! Ban các cậu phóng đại quá rồi? Rốt cuộc là đọc sách hay đóng “Young and dangerous” chứ? Ha ha ha...”

[Young and dangerous là một bộ phim rất nổi tiếng của HongKong, mọi người google hộ bạn cái nhá]

“Huyết thư cái con khỉ, đừng nghe bọn họ chém gió! Hôm đấy nữ sinh ban đó đi mua mực đỏ còn bị tôi bắt gặp mà!”

Bô bô, blab la...

“Vâng, mọi người thảo luận rất tích cực, có điều tôi đành không thức thời mà chen ngang một chút,” An Linh lên tiếng, bên dưới lại im lặng, “Đều là người trẻ tuổi, nhớ lại chuyện xưa tất nhiên thấy vui vẻ. Cho nên, trên tay tôi đây chính là số mới nhất của “Bát quái đến đến”, trở lại sau 8 năm vắng bóng!”

Vỗ tay, huyết gió, la ó...

Lớp trưởng đập đập tay, ý bảo mọi người im lặng.

“Tóm lại, các bạn trước kia chưa có duyên chứng kiến tờ tạp chí này, hôm nay mọi người gặp may rồi; “Bát quái đến đến” đã nhiều năm không làm bạn với mọi người... Toàn thể ban iên tập “Bát quái đến đến” chúc mọi người năm mới vui vẻ, xin mời mọi người thoải mái truyền tay nhau đọc—!”

An Linh nói xong đi xuống, cầm chồng báo viết tay giao cho lớp trưởng, quay trở lại chỗ ngồi.

Trong nháy mắt, mọi người đều vây xung quanh lớp trưởng.

Trần Hải Nguyệt vô cùng cảm kích, đưa một cốc nước hoa quả cho An Linh.

An Linh cười nhận lấy, nháy mắt với cô mấy cái: “Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nhé.” Đủ nghĩa khí chưa?
“Bạn An Linh, tổ quốc ghi công bạn, nhân dân nhớ ơn bạn!” Trần Hải Nguyệt cười lớn bắt tay cô.

Quan Nhung đập bàn: “Nhân dân nhớ ơn chưa đủ, phải là nhân dân tệ nhớ ơn mới đủ thành ý.”

“Chẹp chẹp, thời gian đúng là đao mổ lợn! Bao nhiêu năm qua, Quan nữ hiệp luôn xem tiền ti như cặn bã cũng trở nên con buôn như này.” Trần Hải Nguyệt mặc dù cười bốn, kỳ thật trong lòng rất nôn nóng, lòng bàn tay đổ mồ hôi, thỉnh thoảng vẫn trộm liếc mắt nhìn Lương Đông Vân, lúc này đang không rõ cảm xúc như thế nào.

Quan Nhung ngọc thủ vung lên, hung hăng nói: “Mày không hiểu, tao lúc nào cũng nhìn tiền của người khác như cặn bã!”

Đang lúc cười đùa, đám người đang vây xung quanh lớp trưởng dần dần im lặng, người này xem xong truyền tay cho người khác, sau đó lại thêm một người, với ánh mắt phức tạp, nhìn về phía bọn Trần Hải Nguyệt.

Một lúc lâu sau, cả phòng càng lúc càng im lặng, Lương Đông Vân đột nhiên cảm nhận được, tất cả ánh mắt đều hướng về đúng một chỗ— Chính là về phía anh.

Trong lòng cảm thấy là lạ, khó hiểu...

Cuối cùng, một nam sinh cùng lớp với Lương Đông Vân cầm tờ tạp chí đi tới, vỗ vỗ vai anh, có vẻ bị dọa tới mức nói cũng khó khăn: “Họp lớp... Đúng là tốt thật nhỉ!”

Lương Đông Vân nghe vậy càng mở mồm, kinh ngạc nhận lấy tờ báo.

Đầu đề của chuyên mục “Nhân vật phong vân” là: Nhân vật số đặc biệt, Lương Đông Vân.

Những dòng chữ và ký tự được phân bố đơn giản quanh một bức tranh chân dung vẽ Lương Đông Vân, bên dưới là lời bình luận của chủ biên, được in lớn trên phông chữ màu đỏ ấm áp, rất rõ ràng.

9 chữ, giữ Lương Đông Vân lại, không cho nhúc nhích.

Trịnh Phi không nhìn thấy, cũng lại giúp vui cầm tờ tạp chí lên đọc.

Hóa ra số “Bát quái đến đến này” chính là tường thuật lại sự kiện họp lớp lần trước, cũng nhắc lại toàn bộ chuyện xấu hổ giữa Trần Hải Nguyệt và Lương Đông Vân.

Giọng văn chọc ghẹo rất đáng yêu, tường thuật lại chuyện tình yêu của hai người, bao gồm cả chuyện Trần Hải Nguyệt vốn dĩ không phải muốn nắm tay Lương Đông Vân, dù chưa nói rõ cô muốn nắm tay ai, chính là, mọi người đều bình luận: Nắm tay sai, nhưng giữ đúng người.

Sắc mặt Trịnh Phi thoáng buồn bã, lặng lẽ ngồi lại chỗ.

Trần Hải Nguyệt, cuối cùng, chúng ta tuy gặp lại, anh vẫn như cũ bỏ qua em.

Những người khác thấy vậy cũng lại gần xem chuyện náo nhiệt, chỉ thấy lọt vào tầm mắt là bảy chữ màu đỏ in lớn, ngắn ngủi nhưng thể hiện một cách khéo lo sự ngập ngừng, ấp úng...

Cuộc đời, may mắn được gặp anh.

“Thật là may mắn!” Trong phòng rớt cuộc cũng phát ra tiếng hoan hô đầy thiện ý.

“Họp lớp thật là chuyện tốt!”

“Ai độc thân nghe đây, về sau phải tham gia họp lớp nhiều vào, tôi ghép cho thành đôi! Ha ha ha...”

“Chúc mừng, chúc mừng~ Sớm sinh quý tử...”

“Eh eh eh~ Nói ngược rồi! Trước hết phải mời chúng ta uống rượu mừng mới sinh quý tử được chứ, bằng không tôi tới ủy ban sinh đẻ tố giác.”

“Đúng, kiên quyết tố giác! Phạt bọn họ sống không có trách nhiệm!”

“Hai kẻ quá lứa rồi còn mối tình đầu, đã vậy còn phô ra ngoài nữa! Tình hình này, chắc chắn muốn đả kích độc thân như chúng ta, ông trời ~ để ý ~ gì ~ ở...” Opera một hồi = =....

Trần Hải Nguyệt xoắn hai tay lại, ngốc nghếch đứng đó, trên mặt trưng ra nụ cười dè chừng, mặt đỏ đến mức sắp chảy cả máu.

Cô hơi cúi đầu, lén nhìn Lương Đông Vân.

Một lúc lâu sau, giữa tiếng hoan hô rung trời, Lương Đông Vân mới ngẩng đầu lên, hai người 4 mắt chạm nhau, trên mặt anh là nụ cười rạng rỡ, sáng ngời như ngọc: “Cho nên, đây là... thổ lộ hả?”

“Anh nói thế nào thì là thế đấy,” Cô ngheh mặt đáp.

Khi anh đứng dậy, Trần Hải Nguyệt cảm thấy, ánh mắt anh như có lửa, dịu dàng đến động lòng người.

Khi anh nghiêng người hôn cô, cô chỉ cảm thấy—

Vũ trụ bùng nổ....

Sau khi cùng mọi người đếm ngược, Trần Hải Nguyệt và Lương Đông Vân, hai người im lặng trở về nhà.

Lúc bước lên cầu thang, Trần Hải Nguyệt đi trước, Lương Đông Vân lặng lẽ đi sau.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ có không khí lại tỏa ra mùi vị ngọt ngào khó nói.

Đi mãi, đi mãi, Trần Hải Nguyệt đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Lương Đông Vân.

Lương Đông Vân mỉm cười nhìn cô.

Cô đột ngột cúi xuống, vội vàng hôn nhẹ lên môi anh một cái, sau đó chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng nói: “Năm mới vui vẻ.”

Ánh sáng rọi rõ bên ngoài hắt qua hai hàng hiên cửa sổ, Lương Đông Vân đứng ngây tại chỗ, cảm thấy mình giống như một quả bóng bay, cứ thế bay lên, lên mãi....

Há miệng cười, khoanh tay làm bộ cao ngạo: “Chúng ta là quan hệ gì mà em hôn anh.”

Quả nhiên, ai thổ lộ trước người đó thua.

Trần Hải Nguyệt trờm mắt, đảo quanh một vòng, nảy ra một ý, cười ném lại một câu: “Là quan hệ liên tục phát triển.”

Lúc cô đi đến góc cầu thang, mẫn nguyện nhìn lại thấy Lương Đông Vân vẫn hóa đá đứng nguyên tại chỗ.

Quả nhiên, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Lần nào cũng bị người ta dọa cứng tay cứng chân, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay, cô có thể bắt Lương Đông Vân trải nghiệm cảm giác ấy, Muazzzzzz....

28. Chương 28: Tay Kéo Trần Hải Nguyệt... [thượng]

Từ sau buổi họp lớp hôm đó, quan hệ giữa Trần Hải Nguyệt và Lương Đông Vân được cải thiện đáng kể.

Chẳng biết người ta nói chuyện yêu đương thì như thế nào, nhưng Trần Hải Nguyệt cảm thấy rằng, tình cảm giữa hai người, từ trong mớ hỗn độn đó có thể từng bước một đi được đến ngày hôm nay, cô không còn có thể vừa lòng hơn được nữa.

Đương nhiên, không phải chuyện nào cũng “vừa lòng”... Giả dụ như bây giờ.

“Có thể... Không đi không?” Trần Hải Nguyệt đứng trước tấm gương thử đồ, không thoải mái sửa sang lại bộ lễ phục màu vàng trên người..

Lương Đông Vân nghe vậy, nhú mày uy hiếp: “Em thử nói không nữa xem?”

Trần Hải Nguyệt nhát gan rụt rụt cổ, đáng thương xách tà váy dài ngoằng lên, nín lặng đi vào phòng thay đồ.

Lương Đông Vân quay người đưa thẻ cho nhân viên bán hàng: “Phiền cô lấy bộ này cho tôi.”

Cô bán hàng mỉm cười thân thiện: “Tôi nói đúng chứ? Bộ váy này rất hợp với phu nhân của ngài. Phiên ngài đi lối này thanh toán.”

Đại khái là rất vừa lòng với cái câu “Phu nhân của ngài”, ai đó lúc ký tên nhấn bút hơn thường ngày, bay bướm hơn thường ngày....

Trần Hải Nguyệt thay xong quần áo đi ra, chủ động nhận gói đồ to tướng từ tay nhân viên bán hàng.

Lương Đông Vân thanh toán xong, thấy túi đồ trong tay cô, rất tự nhiên giờ tay ra.

“Để em, để em. Trần gia có gia huấn, chi tiền không cần chi sức.” Trần Hải Nguyệt ôm cái túi thật chặt, tay kia ân cần vuốt vuốt vạt áo ai đó, cười nịnh nọt.

Bình thường lúc cô ấy cười như vậy, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Lương Đông Vân buồn cười liếc cô một cái, nắm tay cô đi ra ngoài.

Chỉ một lúc sau, Trần Hải Nguyệt quả nhiên dễ kích động, giãy tay anh ra, vọt tới trước tủ kính trưng bày của một quầy hàng, chỉ vào cái lọ nhỏ đựng sao giấy bên trong, kêu: “Lương Đông Vân, anh xem này!”

Lương Đông Vân đã sớm để ý tới, lúc này bọn họ đi qua chỗ này, cô đã nhìn nó chằm chằm, hóa ra là vì cái lọ đó.

Anh tiến đến, đứng bên cạnh cô.

Trần Hải Nguyệt chỉ vào cái chai kia, cười ngây thơ nhìn anh: “Hồi trung học, An An cũng nhận được một cái như vậy, em với Nhung Nhung hâm mộ mãi—!”

“Hở, ai tặng vậy?” Lương Đông Vân nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trong lòng thầm tính toán xem chỗ nào bán mấy đồ này.

Đáng tiếc, Trần Hải Nguyệt luôn biết cách làm anh bất ngờ: “Quan trọng không phải là ai tặng, quan trọng là, nam sinh kia tự gấp, tự, mình gấp! Người ta còn nói, từ lúc bắt đầu thích An Linh, mỗi ngày gấp một ngôi!”

Mỗi ngày một ngôi? Vậy anh.. mười năm, nhiệm vụ gian khổ, áp lực như núi....

Lương Đông Vân thấy thế nào cũng không ổn, khó xử: “.... Anh đường đường là một thằng đàn ông....”

Trần Hải Nguyệt thất vọng buông tay, ủ rũ bỏ đi, không cam lòng lắm lắm: “Em thì sao, em còn có chứng sợ người lớn, vậy mà còn đồng ý đi dự tiệc rượu của mẹ anh....”

Đau chưa, ai thổ lộ trước người đó thua mà, ngay cả quà cũng không đòi được.

Lương Đông Vân tất nhiên không thể không mềm lòng, chạy đến nắm chặt lấy tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: “Nói cho anh cách làm, làm cho.”

Trần Hải Nguyệt quay ngoắt lại, cười như địa chủ được mùa.

Thực hành chứng minh, chiêu giả vờ đáng thương này áp dụng với anh, tuyệt đối thành công!

....

Sau hai ngày Lương Đông Vân chịu nhục gấp sao, tiệc rượu thường niên của “Nhất chi vân” đúng hạn cử hành....

Trần Hải Nguyệt hồi hộp đứng cạnh Lương Đông Vân, mỉm cười câu nệ....

“Mẹ, đây là bạn gái con, Trần Hải Nguyệt.”

“Cháu chào dì.” Trước ánh mắt đánh giá của Triệu Nhất Chi, tinh thần khẩn trương cao độ, cười càng sáng lạn.

Lần đầu tiên gặp người nhà nhà người ta, thiếu sót kinh nghiệm, vui lòng nơi tay thả lỏng....

Triệu Nhất Chi mỉm cười lịch sự, gật đầu nói: “Xin chào.”

Đúng lúc này, cứu tinh của Trần Hải Nguyệt đến.

An Linh mặc bộ lễ phục “Cuộc đời ngắn lắm, không sexy cho phí” của nó, khoác tay chồng, rất quý phái bước vào.

“Hai đứa tự nhiên đi, ta đi trước đón khách.” Triệu Nhất Chi áy náy vỗ vai Lương Đông Vân, cười với Trần Hải Nguyệt một cái, bỏ đi.

Nụ cười trên mặt Trần Hải Nguyệt cứng đờ, ghé lại gần Lương Đông Vân, nhìn trước nhìn sau, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ anh... Hình như không thích em?”

“Không đâu,” Lương Đông Vân lấy một ly nước quả cho cô, nở nụ cười an ủi, “Đừng nghĩ nhiều thế, có anh đây mà.”

Được rồi, tuy rằng vẫn phải đề phòng, nhưng chính ngữ khí kiên định của anh khiến cô cảm thấy, ừ thì... Cô không chỉ có một mình. Phải không?

Vợ chồng An Linh trò chuyện với Triệu Nhất Chi vài câu, sau đó cũng đi về hướng bọn họ.

Trần Hải Nguyệt bày ra bộ mặt đau khổ: “Lâu không đi giày cao gót, giờ đau chân quá.”

“Vây em với An Linh đi kiếm chỗ nào ngồi đi, anh giúp mẹ đi đón khách, lát nữa tới tìm em ngay.” Lương Đông Vân ân cần nói.

Muốn tìm cũng tìm không thấy.

Trần Hải Nguyệt gật gật đầu, lập tức bám lấy An Linh.

An Linh khinh bỉ lườm cô: “Vô dụng! Ai bảo mày không siêng đi giày cao gót!”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, An Linh vẫn bỏ rơi chồng, đỡ Trần Hải Nguyệt đi về phía sofa.

Thoải mái ngồi trên ghế salon, Trần Hải Nguyệt uống tì tì hết nửa cốc nước quả.

An Linh cầm ly rượu ngồi xuống bên cạnh cô, bắt đầu mở máy tám: “Tao nói nhé, theo nguồn tin tin cậy...”

Tiếng ồn ào nơi lối vào cắt ngang lời An Linh, hai người ngược mắt lên nhìn... Ặc, không phải kẻ thù không chạm mặt....

Là Hàn Nhạc Nhạc...

Trần Hải Nguyệt nhìn Lương Đông Vân và mẹ anh đi lại phía cô ta, quay đầu hỏi An Linh: “Mày định nói cái gì?”

“Định nói ày cái này.” An Linh bất đắc dĩ nhún vai.

Tám chuyện tối kỵ chính là, đang tám dở thì bị người ta xóc bài... Aizzz... Cụt cả hứng.

Trần Hải Nguyệt cười cười....

Hàn Nhạc Nhạc lồng tiếng cho quảng cáo của “Nhất Chi Vân”, xuất hiện ở chỗ này cũng chẳng có gì là lạ, tiệc cảm ơn của người ta không phải là để nhằm vào đối tác hoặc cộng tác sao.

Dù là quen biết giúp đỡ cũng xem như hợp tác đúng không? Đúng không?

Hai người đang tán gẫu thì An Linh nhận được một cái tin nhắn, cười đứng dậy: “Quan nữ hiệp muốn làm diva này, đã đến muộn còn bắt bọn mình đi nghênh đón nó, mày ngồi đây, xem tao đi thu thập nó.”

Sau hi An Linh đi rồi, Trần Hải Nguyệt ngồi một mình một góc, uống nước, nhìn Lương Đông Vân đứng bên cạnh mẹ, nói chuyện với đám người ngoài kia, nghĩ thâm, nếu đây là cuộc sống về sau của cô, cô phải nghĩ kỹ lại mới được.

Hoặc là thay đổi bản thân... hoặc là... Chuồn lẹ?

Nếu nói với Lương Đông Vân câu này, đảm bảo bị bạo hành gia đình? Ha ha ha....

“A, Trần Hải Nguyệt cô cũng đến đây à? Sao lại ngồi một mình vậy?”

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu nhìn, là Hàn Nhạc Nhạc...

Không quen bị người khác nhìn từ trên cao xuống, Trần Hải Nguyệt bưng ly nước đứng dậy, lịch sự tiếp chuyện: “Đã lâu không gặp.”

Tốt nhất là vĩnh viễn đừng gặp.

“Đúng vậy, lần trước họp lớp tôi có việc không đi được,” Bàn tay cầm ly rượu của Hàn Nhạc Nhạc khẽ siết lại, cười rất khó coi, “Có điều, cũng nghe kể lại hành động vĩ đại của cô.”

Trần Hải Nguyệt cười đáp trả: “Để cô chê cười rồi.”

“Sao đâu, chúc mừng cô.” Hàn Nhạc Nhạc giơ ly rượu lên.

Trần Hải Nguyệt cũng cung nhẹ vào ly của cô ta, “Cảm ơn.”

Ly nước còn chưa nâng đến miệng, cái ly trong tay Hàn Nhạc Nhạc đã rơi xuống.

Rượu đổ lên đùi phải của Trần Hải Nguyệt, chảy xuống dưới, làm một vệt dài trên nền váy sáng màu.

Tơ bị dính nước, dán chặt vào da, vừa thấm hại vừa chát vật....

Không đợi Trần Hải Nguyệt phản ứng, một bóng người nhanh như gió đã chắn ngang giữa hai người, bàn tay giơ lên định đánh xuống.

“Nhưng Nhưng!” An Linh vội ngăn Quan Nhung lại, lên tiếng: “Để ý hoàn cảnh.”

Quan Nhung trừng mắt nhìn Hàn Nhạc Nhạc, giận dữ: “Đánh thì đánh bỏ nó đi. Còn đợi xem lịch chọn ngày à?”

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Hàn Nhạc Nhạc giải thích.

“Giả vờ cho ai xem? Thích diễn thế sao không đi dự giải Oscar?” Quan Nhung không khách khí mắng, mắng xong lại định xông lên.

An Linh ra sức kéo Quan Nhung lại, ánh mắt nhìn Hàn Nhạc Nhạc: “Cút trâu mãi mãi chỉ là cút trâu, có chừng có hấp cũng không thành bánh được đâu.”

Hàn Nhạc Nhạc nghẹn lời, quay đầu nhìn Trần Hải Nguyệt, giọng nói thành khẩn hơn một chút: “Thật sự xin lỗi. Chi bằng, tôi đền cô bộ váy khác nhé?”

Ánh mắt Quan Nhung và An Linh chuyển hướng về phía Trần Hải Nguyệt.

Trần Hải Nguyệt nhìn bọn họ tươi cười: “Có người tát bọn mày một cái, đừng lo, là tự tay nó tát, bọn mày làm gì?”

Quan Nhung ác ý nói: “Đánh cho nó thận hư, nói nó, lục tạng còn nằm, thận hư cùng lắm không ăn ngọt!”

“Ha ha ha, Nhưng Nhưng, tao thích mày. Tao đi thay đồ, bọn mày cũng đi giúp tao đi.”

Cô xách tà váy vừa bước được hai bước, Lương Đông Vân và mẹ anh đã đi tới.

“Làm sao vậy?” Lương Đông Vân nhíu mày, ánh mắt dán lên người Trần Hải Nguyệt.

Hàn Nhạc Nhạc ấp úng: “Em, không cẩn thận, nâng ly bị nghiêng...”

Trần Hải Nguyệt cười: “Váy bẩn rồi, em đi xử lý một chút. Di, mọi người cứ đi việc đi, cháu xin lỗi ít phút.”

Triệu Nhất Chi gật đầu, nụ cười khó lường nhìn theo cô với An Linh, Quan Nhung rời đi.

“Di Triệu, cháu xin lỗi, cháu thật sự không cố ý.” Hàn Nhạc Nhạc cắn môi.

“Không sao, sau này cẩn thận...” Triệu Nhất Chi nhìn vào mắt Hàn Nhạc Nhạc nói, đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay Lương Đông Vân....

29. Chương 29: Tay Kéo Trần Hải Nguyệt [hạ]

Trong phòng thay đồ, Quan Nhung thở phì phì ngồi phịch xuống, nhìn An Linh đang đứng trước gương: “Vừa rồi sao mày ngăn tao! Đáng lẽ phải để tao đánh ẹ nó cũng không nhận ra được nó mới đúng...”

Trần Hải Nguyệt vỗ vỗ chân Quan Nhung: “Đừng, ngàn vạn lần đừng. Lần đầu tiên tao đi gặp mẹ Lương Đông Vân mà có chuyện như vậy, thì tự mẹ tao đánh tao cho khỏi nhận ra luôn giờ.”

An Linh gật đầu: “Ý tao là như vậy đó. Nếu chuyện này mà xảy ra ở ngoài đường, tuyệt đối tao không can mày. Đánh chết hay đánh cho tàn phế là tùy, tù mày ngồi, phạt tiền tao trả.”

Quan Nhung khinh bỉ đẩy cô: “Cút!”

An Linh trắng mắt lườm: “Aizz, nói thật, tao vẫn chưa nghĩ ra, sao nó dám bất chấp hình tượng để làm mấy chuyện như vậy chứ...”

Quan Nhung suy nghĩ gì đó: “Nói cũng đúng. Dù sao nó cũng là người của công chúng, chuyện như vậy.... Xem ra không bình thường...”

Trần Hải Nguyệt cũng bày ra tư thế suy tư...

“Mày làm gì đó?”

“Mày làm gì đó?”

Hai người kia trầm miệng một lời.

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu: “Nhìn bọn mày suy nghĩ, tao cũng phải theo kịp tiến độ quần chúng chứ.”

“Được! Mày nói xem mày nghĩ đến đâu rồi?” Quan Nhung đẩy cô.

“Kết luận của tao là, cho dù làm cái gì, tư thế cũng rất quan trọng.” Trần Hải Nguyệt không chống tay lên trán nữa, thay vào đó là xoa xoa cằm.

An Linh lắc đầu: “Nào mày để lâu không dùng, lúc quá rồi. Dở hơi, bá đạo...”

Ba người đang nói chuyện, một nhân viên phục vụ gõ cửa bước vào, đưa cho Trần Hải Nguyệt một cái kéo: “Tiểu thư, kéo của cô đây.”

“Cảm ơn.” Trần Hải Nguyệt cười nhận lấy.

Người kia đi rồi, Quan Nhung mới trừng mắt nhìn Trần Hải Nguyệt: “Mày làm sao đấy? Bị người ta ức hiếp một cái đã định tự sát rồi hả?”

Trần Hải Nguyệt ánh mắt sắc như dao phi cho Quan Nhung một cái, đứng dậy, An Linh rất phối hợp giúp cô kéo thẳng tà váy ra.

Chỉ thấy cô xoẹt một đường kéo đi xuống, chỗ bị rượu thấm vào đã được cắt đi, vạt váy vốn dài thượt giờ trở nên bất quy tắc, nhưng cũng đem đến cảm giác rất phong tình.

Quan Nhung ghen hòng, nhìn trần trối: “Lợi hại. Ai bảo đầu óc mày chậm chạp vậy?”

Trần Hải Nguyệt vuốt vuốt nếp uốn trên tà váy, cười nói: “Hơ, bình thường mày vẫn cười nhạo tao xem phim thần tượng với đọc ngôn tình dở hơi, giờ đã biết dở hơi cũng có chỗ dùng chưa?”

An Linh cười, vỗ tay: “Dở hơi này cũng đủ đả kích con não tàn kia rồi.”

Quan Nhung vội nhảy dựng lên: “Cứ như vậy bỏ qua à? Không phải tiện nghi nó quá rồi sao?”

“Ai tiện nghi thì còn chưa biết được,” Trần Hải Nguyệt đứng dậy, cười như địa chủ được mùa, “Bọn mày có thấy không, cũng có lúc, người ta càng giải thích, nghe càng giống như dối trá...”

“Có ý gì?” Quan Nhung vẫn chưa hiểu.

“Lương Đông Vân, thật sự em không cố ý...” Hàn Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy cần phải giải thích, “Em chỉ là...”

“Mẹ, con đi xem thế nào...” Lương Đông Vân không thém liếc mắt nhìn cô ta, nói với mẹ mấy câu rồi vội vàng bỏ đi.

Hàn Nhạc Nhạc đứng đó, mắt đỏ hoe.

Triệu Nhất Chi mỉm cười an ủi: “Đừng để trong lòng, ngoài ý muốn thôi, không sao đâu. Đến đây, giúp dì Triệu lên phát biểu mấy câu.”

Hàn Nhạc Nhạc nghe vậy, vội vàng sửa sang lại mặt mũi, đi theo Triệu Nhất Chi.

Lương Đông Vân đi được một đoạn, đã thấy Trần Hải Nguyệt đang đi lại phía anh, vừa nhìn thấy váy cô đã không nhận được mà mỉm cười.

“Đẹp không?” Trần Hải Nguyệt héch càm.

“Ừm.” Lương Đông Vân càng cười tươi hơn.

“Gọi em là thiên tài đi, cảm ơn.” Trần Hải Nguyệt chống nạnh cười to.

Hai người kia đứng bên cạnh cũng không nhận được, đấm cô một cái.

Ngủ gật vẫn chưa phải là điều đáng xấu hổ nhất.

Mọi người đều tập trung về phía khán đài, An Linh với Quan Nhung thấy không còn chuyện gì nữa liền bỏ đi tìm chồng nhà mình, để lại Trần Hải Nguyệt và Lương Đông Vân đứng đó.

Trần Hải Nguyệt nhìn Lương Đông Vân không nói gì, chỉ mỉm cười.

Cuối cùng, Lương Đông Vân cũng đầu hàng: “Anh sẽ đi nói rõ với cô ấy.” Nếu đến bây giờ vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, anh hóa ra đầu heo mất rồi.

“Nói thừa, vận đào hoa của anh, đương nhiên anh giải quyết.” Trần Hải Nguyệt nhìn lại tà váy của mình, lại tiếp tục nhìn Lương Đông Vân chăm chăm, vẫn mỉm cười.

Lương Đông Vân bắt đầu nổi da gà: “Mai đưa em đi mua váy khác nhé.”

Trần Hải Nguyệt gật gật đầu, vẫn cười.

“Được rồi, em muốn gì?” Lương Đông Vân đầu hàng.

Có đôi lúc, thực sự không thể nào bắt kịp suy nghĩ của cô.

Trần Hải Nguyệt cười tươi roi rói: “Bạn học Lương Đông Vân, hôm nay phải gấp cho em bao nhiêu sao mới đủ bù đắp tâm hồn đau thương này đây..”

Biết ngay không dễ mà qua được mà...

Lương Đông Vân đưa tay vuốt má cô, thở dài vừa bất đắc dĩ vừa cương chiều: “Được rồi. Khoảng bao nhiêu đây?”

Cô chìa tay ra, ác ôn xòe hình cái kéo: “Trên hai trăm. Kỷ niệm ngày tay kéo Trần Hải Nguyệt ra đời... Ha ha ha...”

“Không sao chứ?” Đọc diễn văn xong, Triệu Nhất Chi đi lại tìm bọn họ.

Trần Hải Nguyệt lập tức thẳng người, cười nói: “Dì, không có chuyện gì, xử lý xong rồi ạ.”

Triệu Nhất Chi nhìn tà váy của cô, cười có vẻ thích thú: “Như vậy... Cũng đẹp lắm...”

Tuy bà ấy cười như vậy, trong lòng Trần Hải Nguyệt vẫn bất an, cảm giác như... bà ấy đang không hài lòng.

Vì sao? Quả nhiên hệt như trong mô-tip ngôn tình, vì bà ấy thích Hàn Nhạc Nhạc, cho nên thành kiến với cô?

“Cảm ơn dì ạ...” Trần Hải Nguyệt trong lòng nhốn nháo...

Aiiiiiiiiiiii... Mấy cái chuyện này... Phieden chết đi mất....

Đúng lúc đó, có người đến chào hỏi Triệu Nhất Chi, bà ấy gật đầu với Trần Hải Nguyệt một cái, quay người bỏ đi...

Lương Đông Vân bắt hạnh bị nhắc đến tên, đành đi theo nói chuyện.

Trần Hải Nguyệt biết điều rút lui, tìm An Linh và Quan Nhung nói chuyện.

Vừa mới đến nơi đã thấy vẻ mặt dữ tợn của Quan Nhung: “Hàn tiểu thư, xin hỏi một chút, quan tài nhà cô có cần sửa chữa gì không hay vẫn dùng tốt?”

Trần Hải Nguyệt quay lại nhìn, Hàn Nhạc Nhạc ủ ê mang theo một bộ váy khác tới.

Quan Nhung và An Linh một đứa đứng bên trái, một đứa đứng bên phải cạnh Trần Hải Nguyệt.

Cái con này còn muốn gì nữa đây?

Hàn Nhạc Nhạc nhìn Quan Nhung, không trả lời.

“Có vị cao tăng đã nói, người lúc còn trẻ mà không do dự, sau này về già sẽ không phải hối hận, cả đời sẽ thoải mái,” An Linh lạnh lùng nói, nhìn thẳng vào Hàn Nhạc Nhạc, “Vì thế, liều được thì cứ liều, người ta tuổi trẻ thiếu hiểu biết, tuổi già không biết xấu hổ, cả đời cũng vui vẻ đó thôi...”

Sắc mặt Hàn Nhạc Nhạc từ xanh sang trắng, cặp mắt xuống, nhìn mũi giày, giọng nói cứng nhắc: “Trần Hải Nguyệt, thực sự tôi không cố ý, cô tin tôi không?”

Quan Nhung nhảy xổ vào: “Ngay cả dấu chấm câu cũng không tin được.”

Hàn Nhạc Nhạc ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Trần Hải Nguyệt.

Trần Hải Nguyệt sờ sờ mũi, vẫn nhìn lên trần nhà: “Hàn Nhạc Nhạc, cũng là bạn học với nhau, tôi nhất định phải nói với cô, nếu mà có thể, thì tốt nhất là cô nên đi miếu dâng hương sớm đi...”

“Có ý gì?” Hàn Nhạc Nhạc mơ hồ.

“không, không có gì.” Trần Hải Nguyệt đặt tay lên miệng, giả vờ hắng giọng vài cái.

Hàn Nhạc Nhạc nhất thời không hiểu được ý của cô, cắn chặt răng, vẫn dai dẳng: “Tôi xin lỗi.”

“Tôi nhận, chuyện này bỏ qua nhé,” Trần Hải Nguyệt bình tĩnh gật đầu, “Có điều, chúng ta cũng không phải không đội trời chung, sau này ắt có dịp phải gặp lại, hy vọng là cô không có việc gì đừng xen vào chuyện của người khác.”

Hàn Nhạc Nhạc cứng đờ, gật đầu, vội vàng bỏ đi.

“Mày là thánh mẫu à?” Quan Nhung trợn mắt nhìn Trần Hải Nguyệt đang gục mặt vào vai mình, hai vai run rẩy không ngừng, mặt kệ cô có nhìn thấy không.

An Linh khẽ đẩy Trần Hải Nguyệt một cái: “Nó đang sướng bỏ xừ ra ý.”

“Hả, không phải nó đang khóc à?” Quan Nhung đẩy Trần Hải Nguyệt ra, nhìn mặt cô, đúng là đang cười đến vẹo vẹo.

Trần Hải Nguyệt cắn môi, cười không nổi nữa, bả vai cứ thế rung lên, tiếng cười run rẩy thoát ra từ kẽ răng...

“Lúc này... Nó không cố ý thật mà.... Tại nó vô tình giẫm phải tà váy tao ... Ha ha ha ha ha ...” =))...

Cho nên, nói cũng đúng thôi, có lúc, càng cố giải thích, càng nghe giống như đang nói dối vậy...

30. Chương 30: Lai Giả Bất Thiện...

“Anh đi đây, nhớ ăn cơm trưa đúng giờ.” Lương Đông Vân thay giày đi ra cửa, quay đầu dặn dò người nào đó vẫn còn ngái ngủ đứng đằng sau.

Trần Hải Nguyệt ngơ ngơ ngẩn ngẩn gật đầu, mơ màng nói: “Vâng, anh đi đường cẩn thận nhé.”

Lương Đông Vân cười dịu dàng, đưa tay vén mấy sợi tóc rối vương trên trán cô, thò tay vào túi áo lấy một nắm sao giấy bỏ vào lòng bàn tay cô rồi xoay người đi thẳng....

Trần Hải Nguyệt ngơ ngác đứng một chỗ, nghe tiếng đóng cửa nhẹ nhàng mới giật mình nhìn xuống bàn tay phải, đầu óc dần dần tỉnh táo lại. Những ngôi sao giấy đủ màu sắc như đang nhón nháo không chịu nằm yên trong lòng bàn tay cô, đẩy lên một thứ cảm xúc không rõ ...

Cảm giác mềm mại ấm áp đến mức trái tim cô không chống đỡ nổi.

Cô vội mở cửa lao ra ngoài, đuổi theo Lương Đông Vân lúc đó vẫn đang đứng đợi thang máy.

Lương Đông Vân nghe tiếng bước chân dồn dập sau lưng, vừa quay đầu lại, Trần Hải Nguyệt còn đang mặc áo ngủ, lê đôi dép lê bỏ nhào đến trước mặt anh.

Anh lo lắng đỡ lấy bả vai cô: “Làm sao vậy?”

Trần Hải Nguyệt cố lấy lại hơi thở vì chạy vội mà đang hỗn loạn, mặt vì thiếu khí mà ửng đỏ: “Lương Đông Vân, em, em nói với anh cái này chưa nhỉ?”

“Cái gì?”

Ánh mắt cô nhìn lung tung, nhìn trời nhìn đất, chỉ là không thèm nhìn anh: “Em thích anh. Vậy đi. Giải tán!”

Nói xong, cô giống như vừa làm chuyện xấu, vội vã chạy về nhà.

Lương Đông Vân nhìn bóng cô cuống quýt, đứng đó cười ngố, còn nhỏ giọng lầm bầm: “Khéo thật, anh cũng vậy.”

Ngồi trên ghế salon, Trần Hải Nguyệt uống ừng ực hết cốc nước, mở lòng bàn tay ra nhìn lại, cười ngô nghê.

Dưới “thủ đoạn” giám sát vô cùng tích cực và độc ác của cô, tay nghề gấp sao của Lương Đông Vân càng ngày càng tiến bộ. Hehe.

Vui vẽ mở chiếc lọ bằng thủy tinh ra, bên trong là những ngôi sao với đủ mọi kích thước, chi chít nhau như một dải ngân hà.

“Em thích anh.” Lời tỏ tình ghê răng nhất của cô từ trước đến giờ.

Tuy rằng không được đẹp đẽ như “Em yêu anh”, nhưng, nó giản đơn và mộc mạc như những ngôi sao này, là ao ước về một tình đầu mà cô luôn hướng tới.

Em thích anh.

Ba chữ thuần túy vậy thôi. Cô vẫn muốn “cố chấp giữ gìn một góc, duy trì như nước chảy vạn năm” (*)...

Từng bước một, cô và Lương Đông Vân đi được đến tận đây, thật sự ngoài dự đoán của cô.

Nhưng mà, bây giờ, cô vô cùng rõ ràng, chính là người đàn ông này, chính là anh ấy.

Cất chiếc lọ đi, cô bắt đầu rên rỉ mấy bài hát, thay quần áo, rửa mặt, dọn dẹp phòng.

Xong việc nhìn đồng hồ, thế mà đã 10h, bèn vội vàng ngồi vào máy tính viết bài.

Nhân lúc tinh thần lên cao, phải khởi công nhanh mới được!

Đang lúc viết say sưa, không rõ là mấy giờ, chuông điện thoại vang lên.

Một tay đánh chữ, một tay cầm điện thoại lên, giọng điệu vẫn rất vui vẻ: “Xin chào, tôi là Trần Hải Nguyệt.”

“Xin chào, tôi là Hàn Nhạc Nhạc.”

Gì đây?!

Trần Hải Nguyệt dừng công việc đang dở lại: “Có chuyện gì à?”

“Chiều nay cô có thời gian không?”

“Không có.” Chiều nay định đến công ty nộp bài. Con mụ này lại muốn gì đây?

“Vậy, lúc nào thì được? Trần Hải Nguyệt, tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với cô.”

Trần Hải Nguyệt cũng chẳng thèm hỏi cô ta muốn nói chuyện gì, giữa hai người trừ Lương Đông Vân ra còn chuyện gì khác để nói sao?

“Mai nhé.”

“Được, 2h chiều mai, gặp tại Kim Giang, ok?”

“Không thành vấn đề.” Một đầu một không thành vấn đề, tùy cô.

Cúp máy, Trần Hải Nguyệt nghĩ ngợi một hồi, lên QQ, mở phòng chat quen thuộc ra—

Ta là Trần Hải Nguyệt: “Có người không?”

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Người đây.

An Phù Sinh: Nhung Nhung, nó hỏi “người không” cơ mà.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Ha ha ha, vậy thì không có.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Cấp báo, Hàn Nhạc Nhạc vừa gọi điện cho tao.

An Phù Sinh: Aigooooo, trước giờ ăn cấp đồ thấy rồi, chỉ chưa thấy ai ăn cấp xong còn chửi người. Trần Hải Nguyệt, mày có khách sáo với nó không đó?

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Hừ, sao nó dám tìm đến tận cửa chứ.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Chưa kịp khách sáo nó đã hẹn tao mai gặp mặt rồi.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Nó hẹn tao ở Kim Giang. Tao định hỏi bọn mày chút, tao thề tao không biết chỗ đó ở đâu hết á.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao biết, đó là cái club tư nhân, ở bên kia đường quốc khánh. Sao nó lại chọn chỗ như vậy, chẳng lẽ có lừa lọc gì?!

An Phù Sinh: Dù gì nó cũng có chút tiếng, chọn chỗ riêng tư như vậy, lúc động thủ đỡ bị người ta quay lại xem thôi.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Nó định động thủ cái con khỉ gì?!

An Phù Sinh: Nếu ý mày là đánh nhau thì cũng có thể lắm.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Sao nó thiếu não vậy chứ? Không đến mức đâu.

An Phù Sinh: Không biết được.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Tao đi với mày! Chém chết nó!

Ta là Trần Hải Nguyệt: Không sao, tao đi một mình thôi.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Lỡ nó động tay động chân thật thì sao?

Ta là Trần Hải Nguyệt: Nếu đánh được nó thì tao trở mặt! Đánh không được thì tao về tìm bọn mày đi trở mặt với nó.

An Phù Sinh: Ha ha ha, mày đúng không hổ danh anh tài.

Quan ải nan độ tuyệt chính nhưng: Có ý gì?

An Phù Sinh: Thức thôi.

Ta là Trần Hải Nguyệt: Được rồi, anh tài tao phải đi nộp bài, bọn mày tiếp tục đi.

Hôm sau, Trần Hải Nguyệt đúng giờ đến chỗ hẹn.

“Tiểu thư, phiền cô trình thẻ hội viên.” Nhân viên lễ tân mỉm cười lễ phép.

Trần Hải Nguyệt há hốc mồm: “Không có, người ta hẹn tôi tới đây.”

Cô nhân viên kiểm tra sổ sách một lượt, khách sáo hỏi: “Chị hẹn với Trương tiên sinh phải không ạ?”

“Không, là Hàn tiểu thư.” Trần Hải Nguyệt oán thăm trong ung : Con mụ này lai giả bất thiện, thể hội viên ? Ra đòn phủ đầu chắc.

« Hàn tiểu thư ở đại sảnh tầng 2, bàn số 33, phiền cô đi bên này. » Nhân viên lễ tân xác nhận lại mới mời cô đi lên trên.

Hàn Nhạc Nhạc ngồi ngay gần cửa sổ, thấy Trần Hải Nguyệt đến, ngoắc tay bảo phụ vụ mang thêm một cái tách.

Trần Hải Nguyệt đi đến ngồi xuống, không khách sáo nhắc bình trà lên tự rót ỉnh.

Hừ ! So với trà ở « Phi điệp ngư » đúng là một trời một vực.

« Trần Hải Nguyệt, lần trước cô cũng nói, chúng ta từ nay về sao gặp mặt cũng không cần khó chịu mà. » Hàn Nhạc Nhạc buông cái tách trong tay ra, ôm cánh tay ngồi chỉnh tề lại.

« Cuộc đời như gọi điện thoại, cô không cúp trước thì tôi cúp. » Trần Hải Nguyệt một tay bưng chén trà lên miệng, một tay phất ra ý bảo « Mời bắt đầu »...

Hàn Nhạc Nhạc như bị khớp, mấy lời nghĩ trong đầu đều bị chặn ở cổ họng, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết cầm chiếc túi này giờ đặt bên cạnh lên bàn : « Đền cho cô, giống hệt với cái váy kia... »

« Không cần, Lương Đông Vân đã đền chán cho tôi rồi. » Tuy rằng cái váy kia cũng vốn là anh mua cho cô... = =

Nắm tay đặt bên túi đồ của Hàn Nhạc Nhạc hơi vặn vẹo : « Mặc kệ cô muốn khoe khoang gì, dù sao đây cũng là tôi đền cho cô, tôi không muốn nợ nần gì cô hết. »

Cũng đúng, thanh toán xong nợ nần mới trở mặt được.

Trần Hải Nguyệt nhún nhún vai, buông cái chén, nhận lấy cái túi.

Thấy cô đã nhận, Hàn Nhạc Nhạc rót ỉnh một chén trà, trấn định lại : « Hẳn cô cũng cảm nhận được là đi Triệu không thích cô đúng không ? »

Tốt lắm, không dài dòng, vào thẳng chủ đề, cũng coi như có cá tính.

« Ừm. » Trần Hải Nguyệt vẫn cầm cái chén, nhìn cô ta không chớp mắt.

« Không được sự cho phép của mẹ anh ấy, hai người không có tương lai đâu. » Ánh mắt Hàn Nhạc Nhạc sắc bén nhìn lại cô.

« Sau đó thì sao ? » Cô có tương lai hả ?

Thấy cô không phản bác, Hàn Nhạc Nhạc nóng lòng : « Tình huống hôm đó như thế nào trong lòng mọi người đều rõ, cô căn bản không cách nào dung nhập được. Nếu cô muốn ở bên Lương Đông Vân, cô nhất định phải thường xuyên đối mặt với những chuyện như vậy, rõ ràng rồi chứ, cô không thích hợp. »

« Cho nên ? »

« Cho nên, cô không hợp anh ấy. Thuyền đậu trên bến cảng đúng là an toàn nhất, nhưng đó lại không phải mục đích để đóng thuyền. Anh ấy cần chính là một người đứng bên cạnh anh ấy, cùng nhau vượt qua sóng gió ! » Hàn Nhạc Nhạc nói một mạch.

« Vậy cô cảm thấy, ai thích hợp ? » Trần Hải Nguyệt vẫn duy trì tư thế cầm song song với mặt bàn, nhìn thẳng vào mắt Hàn Nhạc Nhạc.

Hàn Nhạc Nhạc không nhận thấy vấn đề của cô ta, vẫn cường điệu : « Tóm lại, cô không thích hợp. Cho dù là anh ấy, hay gia đình anh ấy, cô đều không thích hợp. Buông tha anh ấy đi, cả cô và anh ấy đều tốt đẹp. »

« Nói xong chưa ? » Trần Hải Nguyệt ngồi thẳng dậy.

« Nói xong rồi. »

« Vậy đến lượt tôi phải không ? »

« Cô nói đi. » Hàn Nhạc Nhạc nhắc chung trà lên.

Trần Hải Nguyệt đập mạnh tay xuống bàn, Hàn Nhạc Nhạc cả kinh, chén nước trong tay sánh cả ra ngoài, mấy người ngồi xung quanh cũng nghe tiếng động mà ngoái lại nhìn.

Thấy Hàn Nhạc Nhạc xấu hổ buông cái chén, Trần Hải Nguyệt thấy tâm trạng tốt lắm, khí thế bồng bồng, ngữ điệu bình tĩnh, bắt đầu đánh trả : « Cô hiểu biết sâu sắc như vậy, quan điểm lại rõ ràng, vừa chuyên nghiệp vừa có chiều sâu, rảnh rồi không có việc làm có thể đi kêu oan, viết thư cho chủ tịch nước, tâm sự với thủ tướng, tôi bé như hạt vừng, chuyện của tôi không cần cô quan tâm. »

Trần Hải Nguyệt thừa nhận bức tường băng giữa cô và mẹ Lương Đông Vân vẫn chưa phá bỏ được, cần có người ngoài chỉ điểm, chỉ có điều, hoàn toàn không tới phiên Hàn Nhạc Nhạc đứng đây chỉ trở !

Phản ứng của cô nằm ngoài dự đoán của Hàn Nhạc Nhạc, thời đi học Trần Hải Nguyệt luôn luôn là học trò ngoan, ai cũng thấy cô rất giống bánh bao, hôm nay Hàn Nhạc Nhạc tìm cô nói chuyện, cũng ý vào ít nhất cô cũng không gay gắt quá.

Sắc mặt Hàn Nhạc Nhạc căng thẳng, ngữ điệu nhún nhường hẳn : « Tôi, tôi cũng muốn tốt cho cô thôi... »

Trần Hải Nguyệt nổi giận : « Thế giới này loạn vậy cô còn giả vờ cho ai xem ? Nói thế là hay lắm à ? Người khác cảm hết cả nên cô phải thông cảm đúng không ? Nên cô phải cảm động đúng không ? Sao trâu bò nó không treo ảnh cô nhỉ ? Muốn làm gì thì làm đi, liên quan gì mà nói lảm nhảm với tôi ? »

Hàn Nhạc Nhạc choáng váng, nước mắt không báo trước đảo quanh hốc mắt. Cô thực sự không ngờ, Trần Hải Nguyệt lại trực tiếp trở mặt như vậy, chuyện này hoàn toàn đánh vỡ những suy nghĩ về Trần Hải Nguyệt của cô ta...

Trần Hải Nguyệt thu dọn đồ đạc đứng lên, thấy Hàn Nhạc Nhạc rưng rưng, hơi hoảng sợ nhìn quanh, bình tĩnh cười : « Nhìn cái gì vậy, chưa thấy lưu manh vừa có tri thức vừa hiểu lễ nghĩa à ? »

Nói xong quay người bỏ đi.

Vốn cũng đang dương dương tự đắc, có điều, tay áo còn chưa kịp vung lên, mới đi được vài bước đã thấy mẹ Lương Đông Vân khoanh hai tay trước ngực, đứng bên cạnh tấm bình phong, nhìn cô cười mà như không cười.

« Dì, thật khéo, dì cũng ở đây ạ. » Trước mặt Trần Hải Nguyệt tối sầm, cuộc đời vô vọng của cô~~

Bà ấy nghe được bao nhiêu ?

Triệu Nhất Chi vẫn tươi cười, mở miệng nói : « Hải Nguyệt, có thể nói chuyện với cháu một chút không ? »

Lại, lại nói chuyện ?! Trần Hải Nguyệt âm thầm hỏi trời.

31. Chương 31: Hóa Ra Là Anh...

« Cháu sợ gì vậy ? » Triệu Nhất Chi nhìn Trần Hải Nguyệt ngồi trước mặt đang lúng ta lúng túng, cười rất dịu dàng.

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu, cười yếu đuối : « Không có ạ. » Vâng, xin chào, tôi là không sợ hãi.

« Ta đoán, có phải cháu đang suy nghĩ, « bà già này đang định dùng cách gì bảo cháu buông tha cho con bà », đúng không ? » Trần Hải Nguyệt nhấp một ngụm trà, thông thả nói.

Bà ấy không hiểu Trần Hải Nguyệt rồi...

Con người có vòng cung phản xạ siêu lớn này, vẫn còn quanh quẩn với chuyện « Bà ấy nghe được bao nhiêu » chưa thoát ra được cơ.

« Dì, cháu vẫn chưa nghĩ tới đó mà. » Bả vai Trần Hải Nguyệt sụm xuống—Giết thì giết đi, nói trắng ra là được rồi.

Triệu Nhất Chi rót cho cô một chén trà, cười sang sảng : « Cháu hôm nay thật sự nằm ngoài dự đoán của ta. Làm cho suy nghĩ của ta đối với cháu trước giờ có vẻ như ta là bà già vừa ngoan cố vừa cố chấp.... »

« Cảm ơn ạ. » Trần Hải Nguyệt nhắc chén trà lên.

Vốn dĩ cô là người hay nói, quen biết không không cần biết, vẫn dễ dàng nói chuyện— Vấn đề đối phương phải xấp xỉ tuổi mình mới được.

Cô bị cái chứng « Sợ trưởng bối » dở hơi, đối mặt với người lớn luôn lúng túng, huống chi người này lại còn là mẹ của Lương Đông Vân.

Cô bây giờ chỉ có mong muốn nho nhỏ, bà dì này có thể nói gì nói hết đi cho rồi, cô cùng lắm bình đến tướng ngăn, nước đến đất ngăn....

Triệu Nhất Chi tất nhiên không có thần giao cách cảm với cô, dùng giọng nói quan tâm thân thiết điển hình nói với cô : « Đừng lo, chỉ là nói chuyện phiếm chút thôi. Giờ cháu đang làm gì? »

« Dạ, viết kịch bản truyện tranh ạ. » Vâng, xin chào, tôi vẫn còn là không sợ hãi.

« Thích công việc đó chứ ? » Triệu Nhất Chi gật gật đầu.

« Thích ạ, rất thú vị. » Trần Hải Nguyệt hết như đang bị thẩm vấn.

Triệu Nhất Chi có vẻ phát hiện ra nói chuyện quanh co hình như không có hiệu quả, khe thở dài một cái, đặt cái chén xuống : « Cháu quen với Lương Đông Vân lâu chưa ? »

Rốt cuộc cũng đến chủ đề chính rồi sao ? Giết thì giết đi.

« Tuy hồi trung học có học chung, nhưng chính thức quen biết cũng mới hơn nửa năm thôi ạ. » Trần Hải Nguyệt cắn răng bất chấp, có sao nói vậy.

« Hóa ra là vậy, ta còn tưởng.... » Triệu Nhất Chi như suy nghĩ điều gì đó, liếc nhìn cô một cái.

Trần Hải Nguyệt trong lòng lệ rơi như mỳ sợi : thỉnh đại nhân minh giám, chúng con nào dám yêu sớm
T_____T

« Hôm đó ở buổi tiệc, liếc mắt một cái ta đã nhận ra cháu. » Triệu Nhất Chi thông thả, tiếp tục thực hiện lời hứa « nói chuyện phiếm ».

« Không phải hôm đó là lần đầu tiên cháu và dì gặp nhau sao ? » Trần Hải Nguyệt kinh hãi, lập tức lại « À » một tiếng, « Dì xem qua hồ sơ của cháu rồi mà. » Sao lại quên mất lần trước phỏng vấn chứ.

Triệu Nhất Chi vội vàng sửa lại : « Không, trước khi xem hồ sơ của cháu ta đã thấy rồi. Rất lâu trước đây. »

Có ý gì ?

Trần Hải Nguyệt há hốc mồm.

« Cháu từng đến chỗ Lương Đông Vân chưa ? »

« Đến vài lần ạ, giúp anh ấy lấy vài món đồ. » Sao lại vòng vo sang này rồi ? Bà dì này, suy nghĩ cũng không được logic lắm thì phải.

Triệu Nhất Chi cầm di động lên nhìn giờ, quyết định nói ngắn gọn : « Ta đề nghị cháu đến thư phòng nó nhìn một lần xem, chắc là phát hiện được cái gì đấy. »

Thư phòng ?

Đầu Trần Hải Nguyệt đầy dấu chấm hỏi.

« Ta nghĩ, ta nợ cháu một câu xin lỗi, » Triệu Nhất Chi nói, ngăn cô không bắt đầu suy nghĩ miên man, « Hẳn cháu cũng cảm thấy thái độ của ta đối với cháu trước đây, ừm, có vẻ lạnh lùng. Hy vọng cháu có thể thông cảm chút tính toán nhỏ nhặt trong lòng người làm mẹ là ta đây... »

« Dì, dì quá lời rồi. » Trần Hải Nguyệt tận lực che giấu sự nơm nớp lo sợ trong lòng.

Suy nghĩ của Triệu Nhất Chi quá mơ hồ, Trần Hải Nguyệt thật sự không biết tiếp theo bà ấy sẽ nói cái gì.

« Ta vẫn nghĩ cháu không thật sự yêu Lương Đông Vân. Ít nhất, cháu cũng không thể hiện cháu yêu Lương Đông Vân nhiều như nó yêu cháu, » Giọng điệu của Triệu Nhất Chi trở nên thành khẩn, « Tình cảm là chuyện hai người, chỉ có một người biết quý trọng mà cố gắng sẽ rất đau khổ. Làm mẹ, ta hy vọng con mình được hạnh phúc. »

Trần Hải Nguyệt gật gật đầu tỏ vẻ hiểu, lại có chút gì đó băn khoăn—

Lời này, cái tên Lương Đông Vân kia ngay cả « Thích » còn chưa thèm nói ! Haizzzz, dù gì cũng là mối tình đầu của cô mà !

« Ta cũng vẫn biết, trong lòng Lương Đông Vân có một người con gái, đã nhiều năm rồi. Có một buổi tối ta nghe thấy nó nói chuyện điện thoại, liền tìm nó nói chuyện, nó nói cho ta biết, cuối cùng nó cũng đã đợi được. Nó bảo ta đừng nhúng tay vào, tránh cho đối phương bị áp lực. Cháu vẫn không có ý muốn gặp mặt ta, cũng không chịu đến công ty ta trình diện, khiến ta cảm thấy cháu không thật lòng với tình cảm này. Hôm đó ở buổi tiệc, đối mặt với khiêu khích của Hàn Nhạc Nhạc cháu vẫn tỏ ra như không có gì, càng xác thực cho dự đoán của ta. Chỉ là, hôm nay nghe những lời cháu nói với Hàn Nhạc Nhạc, nói thật ra, vừa ngoài ý muốn, vừa thấy rất vui. Hóa ra, ta đã nghĩ sai rồi. » Triệu Nhất Chi nở nụ cười.

Cả bài phát biểu dài vậy lượng thông tin có vẻ lớn, Trần Hải Nguyệt nhất thời không thể hiểu hết, đành phải ứng đối phần đơn giản trước : « Hôm đó, buổi tiệc, là Hàn Nhạc Nhạc không may, đập lên mép váy của cô ấy, mất đà, mới đổ rượu lên người cháu. Lúc đó cháu cũng hơi khó chịu, nhưng nghĩ đến tình huống....không nên làm náo loạn... Hôm nay có cơ hội trả đũa. Lại bị dì nhìn thấy, thật không tốt tí nào. »

Triệu Nhất Chi cười bỏ đi động vào túi xách, đứng lên : « Ta có việc đi trước. Chuyện của người trẻ, ta làm mẹ không nên can thiệp, nếu hai đứa có chuyện gì cần ta lên sân khấu, tỷ như cùng cha mẹ cháu nói chuyện thì cứ nói cho ta biết. Còn nữa, Nhạc Nhạc, có thể là lúc trước ta có ám chỉ gì đó không đúng với nó... Cháu đừng để trong lòng. Ta sẽ giải thích, con bé này, bụng dạ cũng không xấu. »

« Vâng. » Hình như , qua bài sát hạch rồi ? Mặc dù không hiểu lắm, Trần Hải Nguyệt vẫn cố gắng định tâm, cười thật tươi tạm biệt bà ấy.

Sau khi Triệu Nhất Chi đi rồi, Trần Hải Nguyệt mới lấy di động ra, gọi cho Lương Đông Vân : « Anh đang ở đâu vậy ? »

« Anh đến khu Đông lấy đồ, lát về đón em nhé, em ở nhà hả ? » Hôm qua đã hẹn là hôm nay sẽ đến nhà Ngón Tể Thời liên hoan mà.

Lương Đông Vân đã quen gọi chỗ ở của Trần Hải Nguyệt là nhà, bởi vốn dĩ chỗ ở của anh cũng dọn hẳn về chỗ cô rồi.

Trần Hải Nguyệt nở nụ cười, trái tim không tự chủ được ê ẩm : « Em ở đường quốc khánh, anh tới đón em đi, em đi khu Đông với anh. »

« Được. » Kỳ thật hai nơi này ngược đường, nhưng Lương Đông Vân vẫn đáp không hề do dự.

Trần Hải Nguyệt nhìn lên không trung, trong đầu đủ loại suy đoán kéo ra như đèn kéo quân.

Mẹ Lương Đông Vân bảo cô đến thư phòng Lương Đông Vân là có ý gì ?

Kỳ thật đại khái cũng có thể đoán ra, cái « gì đó » mà mẹ anh nói, chính là về cô gái mà anh ấy thích rất nhiều năm, cuối cùng, đã đợi được.

Nhưng cô vẫn còn cần xác thực lại, để ỉn có thể tin tưởng rằng, hóa ra, trong khi mình không hề hay biết, thực sự lại có người, đã chờ đợi mình thật...

« Anh làm việc của anh đi, em đến thư phòng anh tìm bảo bối. » Trần Hải Nguyệt vừa vào nhà đã tọt vào thư phòng.

Lương Đông Vân hoàn toàn không nghĩ là cô sẽ hứng thú với đồng sách chuyên ngành khó hiểu của anh, buồn cười nhìn cô lật đặt chạy đi, cũng không ngăn cấm lắc lắc đầu đi vào phòng ngủ.

Trần Hải Nguyệt giống như làm thám tử, đứng trước giá sách tìm kiếm đầu mối khả nghi, một đồng sách chuyên ngành xếp trên giá khiến cô nghĩ tới kiến thức chuyên ngành của mình đã bị trí nhớ thảm hại tàn phá không thương tiếc.

Tìm tìm kiếm kiếm, cuối cùng, sau một hồi chiến đấu không ngừng nghỉ, chiếc ngăn kéo đầu tiên của cái tủ đứng nhỏ khiến cô sững sốt....

Ngăn kéo rất sạch sẽ, bên trong chỉ có một quyển sách, là thứ cô vốn quen thuộc.

Cuốn sách có tên « Dấu chân của chúng ta »...

Năm ấy, trường cấp ba yêu cầu cả ba lớp mỗi người viết một bài văn không ép buộc thể loại, phát hành một cuốn sách mang tính chất lưu niệm.

Trần Hải Nguyệt lấy cuốn sách ra, lật vài trang, rất nhanh tìm thấy một cái đánh dấu sách, chính là ở bài văn của Trần Hải Nguyệt.

Cô cười cười, cầm cái đánh dấu trang lên định thả xuống, đột nhiên phát hiện có gì đó kỳ lạ. Nhìn kỹ lại thì—

Hóa ra là một tấm ảnh, được gấp ngay ngắn thành một thanh dài và hẹp, rất giống cái đánh dấu trang.

Ảnh chụp Trần Hải Nguyệt trong bộ váy đồng phục màu xanh, lơ đãng cầm chiếc cúp và giấy khen trong tay, Lương Đông Vân đứng bên cạnh cô, trong tay cũng cầm một tờ giấy khen, khóe miệng nhếch lên.

Tấm biểu ngữ gồm bốn chữ « Cuộc thi hùng biện » sau lưng bọn họ khơi dậy ký ức của Trần Hải Nguyệt.

Năm ấy, trong vòng chung kết cuộc thi hùng biện, anh ở bên phản biện.

Cuối cùng, quán quân thuộc về đội của Lương Đông Vân, nhưng Trần Hải Nguyệt lại được nhận danh hiệu « Hùng biện xuất sắc nhất », thế nên mới có bức ảnh này.

Tấm ảnh này cô cũng có, vốn dĩ nó gồm có tám người.

Một mẫu ký ức bị lãng quên cũng dần trở lại—

« Aizz, Trần Hải Nguyệt, hôm qua mày có phát hiện thằng ku bên phản biện cứ nhìn mày không ? » Hành lang phòng học nhỏ hẹp không chứa nổi ba người dàn hàng, Quan Nhung mặc dù đi trước An Linh và Trần Hải Nguyệt, vẫn không nhịn được quay đầu lại hỏi.

Trần Hải Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, đắc ý cười : « Nhất định là tại hấn ngay từ đầu đã cảm thấy tao là người duy nhất có thực lực so tài với hấn ở bên phản biện.... » Ha ha ha ha...

An Linh nhú mày : Cái cô giám khảo nhận xét cuối cùng thật là ức chế, rõ ràng ngay từ đầu đã không chấp nhận quan điểm bên biện luận, thế nên mới tùy ý phán bọn mình thua. »

« Cũng đúng » Quan Nhung tỏ vẻ đồng ý.

Trần Hải Nguyệt còn chưa kịp phát biểu, vừa lúc có một người đi từ trên lầu xuống, lướt qua Quan Nhung, đúng lúc cúi xuống thì nhìn thấy cô.

Cô nhanh chóng nghiêng người, dựa sát vào tường nhường đường cho người kia.

Đối phương bước xuống đứng cùng bậc cầu thang với cô : « Cậu là người hôm qua biện luận đúng không ? »

Trần Hải Nguyệt gật gật đầu, nhìn kỹ, đúng là kẻ ở đội phản biện hôm qua cứ nhìn mình.

Làm chi ? Muốn đánh nhau à ?

« Chúc mừng cậu, » đối phương tươi cười rất chân thành, « Kỳ thật bọn cậu rất giỏi, chỉ là cô giáo kia... Cô ấy... »

« Cảm ơn. » Trần Hải Nguyệt cũng cười.

Người ta thắng mình còn dám rộng lượng thừa nhận giám khảo không công bằng, cô cũng không phải bắn khoả nữa làm gì, nữ nhân giang hồ, dám cược dám thua.

« Hừ. » An Linh lạnh lùng hừ mũi một cái.

Lương Đông Vân quay đầu nhìn An Linh, lịch sự gật đầu xem như chào hỏi rồi mỉm cười bỏ đi.

« Tên kia rõ ràng khoe mẽ ! Khoe mẽ ! Trần Hải Nguyệt, mày đừng để bị viên đạn bọc đường kia mê hoặc nhé, tao nói ày nghe, nó mặt người dạ thú.... » An Linh không hề khách khí lớn tiếng mắng Lương Đông Vân.

Trần Hải Nguyệt nhìn An Linh như con đê mèn hiếu chiến, kéo tay cô, đẩy cô đi lên : « Biết rồi, biết rồi, tao lập trường kiên định lắm, kiên quyết phân định rõ giới tuyến với kẻ thù. Ha ha ha, được rồi, đừng tức giận, không có gì mà. »

Hồi ký chấm dứt.

Hóa ra là anh, đồ đàn.

Trần Hải Nguyệt cười đặt quyển sách vào ngăn kéo, đi ra phía cửa, mắt bỗng nhiên bị phủ một màn hơi nước.

Tay còn chưa gờ ra, cửa đã mở.

Lương Đông Vân đứng ngoài, mỉm cười hỏi : « Tìm được gì quý không ? »

« Có. Vô giá nữa là đằng khác. » Trần Hải Nguyệt nhăn nhó mũi, cười tít che giấu đôi mắt ướt ướt.

« Hả ? Tìm được gì ? » Lương Đông Vân tò mò.

Trần Hải Nguyệt không nói gì, lại gần ôm lấy eo anh, vùi mặt vào ngực áo....

Tìm được rồi, vô giá. Anh.

Anh của em.

32. Chương 32: Xem Kịch

Trần Hải Nguyệt im lặng khác thường khiến Lương Đông Vân hơi lo lắng, liên tục ghé mắt để ý thái độ của cô, thế nhưng, suốt dọc đường đi cô vẫn không nói chuyện, thật sự rất lạ.

Đợi đến lúc dừng đèn đỏ, Lương Đông Vân mới không nhịn được quay sang nhìn cô chăm chăm.

Bình thường với tình huống này, Trần Hải Nguyệt tuyệt đối sẽ không nhịn được, có tâm sự gì nhất định sẽ bô bô ra hết, nhưng lần này thì cô chỉ nhìn anh cười cười.

Lạ, rất kỳ lạ.

Lương Đông Vân tiếp tục lái xe, nhìn thẳng phía trước, làm như lơ đãng hỏi: “Lúc này em đến đường Quốc Khánh làm gì vậy?”

“Buồn lậu.” Cảm xúc của Trần Hải Nguyệt vẫn còn chưa ổn định, trong lòng còn đang xúc động đến rối tinh rối mù, nhắc đến lại bắt đầu xao xác.

Buồn lậu?

Lương Đông Vân khẽ nhú mày: “Tụ tập với hội An Linh à?”

“Không.” Tiếp tục thất thần.

“Vậy thì làm gì?” Lương Đông Vân bắt đầu bó tay, bình thường cô rất hay nói, khơi một tí là cô có thể kéo xa cả chục dặm rất hoành tráng.

“Anh đoán đi.” Vẫn còn đang thất thần.

Xe chậm rãi dừng trước cửa khu nhà Ngôn Tế Thời, Lương Đông Vân quay lại đối mặt với cô, xuống nước :”Gợi ý cho anh 2 chữ được không?”

Trần Hải Nguyệt cuối cùng cũng hoàn hồn, hết nhìn đông nhìn tây, nhìn quanh bốn phía, vội vàng mắt bò mới lo làm chuông: “Em, em muốn đi mua cốc cà phê.”

Lương Đông Vân dở khóc dở cười: “Đi đi, anh đi đậu xe rồi quay lại đợi em nhé.” Anh càng ngày càng giống thú cưng của cô mất rồi.

“Anh có muốn uống không?” Trần Hải Nguyệt còn cẩn thận hỏi.

Lương Đông Vân bắt đầu dĩ thử dài một cái: “Anh không uống đâu, mau đi đi.”

Trần Hải Nguyệt đi đến quán cà phê phía đối diện, xe đằng sau khởi động máy, chậm rãi tiến vào khu nhà.

Ừm, quyết định như vậy đi! Trần Hải Nguyệt, mày đúng là thiên tài, ha ha ha!

Trong lòng Trần Hải Nguyệt vì diệu kế mà mình vừa nghĩ ra được cảm thấy vô cùng hài lòng, quyết định tự thưởng mình một cốc cà phê vani.

Tay còn chưa đụng đến cánh cửa, đã bị người gọi giật lại.

“Trần Hải Nguyệt, may quá, anh cũng đang có việc muốn tìm em đây.”

Trần Hải Nguyệt quay lại cười cười: “Anh Trịnh Phi, thật là khéo.”

Kỳ lạ thật, ngày trước thì chẳng gặp bao giờ, dạo này lại đi đâu cũng thấy.

“Khéo gì mà khéo,” Trịnh Phi cười, “Anh ở chung với Ngôn Tế Thời, em quên rồi hả?”

Nói xong còn giơ túi đồ ăn trên tay mình lên quơ quơ.

“Oạch, em đúng là đầu heo mà.” Trần Hải Nguyệt vỗ vỗ đầu mình, “Em mua cà phê, anh có muốn uống không?”

Trịnh Phi giúp cô mở cửa: “Anh không, đi cùng em vậy.”

Trần Hải Nguyệt nhìn túi to túi nhỏ trong tay anh ta, vừa đi vừa trêu chọc: “Toàn đồ ăn chín, bọn anh mời khách mà không biết xấu hổ à.”

“Hết cách rồi, bọn anh nhờ có đồ ăn chín bán ở ngoài mới sống tới ngày hôm nay, có biết là khó khăn lắm không hả?”

“Phiền cô cho tôi một cốc cà phê vani, mang đi, cảm ơn.” Trần Hải Nguyệt gọi đồ với nhân viên cửa hàng xong, dựa người vào quầy bar, nghiêng người nhìn Trịnh Phi, “Xin hỏi hôm nay triệu tập liên hoan vì mục đích gì vậy?”

“Ngôn Tế Thời muốn chuyển đi, Lương Đông Vân không nói cho em à?” Trịnh Phi đặt đồ ăn lên quầy bar.

Trần Hải Nguyệt cười cười: “Thấy nói hôm nay ăn liên hoan, em cũng không hỏi chuyện gì. À, vừa rồi anh bảo có chuyện gì muốn tìm em cơ?”

Trịnh Phi nghe vậy có chút lúng túng, cuối cùng vẫn nói: “Hm đó, em cũng đến tiệc rượu của “Nhất Chi Vân” đúng không?”

Hàn Nhạc Nhạc tìm Trịnh Phi mách à? Hừ, nghĩ cái gì thể chứ.

“Đúng vậy, chỗ náo nhiệt cũng cần có người đi xem chứ.” Trần Hải Nguyệt cười đứng thẳng lại, hai tay khoanh trước ngực nhìn anh ta.

Trịnh Phi cười có vẻ miễn cưỡng: “Nhạc Nhạc... Hai hôm trước hỏi anh số điện thoại của em.”

À, ra là thế.

Trần Hải Nguyệt hiểu ra, gật đầu.

“Anh không biết giữa hai người bọn em có chuyện gì, chỉ lờ mờ đoán thôi.” Ánh mắt Trịnh Phi vẫn nhìn xuống, không dám đối diện với cô, “Cô ấy... có lẽ sẽ nói gì đó không hay, em đừng để bụng. Kỳ thật cô ấy cũng không có ác ý, chỉ là được nuông chiều quá...”

“Được rồi, được rồi, chuyện cũ đã qua, em nghe người khác nói giúp cô ta phát mệt. Hôm nay em với cô ta cũng đã gặp mặt rồi.” Kết quả đã định, hết cách xoay chuyển.

Trịnh Phi có vẻ xấu hổ, thấp giọng: “Thật xin lỗi.” Nếu như anh có thể nhìn về phía em đúng lúc, liệu giờ phút này, cuộc đối thoại của chúng ta có khác đi không?

“Sao lại thế? Vì sao lại xin lỗi em chứ?” Trần Hải Nguyệt khó hiểu nhìn Trịnh Phi.

Giữa cô và anh ta, không có gì khúc mắc đúng không? Thay Hàn Nhạc Nhạc xin lỗi à?

“Vì tất cả mọi chuyện.” Trịnh Phi giúp cô trả tiền, nhìn cô một cái thật sâu, bước đi trước.

Cái gì với cái gì? Trần Hải Nguyệt nhìn theo bóng lưng anh ta, khó hiểu cảm xúc cà phê đuổi theo.

Hai người sóng vai bước ra khỏi quán cà phê.

Trần Hải Nguyệt trong bụng đầy nghi vấn, không nhin được: “Vừa rồi anh định nói cái gì vậy?”

Trịnh Phi cười làm như không có gì: “Thật ra cũng không có gì.”

“Chắc chắn có mà!” Trần Hải Nguyệt giơ tay giơ chân, “Ghét nhất là nói chuyện lấp lửng, nguyên rửa anh nửa đêm dậy muốn hút thuốc không có bật lửa.”

“Vẫn còn bếp gas mà.” Trịnh Phi cười ha ha.

Lương Đông Vân đậu xe xong, vừa ra đến cửa chính khu nhà đã thấy Trần Hải Nguyệt, mới vừa rồi còn tích chữ như tích vàng đang trò chuyện vui vẻ với Trịnh Phi.

Thật chỉ muốn....bỏ cô vào hộp, đập nắp lại, đút vào trong túi.

“Mua vị gì vậy?” Lương Đông Vân cười cười nhìn Trần Hải Nguyệt đang vọt tới trước mặt mình.

Trần Hải Nguyệt mở nắp cốc giấy ra, mùi thơm lập tức tỏa ra: “Vani đây, anh muốn thử không?”

“Không,” Lương Đông Vân tuy từ chối lấy lệ, vẫn đành mặc cho cô ép uống, khẽ nhấp một ngụm nhỏ: “Ngọt quá.”

Trịnh Phi hoảng hốt nhìn cảnh ấy, giữa hai hàng lông mày khẽ nhăn lại rồi lập tức thả lỏng, cố gắng tươi cười: “Chúng ta đi lên thôi.”

“Trần Hải Nguyệt, lại gặp rồi.” Ngôn Tế Thời mở cửa, nhìn Trần Hải Nguyệt cười.

Yêu nghiệt!

“Đúng vậy, lại gặp.” Trần Hải Nguyệt chỉ cảm thấy nụ cười kia chói hết cả mắt.

Lương Đông Vân lập tức gạt Ngôn Tế Thời sang một bên, đẩy Trần Hải Nguyệt đi vào trong.

Mọi người nhanh chóng dọn dẹp, bày biện đồ ăn.

“Trần Hải Nguyệt, nghe nói hôm trước họp lớp cô hành động vĩ đại lắm đúng không? Chiều cổ người hôm đó vắng mặt, kể lại một chút đi.” Ngôn Tế Thời vì hai lần bỏ lỡ chuyện hay mà tiếc hùi hụi.

Trần Hải Nguyệt cười hắc hắc: “Qua rồi kể lại mất hay, mời anh lần sau tới sớm.”

“Cô rất không có nghĩa khí, không có nghĩa khí.” Ngôn Tế Thời lắc đầu.

Cái thằng cha này, ngay cả biểu cảm khinh bỉ cũng chói lóa thế—Quốc chi tướng vong, tất có yêu nghiệt
~~

Trần Hải Nguyệt lặng lẽ kìm lại xúc động, uống một ít nước.

Lương Đông Vân mở miệng: “Khi nào dọn đi?”

“Cuối tuần.” Ngôn Tể Thời không còn vẻ đùa cợt nữa, nụ cười có vẻ lo lắng.

“Nghĩ thông rồi chứ?” Lương Đông Vân dừng đũa, suy tư nhìn anh ta.

Ngôn Tể Thời cụp mắt xuống, lòng vòng: “Dù sao sớm muộn gì cũng phải về, cậu cũng biết, mẹ mình không dễ đối phó vậy, phụ nữ như bà rất đáng sợ.”

Lương Đông Vân không nói tiếp, không khí nhất thời đóng băng, chỉ có tiếng chén đũa lách cách.

“Cho dù bây giờ anh không đối phó được mẹ anh nhưng sau này có người phụ nữ khác ở bên cạnh, còn sợ gì không có cách.” Trần Hải Nguyệt xuất chiêu cứu vãn.

“Hả? Vì sao?” Ngôn Tể Thời vừa ăn, vừa khiêm tốn thỉnh giáo.

Trần Hải Nguyệt nhắc chén lên: “Pháp luật quy định: Đàn ông 23 tuổi mới có thể kết hôn, nhưng 18t đã có thể nhập ngũ. Biết điều này thể hiện cái gì không?”

“Xin rửa tai lắng nghe.” Ngôn Tể Thời tò mò.

“Chứng minh 3 vấn đề,” Trần Hải Nguyệt giơ ba ngón tay ra, “Thứ nhất, giết người dễ hơn làm chồng; thứ hai, sống còn khó hơn đánh giặc; thứ ba, phụ nữ còn khó đối phó hơn kẻ thù.”

Ngôn Tể Thời lĩnh giáo gật đầu: “Chẳng trách cô dễ dàng tước vũ khí của lão Lương vậy.”

Lương Đông Vân mỉm cười nhìn Trần Hải Nguyệt.

Trần Hải Nguyệt bán loạn, mãi miết và côm.

Tự mình đào hố, tự mình chôn mình, người tốt quả nhiên không nên làm.

Ăn xong bữa cơm, trời cũng tối đen.

Dọn dẹp sạch sẽ chiến trường xong, Lương Đông Vân đưa Trần Hải Nguyệt về.

Ngồi trên xe, Trần Hải Nguyệt không ngồi yên được, cứ cựa quậy liên tục.

Lương Đông Vân quay đầu nhìn cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lương Đông Vân, em muốn nói với anh một chuyện, nhưng mà anh đừng kích động quá nhé.” Trần Hải Nguyệt trộm nhìn anh một cái dò xét.

Tên ten! Diệu kế của cô sắp thành rồi...

“Nói đi.” Lương Đông Vân nhìn thẳng về phía trước, bàn tay nắm volant khẽ siết lại.

“Sáng nay, có người mua đồng nát đến nhà,” Trần Hải Nguyệt hơi chột dạ, “Em bán hết mấy ngôi sao anh gấp đi rồi.”

“À...” Lương Đông Vân vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa hơi tức giận.

Trần Hải Nguyệt vốn định cường điệu hóa vở kịch một chút, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Lương Đông Vân, đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

Vì thế, cô cười thật to, nhích lại sát bên cạnh anh: “Vừa vặn bán được chín đồng tiền, nên ngày mai, mình đi đăng ký đi.”

Lương Đông Vân dừng xe lại, khiếp sợ nhìn cô, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng thì thầm: “Trần Hải Nguyệt, em không cần tranh hết phần của anh như thế.”

Cô nắm tay anh trước. Cô thổ lộ với anh trước. Bây giờ, cô lại cầu hôn trước. Những phần này không phải do nam chính diễn sao?

Lương Đông Vân chậm rãi nở nụ cười, cúi xuống hôn cô.

Trần Hải Nguyệt, em như vậy, làm hư anh~~...

33. Chương 33: Tân Hôn Vui Vẻ...

Lương Đông Vân ngơ ngẩn nhìn giấy chứng nhận kết hôn trong tay, tận đến lúc đi ra khỏi cục dân chính vẫn còn trong trạng thái hết hoảng.

Trần Hải Nguyệt cười hì hì vỗ vai anh, rất nghĩa khí nói: “Bốn đồng rưỡi còn lại không cần trả lại em đâu, đều là người một nhà rồi, đừng khách khí.”

Thấy Lương Đông Vân không phản ứng, Trần Hải Nguyệt ghé sát mặt vào mặt anh: “Nghĩ gì vậy?”

“Có phải xé giấy chứng nhận đi,” Lương Đông Vân ngẩng đầu nhìn vào mặt cô, khẽ nói, “Thì không cách nào ly hôn được đúng không?”

Ánh mắt anh ngây thơ vô (số) tội tựa như đứa con nít, làm cho Trần Hải Nguyệt xúc động, mũi cay cay.

Nói đến chuyện nghiêm túc khiến cô bối rối, vì thế, cô đứng lại, cố ý liếc xéo anh một cái, làm bộ giả vờ như xé thật: “Nếu không, em làm thử nhé.”

Lương Đông Vân lập tức khôi phục tinh thần, vội vàng chụp lấy tay cô: “Không được, anh nghĩ rồi, đây là bản án tử chung thân của em. Ngồi tù chung thân, ngay cả có ý nghĩ vượt ngục trong đầu cũng bị xử chém.”

Chém, chém đầu? Được, tạm thời không định vượt ngục. Hành tẩu giang hồ, an toàn là trên hết.

Trần Hải Nguyệt phì cười, rất ra dáng dặt tay Lương Đông Vân: “Đi, về nhà nấu đồ ăn ngon cho anh.”

Về nhà....

Lương Đông Vân nhìn cô, không nói gì, trong mắt lại xuất hiện ý cười âm áp.

“Aizz, không đúng,” Trần Hải Nguyệt nghĩ lại, nói thêm: “Dù sao cũng đã tới đây rồi, còn về làm gì nữa. Anh tiếp tục đi làm đi, em tìm Quan Nhung chơi.” Xin nốt nửa ngày tự do, buổi tối lại chúc mừng vậy.

“Em gọi điện hẹn Quan Nhung đi, anh đưa em qua đó.”

Xong rồi, cô bị thích thằng cha này, có người cướp ngục cô cũng không thêm bỏ trốn.

Trần Hải Nguyệt nhẹ nhàng hôn lên má anh hai cái, ngọt ngọt ngào ngào nói: “Bạn Lương Đông Vân, tân hôn vui vẻ.”

Lương Đông Vân cười, từ khoe mắt đến chân mày đều lộ rõ sự vui mừng, nắm tay cô đi về phía bãi đỗ xe.

Trần Hải Nguyệt vừa đi vừa cười, gọi điện cho Quan Nhung: “Quan nữ hiệp, có thể cho tao hôn hạnh mồm mày đi ăn không?”

“Tất nhiên là có, cho hỏi, vụ trác táng này có mục đích gì thế?” Giọng Quan Nhung rõ mồn một xuyên qua điện thoại, bắn thẳng vào màng nhĩ.

Trần Hải Nguyệt ngồi vào ghế phụ, hét lại: “Mục đích để chúc mừng Lương Đông Vân tiên sinh cuối cùng cũng cưới được vợ.”

“Sặc, mày lại lừa gạt tình cảm tao, tao tin mày tao là đồ ngu.” Bị lừa một lần, Quan Nhung coi chừng cẩn thận hơn.

“Thôi đi, đừng diễn trò sói giả cừu nữa” Trần Hải Nguyệt quay đầu nhìn Lương Đông Vân cười cười, lại nói với đầu dây bên kia, “Nửa giờ nữa, ở chỗ cũ nhé.”

“Chẳng lẽ thật à? Không thể, tuyệt đối không thể. Lần trước mày vừa gạt tao như vậy! Khẳng định không thể nhanh thế được.... Lát nữa gặp.” Quan Nhung có vẻ vẫn còn hơi do dự, cúp điện thoại.

Lương Đông Vân khẽ liếc mắt nhìn Trần Hải Nguyệt một cái, giọng điệu vẫn cố gắng tỏ ra không để ý, lơ đãng nói: “Em có cảm thấy như vậy nhanh quá không?”

“Biết sao được,” Trần Hải Nguyệt cười gian tà, cắt điện thoại đi, “Em đang còn hận sao anh rơi vào tay em muộn như thế này đây.”

Không cần hỏi ý kiến của bất cứ ai, bây giờ cô vô cùng chắc chắn, người trước mắt chính là tương lai của cô.

Người này, đã vì cô mà cô đơn chờ đợi bấy lâu, chậm rãi bước vào cuộc đời cô.

Mười mấy tuổi đầu, ở trường học đã vô số lần bước qua nhau, vậy mà cô vẫn vô tình không biết.

Im lặng cẩn thận cất giữ tấm ảnh của cô mười năm...

Chỉ của mình cô.

Đúng vậy, của cô.

Chỉ nghĩ như vậy thôi, mắt cô đã ướt ướt, vội cố gờ khoe miệng lên, nghiêng người dựa vào anh: “Hỏi anh một chuyện, anh phải nói thật, em tuyệt đối không giận. Lúc em nắm tay anh, anh có thấy em điên không?”

Lương Đông Vân vẫn nhìn phía trước, giọng nói hết sức dịu dàng: “Lúc đó anh chỉ nghĩ, Trần Hải Nguyệt, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày em đưa tay về phía anh rồi...”

“Lần này là thật à...” Quan Nhung như không thể tin vào mắt mình, nhìn chằm chằm tờ giấy chứng nhận kết hôn đặt trên bàn.

Trần Hải Nguyệt ngồi phía đối diện, lên mặt: « Hừ, còn không mau chúc mừng tao cuối cùng cũng gả được ra ngoài đi. »

« Chúc mừng, chúc mừng chứ... » Quan Nhung lấy lại tinh thần, phần khích lực lợi túi mãi mới móc được điện thoại di động ra, « Không ổn, tao phải gọi gấp cho An Linh, bảo nó đến đây ngay lập tức. »

Trần Hải Nguyệt tươi cười ngăn Quan Nhung lại: « Nó đi làm mà, mày đừng quấy nó, để tối nay hẹn cùng nhau ăn cơm nhé. »

Ừ, cũng đúng.

Quan Nhung buông di động ra, đập tay xuống bàn: « Ăn cơm là ăn cơm thế nào! Chuyện lớn như vậy, phải uống rượu, nhất định phải uống rượu! »

« Tao con gái nhà lành mà mày dám dụ dỗ tao ăn chơi trác táng, mày là đồ bạn bè xấu xa, ha ha ha. » Trần Hải Nguyệt buông đũa, rót thêm ừng chén nước.

Quan Nhung khì thế quơ đũa, nói: « Dù sao cách mạng cũng đã thành công, cờ đỏ cũng giương lên rồi! Đêm nay không say không về. »

« Được rồi. » Trần Hải Nguyệt đầu hàng.

« Aizzz, tao nói, » Quan Nhung rướn người sang, dí sát lại gần Trần Hải Nguyệt tọc mạch, « Khi nào bọn mày mời khách đây. »

Trần Hải Nguyệt ngậy người, « Ack, còn chưa tính đến. »

« Sặc, đừng bảo tao mày ngủ dậy còn chưa tỉnh hẳn đã dắt nhau đi đăng ký chứ. » Hừm, với Trần Hải Nguyệt thì cũng có thể lắm.

Trần Hải Nguyệt khuất phục, bắt đầu cười trừ: « Thì là, thấy trời cũng đẹp, vì thế, nên.... He he he... »

« Hừ, nói nói, xảy ra chuyện gì mà khiến ày lại làm cái hành động xưa nay chưa từng thấy vậy? » Quan Nhung cầm cái thìa, chuẩn bị công tác tám chuyện.

« Nhung Nhung, mày có nhớ cuộc thi hùng biện hồi đầu năm cấp 3 không? » Trần Hải Nguyệt cười hỏi.

Quan Nhung nghiêng đầu nghĩ ngợi, gật đầu: « Mày nhắc tao mới nhớ, bọn mình giải nhì, vòng chung kết mày được giải hùng biện xuất sắc nhất. »

« Mà còn nhớ rõ đối thủ của bọn mình hôm chung kết là lớp nào không ? »

Ding—

« A~ ! là Lương Đông Vân ở bên phản biện ! » Quan Nhung tất nhiên nhớ ra, khoái chí, « Tao nói rồi mà tao nói rồi mà ! Tao đã nói là cả buổi thẳng chả cứ nhìn mà ? Khốn ! Hóa ra tao từ trước đến nay thông minh tuyệt đỉnh ! »

Đại khái dây thần kinh to có tiếng như Quan Nhung, cả cuộc đời hiếm khi được một lần « tâm hồn tinh tế », vỗ tay, vỗ tay !

« Thực ra tao cũng không nhớ rõ, nhưng hôm trước Hàn Nhạc Nhạc tìm tao nói chuyện, tao cũng gặp mẹ của Lương Đông Vân luôn—»

Quan Nhung cắt ngang lời cô : « Đừng bảo tao đó lúc mày đứng trước mặt mẹ chồng diễn vai đàn bà đánh đá chữ đồng đấy nhé. »

«Không hẳn nhưng gần thế, » Trần Hải Nguyệt thở dài bất đắc dĩ, « Mày ngồi yên đừng có ngắt lời, để tao kể à nghe. »

Quan Nhung áy náy nhưn một bên mày lên ra ý bảo : « Mày cứ nói, cứ nói. »

Bị khuấy động, cảm xúc của Trần Hải Nguyệt lại hỗn độn, đành tóm tắt lại tình huống : « Nói chung, tao nghe theo lời của mẹ anh ấy, vào trong thư phòng tìm một lúc thì thấy bức ảnh chụp hồi mình thi hùng biện. Hết ! »

« Mẫu thân đại nhân nhà người ta thì giờ cũng là mẫu thân đại nhân nhà mày rồi còn gì. Ha ha ha. » ...

Dứt tiếng cười, Quan Nhung suy ngẫm lại, gật gật đầu, « Nhưng mà dù sao, đó cũng không phải điều quan trọng, tao chỉ muốn nói, người như mày, chắc chắn sẽ gặp được nhiều may mắn ! »

Trần Hải Nguyệt gật đầu đồng tình : « Tao cũng cảm thấy thế, ha ha ha. »

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, điện thoại di động của Trần Hải Nguyệt đột nhiên báo có tin nhắn đến.

Vừa bấm vào inbox, là một dãy số xa lạ.

—Trần Hải Nguyệt, tôi là Hàn Nhạc Nhạc. Tôi muốn gặp cô, có chuyện muốn nói.

Lại nói ? Trần Hải Nguyệt bĩu môi, nhanh chóng nhấn lại.

—Nói qua điện thoại không được à ?

—Chuyện này, tốt hơn hết nên gặp rồi nói.

—Bây giờ ?

—Đúng vậy, bây giờ.

Thái độ hùng hù hỏ hỏ của đối phương làm Trần Hải Nguyệt nhức cả đầu.

—Hôm nay không tiện lắm, hẹn hôm khác nhé.

—Cô sẽ hối hận.

—Tôi-sẽ-không.

Trần Hải Nguyệt không nói gì, tiếp tục ăn.

Có ai muốn ngay ngày đầu tiên kết hôn đã muốn chạm mặt với người phụ nữ nhập nhằng với chồng mình không ? Mất hứng bỏ xừ.

Ăn cơm trưa xong, kẻ hoang đường Quan Nhung quyết chí lôi kéo kẻ-sắp-hoang-đường Trần Hải Nguyệt đi dạo phố.

« Tối nay định thế nào ? » Quan Nhung cầm một chiếc áo, ngắm nghía trước gương.

Trần Hải Nguyệt bẹp dí tựa lên tấm vách phòng thử đồ, uể oải nói : « Bọn mày thích thể nào thì tùy. Vừa mới nhắn tin cho An Linh cơ mà, nó nói sao ? » Xem ra, số cô trời sinh không phải để hoang phí, mới đi lướt phổ được 3 tiếng đã tuyên cáo bỏ cuộc.

Quan Nhung còn chưa kịp mở miệng, điện thoại của Trần Hải Nguyệt đã kêu lên.

Lôi máy ra nhìn, không phải An Linh, chắc chỉ có thể là Tào Tháo!

“Trần Hải Nguyệt, bọn mày ở tầng mấy?”

Trần Hải Nguyệt vội vàng đứng thẳng dậy: “Sao mày tới nhanh vậy? Trốn việc à?”

“Yên xem nào, tao đang ở cửa trung tâm thương mại rồi, bọn mày mau xuống đây đi, tao có việc muốn nói.”

“Chuyện gì vậy? Sao giọng mày nghe nghiêm trọng quá?” Trần Hải Nguyệt hướng về phía Quan Nhung, hất mặt xuống dưới lầu, Quan Nhung hiểu ý, hai người đi thang máy xuống dưới.

Giọng An Linh rất mất bình tĩnh: “Đừng nói nhảm, mau đi.”

Một lát sau, ba người đã gặp nhau ở cửa chính.

Trần Hải Nguyệt tươi cười đi đến: “An An, chuyện gì mà gấp vậy? Quà cưới cũng thư thư được mà, lớn cả rồi, chúc tao tân hôn vui vẻ là ok.”

An Linh thở dài, đưa di động cho cô: “Kỳ thật tao e là quà của tao không làm cho tân hôn của mày vui được đâu.”

Màn hình di động hiện thị một cái tin nhắn ta phượng tiện, người gửi là đồng nghiệp của An Linh, Trần Hải Nguyệt cũng hơi có ấn tượng, An Linh đã từng nói cô ấy là fan của Hàn Nhạc Nhạc.

Nội dung tin nhắn là một bức ảnh, mặc dù chụp bằng điện thoại chất lượng kém, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ, đó là một quán cà phê, Hàn Nhạc Nhạc cầm trong tay một cái hộp, đưa cho người đang ngồi đối diện mình — Lương Đông Vân.

34. Chương 34: Giác Mộng Năm Ấy...

“Khốn! Cái gì đây chứ?” Quan Nhung vừa nhìn thấy vậy đã kích động nhảy dựng lên.

Trần Hải Nguyệt vẫn không phản ứng, nghĩ ngợi một lúc rồi trả điện thoại lại cho An Linh.

“Đồng nghiệp tao buổi chiều đến chỗ gần công ty của Lương Đông Vân làm việc, lúc mua cà phê thì thấy Hàn Nhạc Nhạc. Nó là fan của Hàn Nhạc Nhạc, cũng biết tao với Hàn Nhạc Nhạc là bạn học nên chụp ảnh lại gửi tin nhắn tới cho tao,” An Linh kiên nhẫn giải đáp nghi vấn của Quan Nhung xong, lại không nhận được quay sang Trần Hải Nguyệt: “Mày tính sao đây?”

“Địch không động, tao không động.” Trần Hải Nguyệt nắm tay hai người, lôi họ tiếp tục đi ăn cơm.

Quan Nhung giằng tay cô ra, tức giận: “Cơ mà bây giờ địch đã động ầm ầm rồi! Mày nghĩ cái gì vậy chứ?”

Trần Hải Nguyệt trầm tư: “Bây giờ sao, địch động... tao cũng không động. Hắc hắc hắc.”

“Trần Hải Nguyệt, mày không thể lại bánh bao như vậy được,” An Linh đau lòng trách cô: “Chưa nghe qua câu, không có chuyện không đào được tường, chỉ có trách tiểu tam không chăm chỉ!”

Hai kẻ đã kết hôn rồi này đúng là vô cùng nhạy cảm với mấy vấn đề như vậy!

Trần Hải Nguyệt thở dài, kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ tao không biết chuyện gì xảy ra, cho nên, tao chỉ muốn nói duy nhất một điều là, tạm thời tao không có gì hay ho để nói hết.”

“Mẹ nó chứ, trơ như cái hàng rào.” Quan Nhung bình tĩnh lại đầu tiên, không nhận được thuận miệng khinh bỉ một câu.

An Linh thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, ba người vừa tán gẫu vừa đi ăn.

Đợi đến lúc đồ ăn đã dọn lên hết mới thấy Lương Đông Vân vội vàng đến.

“Xin lỗi, để mọi người đợi lâu.” Anh cười cười áy náy, ngồi xuống bên cạnh Trần Hải Nguyệt.

An Linh cười lạnh: “Lương Đông Vân, anh không đến tôi lại tưởng tối nay thay nam chính chứ.”

Lương Đông Vân nghe vậy, quay đầu nhìn Trần Hải Nguyệt: “Muốn đổi à?”

“Ngân sách không nhiều lắm, bấm máy rồi còn thay người sợ lại phải đền, “Trần Hải Nguyệt khoát khoát tay, “Có điều, nếu nam chính muốn bỏ vai, chúng ta có thể thương lượng được.”

“Hàng đã mua miễn đổi lại, xin quý khách tự trọng.” Lương Đông Vân nhắc chén trà, tầm mắt nhìn xuống, hàng lông mi thật dài che giấu cảm xúc trong ánh mắt.

Quan Nhung nghe ba người bọn họ đối thoại qua lại, mặt kệ có ý gì sâu xa, đập bàn kêu to: “Tao cần ăn cơm gấp! Bây giờ, tao xin, ăn no xong rồi muốn bàn diễn vở: “Cô dâu chạy trốn” hay “Chú rể không phải là anh” cũng chưa muộn, được không?”

“Được. Dọn cơm đi!” Trần Hải Nguyệt đầu tàu gương mẫu quơ quơ đũa.

Ăn xong cơm chiều, An Linh và Quang Nhung đều vì cái tin nhắn kia cảm thấy bất ổn, mỗi người viện một lý do hợp lý rồi giải tán, ai về nhà nấy.

Trần Hải Nguyệt chậm rãi đi theo sau Lương Đông Vân về phía bãi đỗ xe.

Đang đi đang đi, Lương Đông Vân bỗng nhiên dừng bước, quay lại nhìn Trần Hải Nguyệt.

Trần Hải Nguyệt do dự một lúc, cuối cùng bước đến đi sóng vai với anh, có điều vẫn cố tình duy trì một chút khoảng cách.

Lương Đông Vân liếc mắt nhìn khoảng cách giữa hai người, tỉnh bơ nắm lấy tay cô.

Trần Hải Nguyệt đang thất thần, theo phản xạ có điều kiện mà giãy ra, ngược mắt lên, Lương Đông Vân đang đứng bất động nhìn cô.

Hình như không khí hơi bị cứng nhắc? Được rồi, Trần Hải Nguyệt chân chó— Biến thân!

“Tránh xa em ra chút đi! Đều là nam nữ đã kết hôn rồi, lỡ xảy ra chuyện gì, ai chịu trách nhiệm?” giọng Trần Hải Nguyệt ngọt như đường, bá lấy cánh tay anh, cả người dựa sát vào anh.

Lương Đông Vân nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ đầu cô: “Trong đầu em đang nghĩ cái gì vậy chứ.”

“Đang nghĩ làm sao...” Trần Hải Nguyệt nghiêng đầu, “Ăn no ăn được, eo vẫn không to ra. He he he.”

Hai người rất nhanh lên xe, đi về nhà.

Tuy rằng đã qua giờ cao điểm, trên đường vẫn rất đông đúc, ngoài cửa kính, đèn đường, đèn xe các loại nhấp nháy, làm nổi bật lên sự sôi động của thành phố này...

“Hôm nay anh tan trễ à? Đến muộn như vậy...” Trần Hải Nguyệt xoa xoa tay, làm cho bàn tay ấm thêm một chút.

Lương Đông Vân nhìn cô một cái, điều chỉnh lại điều hòa trong xe, trả lời: “Hôm nay đường tắc quá.”

Hử? Hử hử...

Anh không thẳng thắn.

Có vấn đề, có vấn đề, có vấn đề?

“À, đúng rồi, quan hệ của anh với Hàn Nhạc Nhạc rất tốt đúng không?” Trần Hải Nguyệt thay đổi tư thế ngồi, nghiêng người đối mặt với anh.

Lương Đông Vân chăm chú nhìn phía trước, ngữ điệu không hề bối rối: “Nghĩ gì mà tự nhiên hỏi như vậy?”

“Cũng không ó gì, chẳng là vừa rồi nói chuyện phiếm với An Linh thôi, cô ấy bảo ở công ty có một đồng nghiệp rất thích Hàn Nhạc Nhạc,” Trần Hải Nguyệt thật muốn vỗ tay cho sự nhanh trí của mình vô cùng,

“Anh biết đấy, bọn em với Hàn Nhạc Nhạc không hay ho cho lắm, tự nhiên nhớ ra có thể hỏi anh, xem có thể giúp cô ấy xin chữ ký không. Lần trước sinh nhật em gái anh cô ta cũng đến mà, hình như anh với cô ta có vẻ rất thân thiết.”

Nhân lúc đèn đỏ, Lương Đông Vân quan sát cô một lúc lâu, tận đến lúc xe chuyển bánh mới chậm rãi nói: “Ngày trước thì không quen, nhưng tốt nghiệp đại học xong hay gặp cô ấy ở nhà lão Ngôn, cũng không thân thiết gì lắm cho cam.”

“Lừa ai chứ? Hồi trung học hai năm liền cô ta chủ trì nghi thức kéo cờ, còn làm MC với Ngôn Tể Thời mấy chương trình lớn ở trường mà.” Ngày trước không quen? Hừ hừ.

Lương Đông Vân cười khê: “Hồi trung học....Không biết cô ấy tên là gì nên không để ý, chắc tại anh không có tế bào nhiều chuyện.”

Trần Hải Nguyệt bắt đầu ngưỡng mộ giọng điệu của anh.

Ừ, thành khẩn, trung thật. Vậy, tạm thời tin.

Được rồi, bắt đầu trường hợp thứ hai.

“Cô ta còn lồng tiếng cho quảng cáo của công ty mẹ anh, không phải anh nhờ vả à?”

“Chuyện công ty anh chưa hề nhúng tay vào.” Lương Đông Vân bắt đầu thấy là lạ, cảm giác được trong câu nói của cô còn có hàm ý khác.

Trần Hải Nguyệt yên lặng trở người ngồi thẳng lại, nhìn bóng dáng của mình in trên cửa kính xe.

Họ Trần kia, phụ nữ ghen tuông trông xấu xí cực kỳ.

Tuy rằng mấy ngày sau đó vẫn luôn tự cảnh cáo bản thân không được sinh sự vô cớ, nhưng Trần Hải Nguyệt vẫn không kiềm chế được cảm xúc, cuối cùng cũng lục lọi đồ của Lương Đông Vân tìm được cái hộp mấy hôm nay treo lơ lửng trong lòng cô.

Đúng lúc Lương Đông Vân tắm xong đi ra, thấy Trần Hải Nguyệt đang định mở nắp hộp ra, nổi chán nản trào dâng trong lòng, anh đi đến chặn tay cô lại, giọng nói có phần suy sụp: “Không nên mở.” Đáng lẽ hôm trước xem xong phải vứt ngay đi mới phải.

Trần Hải Nguyệt ngẩng đầu, mặt không đổi sắc, “Vì sao?” Chẳng lẽ bị mật trong này, cứ thế, chưa kịp nhìn thấy ánh sáng... đã bị thủ tiêu?

“Không nên.” Lương Đông Vân không trả lời, chỉ lắc đầu.

Trần Hải Nguyệt hiếm khi bướng bỉnh: “Nếu em vẫn muốn xem thì sao?”

Im lặng đấu tranh một hồi, Lương Đông Vân đành chịu thua, chậm rãi rút tay lại, giọng nói nghe như mất mát: “Nếu em nhất định phải xem thì xem đi... Thật ra cái này vốn là của em.

Nói xong, anh đi vào trong phòng, đóng cửa lại, thả mình lên giường.

Lương Đông Vân ngơ ngẩn nhìn trần nhà, nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện cũ trước kia.

Hồi trung học, Trần Hải Nguyệt, An Linh và Quan Nhung thường hay tới cái chòi nghỉ mát gần thư viện tán gẫu. Những tâm sự đó các cô vốn nghĩ không ai có thể biết, nào ngờ tất cả đều bị anh – nằm đọc sách nơi lùm cây trong vườn trường nghe được.

Anh vốn chưa bao giờ tọc mạch chuyện của người khác, những bí mật vô tình biết được lúc đó anh chẳng bao giờ nhớ được, duy chỉ có những chuyện về Trần Hải Nguyệt, một chữ anh đều không quên.

Mười năm, anh vẫn nhớ rất rõ, trước đây, Trần Hải Nguyệt đã có một giấc mộng xa xăm, một giấc mộng nửa thực nửa mơ đến gần như là vọng tưởng.

Họp lớp ngày đó, trong số “Bát quái đến đây”, cô cũng không hề giấu diếm mà nói, thực ra cô nắm tay sai người. Tận đến hai hôm trước Hàn Nhạc Nhạc đưa cho anh cái hộp này, anh mới biết, hóa ra, giấc mộng của Trần Hải Nguyệt không phải vọng tưởng, chỉ là, không cẩn thận để lỡ mất.

Trần Hải Nguyệt, anh muốn làm em hạnh phúc nhất thế giới này. Chỉ là, nghĩ đến niềm hạnh phúc của em không có anh ở đó, anh lại khó chịu.

Như vậy, chờ em biết được người trong mộng em từng để lỡ, liệu có chẳng, nam chính thật sự... phải thay người?

Nếu anh không buông tay, liệu em có khóc không?

35. Chương 35: Là Như Vậy Sao...

Trong cái đình đọc sách ở rừng cây nhỏ, trung học Y, hai nữ sinh, một người ngồi viết, một người ở bên cạnh quan sát, đôn đốc.

“Bạn Trần Hải Nguyệt, dạo này bạn lén lút buôn hàng lậu hơi bị ghê nha...” An Linh không ngừng múa bút, miệng cũng không rảnh rỗi...

Bị nhắc đến tên, Trần Hải Nguyệt đang cúi đầu đọc lại bản thảo của mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô: “Cái gì mà lén lút buôn hàng lậu cơ?”

An Linh dừng tay, lấy đầu bút khoanh tròn cái tên rất kêu ghi trên bản thảo: “Không phải tần suất xuất hiện của anh chàng này rất cao sao? Liên tục 3 số rồi...”

“Lúc xảy ra chuyện, tao ở ngay hiện trường,” Trần Hải Nguyệt cây ngay không sợ chết đứng, trừng mắt phân trần: “Cái đó gọi là mẫn cán tận tụy với công việc, không được nghỉ ngơi tư cách nghề nghiệp của tao!”

“Hừ!!! Vậy dạo này mày cứ chạy qua chạy lại sân bóng rổ làm gì? Nói, nói xem!” An Linh thẳng tay quăng cây bút, khoanh tay trước ngực, chuẩn bị tư thế bức cung.

Đáng tiếc đối thủ khí thế quá yếu, không cần phải dụng hình: “Hơ... dạo này tao thích chơi bóng rổ chứ sao...”

“Thôi đi, mày tưởng tao không thấy chắc, mày toàn chọn lúc hấn lên sân mới ra chơi...” An Linh hùng hổ, tuyệt đối không để cô qua mặt.

Trần Hải Nguyệt đầu hàng: “Đâu phải chỉ có hấn, những người khác chơi với tao chắc? Mày lại định hỏi sao không đánh con gái chứ gì? Con gái lớp mình có mấy đứa chơi đâu.”

“Hừ hừ, tao nhớ hôm trước nằm nói chuyện trong phòng, có ai đó còn nói hấn rất tốt nữa.” Cười gian.

Cô vô tội mà!

Trần Hải Nguyệt cuống quýt: “Bậy! Tại mày với Nhung Nhung hỏi tao hấn là người thế nào, hấn là người tốt, chả nhẽ tao lại lừa dối lương tâm vu hấn xấu xa à? Bọn mày đúng là vô cớ sinh sự! Tao nằm mà cũng trúng đạn là sao!”

“Mày làm gì chột dạ luống cuống lên thế,” An Linh cầm lấy cây bút trên bàn, gõ “cạch cạch” hai cái, “Muốn biết vì sao nằm cũng trúng đạn chứ gì, tất nhiên là bởi vì—mày nằm. Ha ha ha.”

Không thêm gây sự với cô, Trần Hải Nguyệt nguýt dài một cái, ngồi xuống.

An Linh ghé sát vào ngồi cạnh, cười hì hì huých cô một cái: “Thích thì phải nói chứ, mày không nói người ta làm sao mà biết.”

“Mày thích thì làm đi, kệ mày,” Trần Hải Nguyệt sắp lại đồng bản thảo lộn xộn, “Tao cũng không mơ mộng hão huyền vậy đâu.”

“Sao mày biết là mơ mộng hão huyền? Mày chưa thử cơ mà.” An Linh bĩu môi.

Trần Hải Nguyệt thở dài một còn nghiêm túc nói: “Không cần thử tao cũng biết.”

“Vì sao?”

“Hắn thích người khác rồi,” Trần Hải Nguyệt vốn định kể ra, nghĩ lại thấy không nên, vội vàng khoát tay giải thích, “Quên, tao cũng không có ý đó, cho dù hắn thích ai hay chưa cũng không cần thử! Tao chỉ là thấy hắn là người rất tốt. Vậy thôi.”

Ý chí chiến đấu của An Linh sục sôi, hăng hái nói: “Kệ hắn thích ai, dù sao giờ hắn vẫn ‘alone’. Tới trước được trước, nếu mày xấu hổ, tao giúp mày!” Như vậy đi!

“Ack, tao bảo, mày đừng có gây phiền nữa! Eh, cười kiểu gì đấy, mày định làm gì?” Trần Hải Nguyệt nhìn An Linh cười mà kinh hồn bạt vía.

An Linh mim cười thần bí, xoay xoay cây bút trong tay: “Mày quản suy nghĩ của tao làm chi.”

Hóa ra, An Linh thuộc trường phái hành động....

Trần Hải Nguyệt nhìn tờ giấy nhớ đã hơi ố vàng đặt trong hộp, nét chữ xinh đẹp, chính là loại chữ An Linh thường hay dùng: Trịnh Phi, Trần Hải Nguyệt thích cậu.

An Linh, cái con đúng là máu gà chọi, lại còn làm chuyện này nữa chứ.

Lại còn không dám nói ình, chắc tại vì Trịnh Phi không phản ứng gì nên mới xấu hổ không dám mở miệng đúng không?

Trần Hải Nguyệt lắc đầu, nhớ lại quãng thời gian ấy, không nhịn được mà mỉm cười.

Tiện tay lật lật xấp giấy bên dưới, cô ngẩn ngơ... Chuyện này... Là sao?

Đều là những tờ “Bát quái đến đây”, trong đó, mỗi một kỳ có tin tức về Trịnh Phi đều được dùng băng dính dán ép, người lưu giữ nó có vẻ đã rất cẩn thận.

Vẫn nghĩ mình thời trung học siêu cấp nhiều chuyện, ít nhất thì chuyện trong lớp không chuyện nào lọt khỏi tai. Hóa ra, cũng có ngoại lệ sao?

Chính là, người Trịnh Phi thích là Hàn Nhạc Nhạc mà...

Trần Hải Nguyệt luôn luôn tự tin về khả năng buôn chuyện của mình, thời trung học, vô số dấu hiệu đều chứng tỏ người Trịnh Phi thích, chắc chắn phải là Hàn Nhạc Nhạc.

Cô vốn biết như vậy, nhưng không đưa lên “Bát quái đến đây”, chủ yếu là bởi vì phía Hàn Nhạc Nhạc không tỏ thái độ gì, thứ hai, hai người cũng không hề tuyên bố là một cặp.

Thân là một người buôn chuyện có lương tâm, Trần Hải Nguyệt rất ghét đem phán đoán suy luận cá nhân viết thành báo.

Đại não vốn nhiều năm không hoạt động với tốc độ cao cuối cùng cũng phải làm việc, cuối cùng, khi cô nhìn thấy bức phác họa chân dung thì đột nhiên hiểu ra mọi chuyện—

Nữ sinh anh ta thích không đáp lại tình cảm của anh ta, khiến cho anh ta rất đau khổ, chính là, lại có người khác đưa cho anh ta một tờ giấy, nói với anh ta, có một cô gái khác thích anh ta....

Vì thế “Trần Hải Nguyệt” liền biến thành cái tên ‘ký thác’ của anh ta, một phương án dự phòng.

Có lẽ, đôi khi anh ta sẽ nghĩ, nếu người anh ta thích là Trần Hải Nguyệt, mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều.

Anh ta cũng không hẳn thích cái người có tên “Trần Hải Nguyệt” này, mà chỉ đơn thuần xem mẩu giấy nhắn kia như cái phao cứu sinh cho tình cảm của mình. Cho rằng, nếu có một ngày, tình cảm vô vọng của mình không chống đỡ nổi nữa, như vậy, ít nhất vẫn còn có Trần Hải Nguyệt.

Là như thế đúng không?

Hóa ra là như thế.

Sau khi sắp xếp lại rõ ràng suy nghĩ trong đầu, Trần Hải Nguyệt cười cười, cất chiếc hộp về lại chỗ cũ, chuẩn bị về phòng lấy quần áo đi tắm rửa.

Đợi đến lúc nhìn cánh cửa phòng vẫn đóng chặt cô mới nhả mặt nhớ ra, nguy cơ hiện tại không phải cái hộp kia, mà chính là ở về mặt vô vọng của Lương Đông Vân !

Xong rồi, xong rồi, rõ ràng tên kia suy nghĩ lệch lạc rồi !

Đúng rồi, cái kia là do Hàn Nhạc Nhạc đưa.... Hóa ra, đây là nội dung tin nhắn của cô ta, cô sẽ hối hận về chuyện nào sao ?

Trần Hải Nguyệt đột nhiên không hiểu đại não của Hàn Nhạc Nhạc cấu tạo như thế nào nữa.

Chẳng lẽ, Hàn tiểu thư cho rằng, Lương Đông Vân biết Trịnh Phi thích Trần Hải Nguyệt (tất nhiên, đó là tin giả), Trần Hải Nguyệt cũng viết thư cho Trịnh Phi (Tất nhiên, đây cũng là tin giả), sẽ chia tay với cô ?

Nghĩ đông nghĩ tây, chẳng có cái gì ra hồn.

Trần Hải Nguyệt trong lòng oán thâm, đẩy cửa phòng bước vào.

Lương Đông Vân nghe tiếng mở cửa, ngơ ngẩn quay đầu nhìn cô.

Trần Hải Nguyệt làm như không có việc gì, sải bước đến bên giường nhìn anh, đưa tay ra sức kéo anh dậy :
« Sấy khô tóc rồi hãy ngủ chút, đứng lên, đứng lên. »

Này.... Phản ứng kiểu gì vậy ?

Lương Đông Vân ngồi dậy, mặc kệ cho cô kéo mình đến trước bàn trang điểm.

Trần Hải Nguyệt lấy máy sấy tóc ra, ân cần cười : « Em giúp anh sấy nhé. »

« Ừ ». Lương Đông Vân nhìn người đứng cạnh mình qua gương, vẫn chưa hiểu được tình thế.

Tiếng máy sấy ro ro vang lên.

Im lặng trong chốc lát, Lương Đông Vân thấp giọng nói : « Anh sẽ không chia tay đâu. À, không đúng, giờ muốn chia tay thì phải nói ‘ly hôn’ mới đúng. »

Trần Hải Nguyệt rõ ràng chỉ nghe thấy nửa câu sau, quơ máy sấy tóc phụ họa : « Ừ, đúng. »

« Đúng cái gì mà đúng ? » Lương Đông Vân quay lại trừng cô một cái, giật lấy máy sấy tắt đi.

« Bây giờ muốn chia tay phải nói là ‘ly hôn’, là anh nói mà.... » Câu này rõ ràng có lý.

Trần Hải Nguyệt còn chưa dứt lời đã bị Lương Đông Vân cắt ngang—

« Anh chưa nói ! Em nghĩ cũng không được nghĩ, anh, không, đồng, ý. Em khóc cho anh xem anh cũng sẽ không đồng ý. » Nhìn vẻ cố chấp của anh giống hệt cậu nhỏ đang cãi trặc, không thắng được sẽ rất xấu hổ, vừa kiên cường vừa bướng bỉnh.

Trần Hải Nguyệt, cô có tài cán gì ? Vì sao không làm gì mà lại có được tình cảm của con người này.

An Linh nói rồi, không ai có thể không làm mà hưởng, tình cảm cũng sẽ không từ trên trời rơi xuống. Như vậy, hiện tại, người không làm mà hưởng đành phải cố gắng một chút rồi.

« Nếu anh đồng ý, em mới khóc cho anh xem ấy. » Khóe mắt Trần Hải Nguyệt ươn ướt, miệng lại nở nụ cười ngọt ngào, « Lương Đông Vân, nếu anh vẫn cứ có cảm giác không an toàn như vậy, người xem trả vé hết bây giờ. »

Quay lại với Lương Đông Vân, có vẻ như cũng biết mình đã hiểu sai, mặt đỏ lên, đưa tay ôm chặt lấy cô, giấu mặt vào hõm vai cô, nhỏ giọng nói : « Chỉ cần em không bỏ cuộc là được. »

36. Chương 36: Nội Hàm...

“..... Vâng, các bạn nghe đài, đây là đài phát thanh FM 95, mỗi ngày từ bảy giờ đến chín giờ tối, “Hoàng hôn vui vẻ” đều đợi bạn ở nhà. Tôi là Hàn Nhạc Nhạc. Cảm ơn mọi người đã nghe đài, hẹn gặp lại ngày mai.” Trên radio, tiếng Hàn Nhạc Nhạc ngọt ngào, tao nhã đang chào tạm biệt người nghe.

“Lương Đông Vân, khán giả có một nghi vấn.” Ngồi ở ghế lái phụ, Trần Hải Nguyệt không chịu an phận, quay sang nhìn anh.

Lương Đông Vân vẫn chú tâm lái xe, cười cười, nhìn cô là biết đã nhìn lâu lắm rồi, còn bày đặt người xem có nghi vấn nữa.

“Nói đi.”

Trần Hải Nguyệt không thèm so đo nụ cười chế giễu trên mặt anh, bắt đầu thăm dò: “À, chỉ là, Hàn Nhạc Nhạc vo ve bên cạnh anh nhiều năm như vậy, anh không phát hiện ra tâm tư của cô ta chút nào sao?”

“Sau khi Ngôn Tế Thời và Trịnh Phi ở chung anh mới hay gặp cô ấy, ngay từ đầu anh cứ nghĩ Trịnh Phi với cô ấy là một đôi.” Lương Đông Vân nhìn cô.

Được được, chấp nhận, không cần lúc nhắc đến Trịnh Phi phải nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy đâu.

Trần Hải Nguyệt tuy xấu hổ vẫn không chịu buông tha: “Nhưng sau đó anh cũng phải biết hai người là anh em kết nghĩa chứ? Chắc chắn là anh phải có dấu hiệu ám chỉ gì đó không phù hợp, bằng không sao lại có chuyện con gái ngoan nhà người ta cứ bám riết lấy anh hử?”

Trời đất chứng giám....

Lương Đông Vân nghĩ ngợi, lắc đầu: “Vốn dĩ anh với cô ấy cũng chưa bao giờ đi hai người với nhau, ngay cả nói chuyện cũng không nói gì.”

“Vậy thì đúng là thần kỳ,” Trần Hải Nguyệt kinh ngạc, “Anh không tử tế như Trịnh Phi, cũng không yêu nghiệt bằng Ngôn Tế Thời, sao cô ta có thể ngày ngày ở giữa 3 người bọn anh, lại chăm chăm đi thích cái đồ củi khô như anh nhỉ? Chẳng biết thích anh ở điểm nào nữa?”

Trần Hải Nguyệt vô cùng chắc chắn, hồi trung học Hàn Nhạc Nhạc không hề thích Lương Đông Vân, đừng hỏi cô vì sao, đây là trực giác của người thích buồn chuyện thôi.

Lương Đông Vân tức giận trừng cô một cái, tiếp tục lái xe: “Vậy không biết các hạ lại yêu thích ta ở điểm nào?”

..... Haizzz...

Hì hà hì hục đào cái hố, chẳng biết làm sao cuối cùng lại tự chôn mình thế không biết?

Biết mình nói sai, Trần Hải Nguyệt vội vàng nịnh nọt cười, nghiêng người sang giúp anh đầm lưng: “Vâng vâng, em biết lỗi rồi, là em có tội, em là đồ bại hoại. Anh không tử tế nhất, cũng không yêu nghiệt nhất, anh đẹp trai, đẹp trai nhất!”

“Đẹp như thế nào?” Lương Đông Vân liếc xéo cô một cái, rõ ràng cố ý làm khó.

Trần Hải Nguyệt nắm tay ngồi thẳng dậy, cao giọng: “Có câu này vốn nghĩ phải sớm nói cho anh biết mới phải, đẹp trai, cũng là một loại tinh thần! Aizza, cuối cùng em với Hàn Nhạc Nhạc cũng có cùng quan điểm.”

Lương Đông Vân vừa lòng thu hồi ánh mắt, cười tươi roi rói.

Rất cục cựa đến trước cửa đài phát thanh, nhìn ra chỉ thấy một đám người đang vây xung quanh đó.

Ha ha, chuyện phát sinh, ta lại ở ngay hiện trường!

Trần Hải Nguyệt không đợi xe tắt máy, mở cửa xe, nhanh như chớp chạy ra ngoài, ra sức vươn lên tiền tuyến.

Chen lấn xuyên qua cả đám người, thấy Hàn Nhạc Nhạc đang bị một người phụ nữ ăn mặc cực kỳ quý phái chỉ vào mặt mà mắng, bên cạnh bà ta còn có khoảng 5 người đi theo, cả trai lẫn gái.

Trần Hải Nguyệt nhìn trong đám đông thấy có một cô bé, một tay dắt xe đạp, một tay cầm di động chăm chú ghi lại. Cô nương, đúng là tận tụy với sự nghiệp buồn chuyện vĩ đại.

Vừa cảm thán, cô vừa đi lại gần cô bé ấy, hỏi nhỏ: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Cô bé kia vẫn chăm chú quan sát sự việc đang diễn ra, hơi nghiêng người, hạ giọng, vừa thần bí vừa thích thú: “Vừa nãy bà kia tát Hàn Nhạc Nhạc một cái! Chị có biết Hàn Nhạc Nhạc không? Là MC “Hoàng hôn vui vẻ” ấy!”

“Hả? Vì sao đánh cô ta?” Chẳng lẽ Hàn Nhạc Nhạc làm kẻ thứ 3 xen vào nhà người ta?! Không thể nào!

Trần Hải Nguyệt há hốc mồm.

“Bà kia nói Hàn Nhạc Nhạc dụ dỗ chồng bà ấy.” Scandal của MC radio nổi tiếng, có video, có lời dẫn trực tiếp, post lên mạng, Wow, Ka ka....

Giọng nói chói tai của người phụ nữ kia vang lên nghe rõ mồn một: “.... Đừng tưởng chuyện xấu xa cô làm không ai biết nhé! Năm đó cô thực tập ở đài truyền hình cũng không thiếu cơ hội bắt chuyện với chồng tôi!”

Giọng Hàn Nhạc Nhạc run rẩy, nức nở: “Tôi không có! Là ông ta quấy rối tôi! Tôi mới phải chuyển sang đài radio này, bà còn muốn tôi phải thế nào ? »

Bà kia dường như bắt được nhược điểm, dùng tiếng địa phương châm chọc một cách độc địa : « Cô đúng là đồ mặt dày ! Gái tỉnh lẻ, không có chỗ dựa, gia thế cũng bình thường, vậy mà vừa tốt nghiệp đã làm được dẫn chương trình radio, ai biết là phải qua lại với bao nhiêu người mới đổi lấy được ! »

Hàn Nhạc Nhạc rõ ràng bị chọc cho nóng nảy, buột miệng nói tiếng địa phương : « Bà đừng ngậm máu phun người ! Tôi dùng chính khả năng của tôi để có được, từ biên tập điện thoại, từng bước một mới đường đường chính chính lên làm dẫn chương trình ! »

Trần Hải Nguyệt tin lời của Hàn Nhạc Nhạc. Trừ bỏ ân oán cá nhân ra, cha Hàn Nhạc Nhạc làm thầy giáo, mẹ cô ta là công chức, gia đình đúng thật là rất có gia giáo. Hơn nữa, cô ta từ hồi trung học đã là học sinh giỏi toàn diện, con cưng của thầy cô, lên đại học học trường top của tỉnh, rất nhiều nhân tài tốt nghiệp ở đây, với tư chất của cô ta, chỉ cần một bậc tiền bối nào đó giúp đỡ một chút, vị trí biên tập điện thoại cũng không phải không có khả năng.

« Có chuyện gì vậy ? » Lương Đông Vân đậu xe xong đi tới, đứng bên cạnh Trần Hải Nguyệt, nhíu mày nhìn người đang đứng giữa đám đông.

Trần Hải Nguyệt nhỏ giọng nói : « Hàn Nhạc Nhạc gặp phiền phức rồi. »

« Đường đường chính chính ? Cô không biết thẹn à ! Bốn chữ này cô có xứng không ? Nếu không phải cô tăng tị với chồng tôi, vậy sao gái già đến nơi rồi mà vẫn chưa lấy chồng ? Tuổi còn trẻ, nói chuyện yêu đương quang minh chính đại không được sao ? Tôi cho cô biết, chồng tôi là nhà sản xuất của đài truyền hình, tôi nói một câu cũng đủ cho cô cút ngay khỏi đây ! » Bà kia đang trong cơn thịnh nộ, suy nghĩ rất lộn xộn.

Hàn Nhạc Nhạc tức giận đến mức run lên : « Tôi vốn rất ít giao thiệp với người bên đài truyền hình, đừng nói là đến chồng bà. Về phần tôi vì sao không kết hôn, đó là quyền tự do của tôi, tôi.... »

« Không giao thiệp ?! Không giao thiệp thì ngày nào ông ta cũng ôm radio đợi tiết mục của cô để làm gì ? Tự do, tự do cái gì ? Tự do làm ttam sao ?” Bà ta cười gằn, chỉ tay vào Hàn Nhạc Nhạc, quay sang nói với người bạn thân đứng bên cạnh: “Nghe đi, nghe đi, bình thường trên đài thì giả vờ eo éo nghe như chó chết, giờ ra ngoài này mở miệng vẫn giọng Y quê một cục!”

Mấy người kia rất phối hợp, cười ồ lên.

Khốn! Bà công kích người ta thì công kích, giọng Y diệt cửu tộc nhà bà à?

Trần Hải Nguyệt giận dữ.

Nghe nãy giờ, hiểu ra được một chút rồi.

Chồng bà già này thích tiết mục của Hàn Nhạc Nhạc, hơn nữa, ngày trước Hàn Nhạc Nhạc thực tập ở đài truyền hình, 80% là có tin đồn gì đó với ông ta.

Tuy rằng không phải đương sự, nhưng cán cân công lý trong lòng Trần Hải Nguyệt vẫn nghiêng về phía Hàn Nhạc Nhạc.

Xem dáng vẻ của bà ta, cũng không có gì là lương thiện. Nhất là bà ta dám kỳ thị giọng Y, nghe chói tai không chịu được.

Trong lòng đầy căm phẫn, Trần Hải Nguyệt nói nhỏ với Lương Đông Vân: “Anh đi giúp đỡ cô ta đi.”

Giúp như thế nào?

Lương Đông Vân còn chưa kịp thoát nên lời đã bị Trần Hải Nguyệt đẩy vào giữa nơi đầu sóng ngọn gió

Hàn Nhạc Nhạc vừa thấy Lương Đông Vân, nước mắt kìm giữ bấy giờ rốt cuộc cũng trào ra, khóc nức nở chạy lại bá lấy cánh tay Lương Đông Vân, nói với người phụ nữ kia: “Bà xem đi, bạn trai tôi tới đón tôi rồi.”

Bà ta, nhóm người đi cùng, còn có đám đông vây xung quanh đều im lặng....

“Oa, oa, là phim ngược! » cô nhóc vẫn chăm chú quay video phần khích kéo áo Trần Hải Nguyệt.

....

Trần Hải Nguyệt tỏ vẻ không có gì.

“Sao lại thế này?” Lương Đông Vân vừa mở miệng, hào quang ngời ngời khiến cho ai cũng không dám nóng nảy.

Bà kia chần chờ một lúc, hỏi: “Cậu là bạn trai cô ta sao?”

Không phải. Trần Hải Nguyệt dùng khẩu hình, nói không ra tiếng.

Hàn Nhạc Nhạc trấn định lại, khôi phục giọng C bình thường quen dùng, nói với bà ta: “Đúng vậy, anh ấy là bạn trai tôi! Mẹ anh ấy là đối tác quảng cáo của đài truyền hình, tổng giám đốc “Nhất Chi Vân”- Triệu Nhất Chi! Chồng bà còn phải xem sắc mặt bạn trai tôi mới có cơm ăn, nếu tôi không làm thì phải!”

Lương Đông Vân khẽ nhú mày, không nói gì.

Trong đám đông vây quanh có người hô lên: “Triệu Nhất Chi là vợ trước của Lương Chính Thanh còn gì!” Kinh~...

Lúu rúu, thì thầm, chit chit....

“Này, ai biết liệu cô có phải tùy tiện kéo người khác ra làm tấm chắn không! Nếu đây thật sự là bạn trai cô, sao chưa bao giờ cô đề cập đến,” người phụ nữ kia nghe mọi người nói vậy, nhụt chí không ít nhưng vẫn cố bám lấy vấn đề giọng nói: “Đừng tưởng dối được giọng C là giấu được gốc nhà quê!”

Quê cái ông nội bà!

Trần Hải Nguyệt nghe không nổi nữa, chen từ trong đám người ra, kiêu hãnh nói: “Làm sao? Giọng C thì quý lắm à? Một chữ có được trăm đồng tiền không? Cô ấy không đề cập tới chuyện bạn trai là bởi vì tôi tạm thời chưa có đáp ứng đấy.”

“Cô là ai?” Mấy người bạn của bà kia quay ra nói lên nghi vấn của quần chúng.

Trần Hải Nguyệt không quên hiện trường vẫn có một cái camera, làm như không có gì nhưng cố tình quay lưng lại, chắc camera của cô nhóc kia rồi mới chỉ vào Lương Đông Vân nói: “Tôi là em gái anh ấy.”

Con gái Lương Chính Thanh trong truyền thuyết?!

Mấy người đứng ngoài chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, đùn đẩy nhau, nghén chân nghén cổ.

Bà kia bán tín bán nghi hỏi: “Cô là em gái cậu ta, vậy vì sao không đồng ý cho bọn họ yêu nhau?”

Ai cần bà lo.

Trần Hải Nguyệt trừng bà ta: “Anh trai tôi tự nhiên bị người khác cướp mất, tôi không vui không được sao? Tôi làm bộ làm tịch, làm kiêu một chút thì phạm pháp à?” 555, Lương Thần, chị xin lỗi em, xin lỗi nhà nước, xin lỗi nhân dân. Con biết lỗi rồi, là con có tội, con là đồ bại hoại.

“Ai biết mấy người nói đúng hay không?” Trong đám người đi cùng bà kia, có người trừng mắt đe dọa.

Trần Hải Nguyệt nhấc tay lên, chỉ Hàn Nhạc Nhạc, chậm rãi nói: “Bà nói chồng bà làm sản xuất bên đài truyền hình, cho nên bà nói một câu có thể khiến cho cô ta dứt khỏi đài phải không? Vậy, bà cũng nên biết, mẹ anh tôi là Triệu Nhất Chi, ba là Lương Chính Thanh, anh tôi nói một câu, cũng có thể khiến cho chồng bà dứt khỏi đài truyền hình, khi đó thật giả hay không, chỉ mình bà biết. Phải không, anh?”

Sao cứ như vừa ra đạo luật “Ba tôi là giời” vậy nhỉ? Trần Hải Nguyệt nói xong, trong lòng thầm phỉ nhổ bản thân.

Lương Đông Vân dở khóc dở cười nhìn Trần Hải Nguyệt.

Gọi “Anh” như thật ấy, cái cô này.

Bà kia bị Trần Hải Nguyệt trấn áp, hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Nhạc Nhạc, cắn chặt răng phun ra ba chữ: “Chúng ta đi!”

Miệng lưỡi của Trần Hải Nguyệt đánh lui cả người đàn bà đánh đá, ai muốn biết diễn biến thế nào, xem hồi sau khắc rõ....

37. Chương 37: Kết Thúc

“Hiếm khi cho hai người xem hài kịch vui như vậy....” Ngồi ở ghế sau, Hàn Nhạc Nhạc cười tự giễu, kín đáo lau khô nước mắt, thì thầm: “Có điều, Trần Hải Nguyệt, tôi thật sự không hiểu nổi cô.” Rõ ràng thấy cảnh ngày hôm nay, cô ta nên vui sướng mới đúng.

Trần Hải Nguyệt lơ đãng cười, mở cửa xe: “Vốn chúng ta cũng chẳng thân thiết, cô không hiểu tôi cũng là chuyện bình thường. Được rồi, hai người nói chuyện đi, tôi xuống xe đi dạo một vòng.”

Bọn họ lúc này đã đi xa khỏi đài phát thanh, tất nhiên sẽ không có người xúm lại xem.

Lương Đông Vân đưa tay giữ chặt tay cô, ánh mắt ý bảo cô không phải đi.

Hàn Nhạc Nhạc thấy thế, buồn bã cười: “Quên đi, vốn dĩ hôm nay tôi hẹn Lương Đông Vân... Tuy rằng không ngờ cô sẽ đến, có điều, hiện tại tôi cũng không còn gì để nói nữa. Cứ như vậy nhé, có thể đưa tôi đến ‘Thịnh đường’ không?”

Trần Hải Nguyệt nhún vai, đóng cửa xe lại, thuận miệng hỏi: “Muộn vậy còn đến quán bar sao?”

Vừa dứt lời nghĩ lại, cũng đúng, tâm trạng của cô ta bây giờ chắc hẳn rất phức tạp, rượu chính là liều thuốc tốt nhất.

Lương Đông Vân im lặng lái xe, không nói gì.

Hàn Nhạc Nhạc gửi xong một cái tin nhắn, dựa đầu ra phía sau, yếu ớt nói: “Hai người tin tôi không? ưc trước thực tập ở đài truyền hình, đúng là gã đàn ông kia đã quấy rối tôi... Nhiều năm như vậy, tôi....Mà thôi, nói với hai người cái này để làm gì cơ chứ...”

Lương Đông Vân vốn không quen an ủi người khác, chỉ có thể nhẹ nhàng nói một câu: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, đều là quá khứ rồi.”

Trần Hải Nguyệt yên lặng nhìn về phía trước, không nói không rằng.

Người đáng giận tất có chỗ đáng thương. Những chuyện trước đây của cô và Hàn Nhạc Nhạc không nhắc đến nữa, thậm chí, trong lòng cô còn có chút thông cảm, hơn nữa, vừa rồi, từ lời cô ta nói đã chứng tỏ cô ta sẽ không vướng víu gì với Lương Đông Vân nữa, chỉ là, Trần Hải Nguyệt biết, cô và cô ta vẫn không thể nào trở thành bạn bè.

Cứ như vậy đi, sau này gặp lại, mỉm cười lấy lệ, xã giao vài câu đã là thân thiết lắm rồi....

“Đúng vậy, đều đã là quá khứ,” Hàn Nhạc Nhạc hướng tầm mắt lên trên, nói nhỏ, “Hai người... hạnh phúc nhé...”

Năm ấy, vừa bước vào năm nhất, cô cùng Trịnh Phi đi ăn với Ngôn Tế Thời, không biết vì sao, vừa liếc mắt nhìn qua một cái, người cô thấy không phải Ngôn Tế Thời-hào quang chói lọi, mà là người ngồi bên cạnh anh ta – Lương Đông Vân.

Tính đi tính lại, kể từ lần đầu gặp nhau ấy, thích Lương Đông Vân cũng đã bảy năm.

Những cảm xúc ngọt ngào ấy, ngay cả khi anh ấy không thèm để ý, không thèm đếm xỉa vẫn khiến cô quên hết chua xót trong lòng, ở giữa ấm-lạnh, không ai có thể chia sẻ, không ai để có thể nói ra....

Mà hiện tại, đều đã là quá khứ...

Cô còn trẻ, cô vẫn có thể thua....

Xe đã đến trước cửa ‘Thịnh đường’, người coi xe niềng nở ra đón, Lương Đông Vân hạ cửa kính xe xuống, nói với anh ta: “Không cần, đi ngay bây giờ thôi.”

Hàn Nhạc Nhạc xuống xe, đứng ở cửa, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn hai người. Hẹn gặp lại.”

Lương Đông Vân im lặng gật đầu, lập tức lái xe rời đi.

Hàn Nhạc Nhạc nhìn chiếc xe đi xa, nước mắt không kiềm chế được tuôn rơi.

Lương Đông Vân, hẹn gặp lại.

Bảy năm, hẹn gặp lại.

Từ nay về sau, gần trong gang tấc mà xa tận chân trời sẽ không liên lạc nữa.... Đây là niềm kiêu hãnh cuối cùng của tôi...

Cô đi vào ‘Thịnh đường’, nhìn quanh một lượt đã thấy Trịnh Phi đang ngồi trong một góc.

Đi đến ngồi xuống, rót một ly rượu, nâng ly nói: “Anh, em xin lỗi, em lấy trộm cái hộp của anh, đưa cho Lương Đông Vân và Trần Hải Nguyệt rồi...”

Nói xong uống một hơi cạn sạch, lại rót tiếp một ly nữa.

Trịnh Phi nhìn vẻ mặt cô khác lạ, lo lắng hỏi: “Không sao. Em ... làm sao vậy?” Sau ngày hôm đó cô đến rồi đi, anh cũng đã phát hiện chiếc hộp biến mất.

“Không sao,” Hàn Nhạc Nhạc tiếp tục rót đầy ly cho Trịnh Phi, nâng ly của mình lên cùng ly một cái, chua xót cười, nước mắt lăn chã, “Chẳng qua là, tỉnh mộng...”

Tất cả hết rồi...

Ngày mai bắt đầu lại, lau khô nước mắt, tiếp tục sống...

~Bên này, Lương Đông Vân và Trần Hải Nguyệt cũng đã về đến nhà.

Trần Hải Nguyệt tắm rửa xong, đứng cạnh Lương Đông Vân lau tóc: “Không ngờ... lại như vậy.” Còn cứ tưởng phải đâm chém với Hàn Nhạc Nhạc một trận nữa cơ.

“Ừm.” Lương Đông Vân ngồi trước máy tính, chăm chú xử lý công việc của mình, đồng tình.

“Aizzz, anh nghĩ sau này cô ta sẽ như thế nào?” Trần Hải Nguyệt vắt khăn lên cổ, ngồi xồm xuống, ngửa đầu nhìn Lương Đông Vân.

Lương Đông Vân bắt đầu dĩ cười, cúi xuống nhìn cô: “Em thừa hơi đi quan tâm người khác, không bằng đi quan tâm hôn lễ của mình đi.”

Hôn, hôn lễ?!

Trần Hải Nguyệt nhúc nhúc đầu, đứng dậy, cào cào mái tóc vẫn đang còn ướt của mình: “Chuyện này đừng có trông cậy vào em, em lừa lắm!” Kỳ vọng duy nhất của cô với hôn lễ chính là không cần có hôn lễ— có điều—ước mơ này hiển nhiên không có khả năng—

“Bằng không, em hỏi ý kiến ba mẹ em đi?” Lương Đông Vân còn nghiêm túc giúp cô suy nghĩ...

Nguy rồi! Việc lớn không xong rồi! Quên nói cho ba mẹ rồi!

Trần Hải Nguyệt tuyệt vọng...

Từ sau khi đăng ký xong thì xảy ra một đồng chuyện, hại cô quên cả báo cho ba mẹ mình một tiếng, tình trạng hôn nhân của cô trên sổ hộ khẩu đã đổi sang kết hôn rồi! Chết mất, chết mất, chết mất—!

Trần Hải Nguyệt tâm như tro tàn, vội vàng quơ lấy di động, ôm hận cắn khăn mặt liếc khê Lương Đông Vân một cái, mới bấm số gọi về nhà....

Cái con người này! Không thềm nhắc cô lấy một tiếng!

Lương Đông Vân biết ngay là mình đoán đúng...

Hiểu cô quá rồi mà, quả nhiên là quên nói cho ba mẹ mình...

Được rồi, cô thừa nhận cô giận chó đánh mèo. Cũng tại mình đầu heo mà, biết trách ai được?

Điện thoại đã kết nối, tiếng mẹ Trần làm Nguyệt đầu heo chột dạ không thôi: “Mẹ, ba mẹ đang làm gì vậy ạ?”

“Xem tivi với ba con rồi lát nữa đi ngủ thôi...”

Ba Trần ngồi cạnh ấm ức kêu lên: “Rõ ràng là tôi ngồi cho bà xem TV thì có! Cái gì mà khó coi như vậy, tôi thà đi tìm lão Vương đánh cờ còn hơn...”

Mẹ Trần dường như đã bịt ống nghe điện thoại lại, nhưng Trần Hải Nguyệt vẫn nghe loáng thoáng được : “Ông đi đi, đi đi, xem TV với tôi làm khổ ông rồi! Ai cần chứ...”

Ba Trần vội vàng dập lửa: “Thật ra... cũng không phải khó coi lắm...”

Trần Hải Nguyệt nở nụ cười, nhìn về phía Lương Đông Vân, trong lòng nghĩ, về sau, rất nhiều năm về sau, có phải cô với Lương Đông Vân cũng như vậy không nhỉ?

Mỗi ngày, cô sẽ không cam tâm tình nguyện bị anh đánh thức, ngoài miệng thì lải nhải nhưng vẫn sẽ cùng anh đi tập thể dục buổi sáng; sau đó lại cùng nhau mua đồ ăn mang về nhà, hôm nào đẹp trời, ngủ trưa xong sẽ cùng nhau đi dạo. Buổi tối anh sẽ cùng cô ngồi xem phim tình cảm mà cô cực thích còn anh thì cực ghét, thi nhau đấu võ mồm, cùng nhau đợi điện thoại của con gái....

Tương lai như vậy, có vẻ như không tệ...

“Mẹ, con muốn kết hôn.” Trần Hải Nguyệt vui vẻ tuyên bố.

Thực tế là đã kết hôn rồi. Đừng đánh! Đừng đánh!

Mẹ Trần quả nhiên phấn khích, giọng nói cao hân lên: “Là Tiểu Lương hả? Là Tiểu Lương phải không? Ha ha ha, lão Trần, Trần Hải Nguyệt của chúng ta muốn kết hôn này!”

Ba Trần cũng sán lại gần: “Hải Nguyệt, thật vậy à? Aiza, lát nữa phải gọi điện ngay cho lão Vương, về sau đừng có ôm cháu khoe khoang trước mặt ba nữa...”

Ba, tuy rằng việc con kết hôn có quan hệ nhân quả trực tiếp với việc ba có cháu bé, chỉ xin ba làm ơn đừng có đảo lộn trật tự như vậy được không!

Gánh nặng như núi, Trần Hải Nguyệt nhăn trán: “Dù sao.... Ba mẹ cũng phải quan tâm đến chuyện hôn lễ một chút chứ.”

Ba Trần dứt khoát: “Làm! Làm to! Làm ngay khu nhà mình, đặt 200 mâm, ai đến trước ăn trước, ăn ba ngày! Xem lão Vương còn đắc ý được nữa không!”

200 mâm? Còn ăn ba ngày?

“Ba, ba bình tĩnh đi,” Trần Hải Nguyệt năn nỉ, “Ba định làm quốc yến hay sao vậy? Đơn giản là được rồi mà.”

Biết ngay là như vậy! Thế nên cô mới hy vọng tốt nhất là không có hôn lễ cho rồi.

Ba Trần vốn vô cùng oán hận lão Vương cạnh nhà, lúc nào cũng bế cháu sang khoe khoang trước mặt ông. Bây giờ con gái ông sắp gả cho người ta, ông chỉ hận không thể khua chiêng gõ trống trước mặt lão Vương, mở mây mở mặt một phen!

Mẹ Trần nói: “Ba con đang cao hứng, đừng nghe ông ấy nói bậy. Còn nữa, con thu xếp một chút, ba mẹ phải gặp mặt ba mẹ Tiểu Lương nữa...”

Cúp máy, Trần Hải Nguyệt đáng thương ngồi phịch xuống ghế salon: “Lương Đông Vân, em có thể đào hôn được không?”

Lương Đông Vân ngẩng đầu trừng cô: “Em dám.”

“Hay là chúng ta cùng nhau đào hôn đi?” Trần Hải Nguyệt phẫn khích ngồi dậy.

“Vậy lại thành bỏ trốn rồi?” Lương Đông Vân mỉm cười, nhфу mày.

“Trốn thì trốn, anh dám không?” Ánh mắt rất chi là khiêu khích.

Lương Đông Vân khoái trá tiếp chiêu. “Được.”

“Cơ mà, đi chỗ nào bây giờ? Em mù đường.” Trần Hải Nguyệt rối rắm nhăn mặt.

Lương Đông Vân đi đến ngồi cạnh cô, đưa tay ôm lấy cô: “Nắm tay anh là được rồi. Em cứ nhắm mắt lại, anh sẽ đưa em đi đến bất cứ nơi nào em muốn.”

38. Chương 38: Ngoại Truyện Trịnh Phi : Chậm Nửa Bước...

“Lương Đông Vân, hộp lớp anh có đi không?” Giọng Hàn Nhạc Nhạc nghe rất vui vẻ, âm cuối trong trong, hơi cao...

Trịnh Phi nhắc chén rượu, vị đắng chảy xuôi theo khuôn mặt tươi cười của cô gái ấy...

Lương Đông Vân đang nói chuyện với Ngôn Tể Thời quay đầu nhìn Hàn Nhạc Nhạc, cười cười: “Xem lúc nào đã.”

“Ngôn Tể Thời, anh thì sao? Có đi không?”

Anh đã sớm biết, lúc nói chuyện giọng nói của cô ấy không giống lúc làm MC. Cũng không giống, lúc nói với anh.

“Không đi,” Ngôn Tể Thời cầm cái ly tựa vào lưng ghế, giọng nói uể oải, khuôn mặt tuần tú lại tỏ ra rạng rỡ, “Eh, Phi, dạo này lại có vấn đề gì đấy?”

“Hà? Cái gì?” Anh ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Ngôn Tể Thời...

“Anh em chỉ chậm nửa bước thôi, anh đừng có thừa nước đục thả câu, bắt nạt người thật thà...”

Anh không đáp, im lặng lắng nghe sự biến đổi trong giọng nói cô.

“Này Ngôn Tể Thời, anh đừng có cười như thế, nói rõ ra xem nào.”

Đúng là giọng nói này....

Kỳ thật, trong lòng anh cũng không biết, không biết vì sao lại mơ tưởng những thứ mình không có nhiều đến vậy. Mỗi khi nằm mơ có thể bớt đi đau đớn trong lòng, nhưng cứ mơ xong lại tỉnh.

Tỉnh lại rồi, vẫn không thể buông, không thể dễ ngọt chính mình.

“Nghe nói có người đang dòm theo đuổi anh cô đấy, coi mà hộp lớp về cô có thêm chị dâu giờ.” Ngôn Tể Thời ăn uống no say mới bắt đầu nói giỡn.

Anh đứng dậy, đi về phía bàn của mình, “Lão Ngôn, đừng nói bừa. Chắc là tìm mình nhờ vả gì thôi.” Cẩn thận lấy ra một cái hộp đựng tài liệu mà mình vẫn giữ gìn...

Mỗi lúc như vậy, cần phải có cái này trong tay, trái tim mới không đập loạn.

Ngôn Tế Thời hơi ngồi thẳng dậy, cầm cái ly chạm nhẹ vào ly của Lương Đông Vân, vẫn cười cười: “Với quan hệ của cậu với An Linh, còn chuyện nào mà cần cậu giúp chứ?”

An Linh?

Bàn tay đang lục trong đồng giấy tờ dừng lại, nghĩ đến cái gì đó, lập tức đổi thái độ: “50% cô nàng buồn bán cái gì, ở giữa giặt dây...”

“Giặt dây, cách nói này tớ đồng ý, không chừng là dây tơ hồng đó.... Không phải phụ nữ kết hôn xong cực kỳ thích làm chuyện này sao?” Ngôn Tế Thời trêu...

Hàn Nhạc Nhạc không đồng ý đẩy anh ta: “Nhìn em làm chi, em đã kết hôn đâu!”

Anh không nói nữa, ngơ ngẩn nhìn mẫu giấy nhỏ trong hộp...

Trên mẫu giấy trắng tinh chỉ viết một câu, chữ viết rất đẹp, giữa những câu chữ còn có sự khiêu khích cố ý.

“Vậy người đó là ai nhỉ?” Anh à, lớp mình có ai ở thành phố C nữa không?” giọng nói Hàn Nhạc Nhạc vừa phát ra, chạm trúng nỗi niềm cô đơn mà hốt hoảng trong lòng anh.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người mình, anh nghĩ ngợi, liệt kê: “... An Linh, Quan Nhung...”

Cố ý bỏ qua cái tên khiến cảm xúc của anh bối rối...

“Tớ nhớ ngày trước lớp các cậu còn có một cô bạn rất thân với An Linh mà, cô ấy không ở đây sao?” Nét mặt Lương Đông Vân khó lường, giọng nói bình thản.

“Không phải Quan Nhung sao?” Giọng Hàn Nhạc Nhạc gượng gạo, cứ như cao thủ võ lâm điều tức bị rối loạn, không ra nổi chiêu thức lợi hại nhất.

Lương Đông Vân vẫn như cố gắng đè nén cái gì đó, giọng nói rất khế, vờ như không để ý: “Không phải tên ba chữ cơ, gọi là gì nhỉ?”

Anh vờ như nhớ ra, không ai biết anh đã nhắc thầm cái tên ấy bao nhiêu lần: “Ừm... Trần Hải Nguyệt.”

“Đúng, hồi đó cô ấy hay đi chung với An Linh và Quan Nhung.” Lương Đông Vân cúi đầu uống rượu, không thấy được nét mặt.

Anh rất bội phục khả năng tập trung của mình, vừa ôn lại chuyện hồi trung học với Lương Đông Vân và Ngôn Tế Thời, vừa lục tìm một bức chân dung phác họa đặt trong hộp.

Hồi trung học anh vẽ rất đẹp, đã từng vẽ rất nhiều người. Sau khi tốt nghiệp đại học lại làm công việc không liên quan gì đến chuyên môn, bận đến bận đi, rất nhiều bức vẽ không biết đã mất đi đâu, chỉ còn lại một bức phác họa vội vã vẫn luôn được cất giữ cẩn thận trong chiếc hộp này...

Lúc Ngôn Tế Thời vô tình nhìn thấy nó, đã rất thích thú nhìn anh...

Lúc ấy anh không hề giải thích, cũng không biết giải thích thế nào.

Năm ấy vẽ bức tranh này, là bởi vì nhận được mẫu giấy nhấn kia.

Ngày mẫu giấy ấy bị bỏ vào trong ngăn bàn của anh, cũng là ngày anh bị Hàn Nhạc Nhạc từ chối, cuối cùng nhận nhau làm anh em...

Anh vẫn thường suy nghĩ, có lẽ Nhạc Nhạc nói đúng, anh chỉ chậm nửa bước, ít nhất về mặt tình cảm, có vài người, có vài việc, nếu khoan thai đến chậm, không kịp phản ứng, sẽ bị tuột khỏi tầm tay...

Trên bức vẽ đã ố vàng, là một cô gái với ánh mắt ảm áp, nụ cười sáng ngời, vạt váy mềm mại bay bay...

Mẫu giấy đặt trên đó chính là lý do khiến anh bối rối...

Mẫu giấy trắng, nét chữ đẹp nhưng lạ lẫm, trên đó chỉ có một câu—

Trịnh Phi, Trần Hải Nguyệt thích cậu.

Trần Hải Nguyệt, lần này, chúng ta có thể gặp lại không.

Ngoại truyện 2

Sau khi kết hôn.

Một ngày, Lương Đông Vân vừa bước vào nhà đã thấy Trần Hải Nguyệt ngồi dưới đất ôm bụng, nước mắt ngấn dài.

Thứ chất lỏng trong suốt này thấm vào tim Lương Đông Vân đau thắt, vội bước đến ôm cô vào lòng: “Làm sao vậy? Bị ngã à? Hay là đau bụng?”

Chưa từng thấy cô khóc.

Trước kia, điều anh mong muốn chính là một cơ hội, một cơ hội có thể để cho anh ở bên cạnh chăm sóc cho cô. Anh nhất định sẽ thực sự trân trọng, bảo vệ cô thật cẩn thận, làm cho cô vui vẻ. Nếu cô khóc, anh nhất định sẽ ôm cô thật chặt, nói cho cô chỉ cần hưởng thụ hết sự tốt đẹp của thế giới này, mọi mưa gió đã có anh đứng trước cô che chắn...

Nhưng lúc này, khi thật sự nhìn thấy nước mắt của cô, anh mới biết được mình không dùng cảm như vậy. Hoảng hốt, bàng hoàng, đau đớn kết lại ở cổ, không thốt nên lời.

Trần Hải Nguyệt vùi đầu vào ngực anh, giọng nói nức nở ngắt quãng: “Không bị ngã, không phải đau, là không muốn sống nữa.”

Lương Đông Vân càng ôm cô chặt hơn, bắt buộc tiếng nói phải phát ra: “Ai chọc giận em, nói cho anh biết.”

Trần Hải Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, méo máo nhìn anh, tựa như đứa con nít khóc lớn lên: “Còn không phải là anh sao! Trừ anh ra còn ai? Là anh, là anh! Em muốn ly hôn! Em muốn tự nuôi con...”

Lương Đông Vân chỉ cảm thấy trời đất.... sụp xuống.

Hay là... Bởi vì gần đây bận quá, không quan tâm nhiều đến cô?

Hay là.... Bởi vì hôm qua không cho cô uống cà phê?

Hoặc là.... Cô cảm thấy sống cùng với anh không vui vẻ?

Kỳ thật, nguyên nhân khiến anh sợ hãi nhất là, cô cuối cùng đã chán ghét anh...

Anh hiểu rất rõ, cô đối sự yêu thích luôn luôn tùy tâm tùy tính, chỉ cần cái đoạn tình cảm kia qua đi, cho dù cô đã phải trả giá bao nhiêu tâm lực cùng thời gian, vẫn có thể buông tay dễ dàng, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không quay đầu lại.

Anh không cách nào tưởng tượng nổi, nếu anh trở thành “Từng yêu” của cô....

“Vì sao?” Anh không dám nói lỏng tay, nhìn cô chăm chăm, vẫn thấy một làn hơi nước mỏng nổi lên trong mắt cô.

Trần Hải Nguyệt dần dần hết khóc, ở trong lòng anh giãy giụa, đâm vào ngực anh, tức giận nói: “Anh chưa nói anh yêu em! Từ-đầu-đến-giờ!”

Thân thể Lương Đông Vân khẽ lay động, giống như phạm nhân tử hình được đặc xá.

Trần Hải Nguyệt nổi giận: “Anh anh anh... Không nói tức là thừa nhận! Đúng là anh không yêu em! Em chỉ biết....”

Nhất thời ghen ngào, nước mắt lại muốn tuôn ra.

Lương Đông Vân cẩn thận đỡ bả vai của cô, sau đó hôn nhẹ nhàng lên trán.

Trần Hải Nguyệt ngừng khóc, ngơ ngác nhìn anh.

Anh thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy cô, ghé sát vào tai thì thầm: “Trần Hải Nguyệt, anh yêu em. Từ lúc em còn chưa biết, anh đã yêu em lâu lắm rồi.”

Trần Hải Nguyệt cũng giang tay ôm anh, để cho anh lau nước mắt ình, đáng thương nói: “Vậy bây giờ anh có thể đi mua bún bò cho em được không? Ở nhà hàng “Phục Hưng” đó, em muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn chết đi.”

Lương Đông Vân ngẩng đầu: “Phục Hưng ở khu đông, chúng ta ở khu Tây.”

“Lừa đảo! Anh vừa mới nói yêu em,” Trần Hải Nguyệt chống nạnh chỉ tay vào anh, “VẬY mà ngay cả một bát bún bò cũng tiếc không nỡ mua!”

“Được rồi. Em ở nhà anh đi mua.”

Lương Đông Vân thở dài, cười dung túng, cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

Vừa tới gara, lại nhận được điện thoại của Trần Hải Nguyệt—

“Anh... Về đi... Đột nhiên em lại không muốn ăn nữa.... Trời lạnh lắm, anh về nhà đi nha.”

Ừm, bác sĩ nói đúng, phụ nữ có thai cảm xúc quả nhiên, không lường được ;_____;

E hèm, vậy là một bộ truyện nữa của nhà Chuột đã hoàn, và Chuột tớ biết ơn vì mọi người đã ủng hộ ~My Happy Zoo~ cho dù tốc độ post truyện có thất thường và ngay cả chủ nhà là tớ đôi khi cũng lơ lớ lơ nó

)...

Blog này hoạt động cũng đã nửa năm, và cũng nhờ nó mà tớ quen biết được với rất nhiều bạn bè tốt, tớ không nên bỏ bê nó như thế mới phải ;_____;

Thực sự tớ là một đứa không kiên nhẫn và tính nết khá khó chịu... Không kiên nhẫn thì dễ thấy thôi, tớ cả thèm chóng chán và làm việc hay cầu thả... Việc ~Zoo hoạt động được đến bây giờ tớ cũng coi như một kỳ tích – của tớ...

Tất nhiên, giúp tớ kiên nhẫn được đến bây giờ còn có vợ Shi và ss Piggy ;_____, mặc dù hai người ấy bây giờ cũng rất bận rộn, nhưng chính lúc tớ ‘chán’ ấy, hai người ấy lại tỏ ra hứng thú nhất và cũng đã truyền lại sự hứng thú đó cho tớ ;_____;

Nếu bạn nào đọc convert + đọc truyện nhà tớ, có thể mọi người sẽ phát hiện ra có những câu diễn đạt khác truyện, thậm chí còn chẳng có trong truyện ;_____;... Tớ xin lỗi, vì tớ không có ý lừa gạt mọi người. Tớ thừa nhận tớ là một đứa dốt Hán-Việt, mù tịt tiếng Bông, cộng thêm cả tính cầu thả khiến đôi lúc tớ ‘dã’ – ‘cổ tình’ không edit đúng như bản gốc ;_____;... Có lẽ vì tớ hơi ngây thơ, tớ nghĩ, nếu câu đó mình không thể edit đúng được, thôi thì cố làm cho thành edit hay – theo-khả-năng-mà-mình-có-thể vậy.... Và chính vì tớ cứ làm như thế nên đến bây giờ tớ cũng không biết tớ đang làm ‘đúng’ hay ‘sai’ nữa, mọi người có thương tớ thì cứ phang mạnh tay vào nhé ;_____;

Còn về ~Zoo, nếu bạn vẫn muốn tiếp tục ghé qua nơi này đọc truyện, vậy thì tớ post truyện mới nhé :”>...

nhe răng cười thân ái và chào quyết thắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-tay-sai-ga-dung-nguoi>